

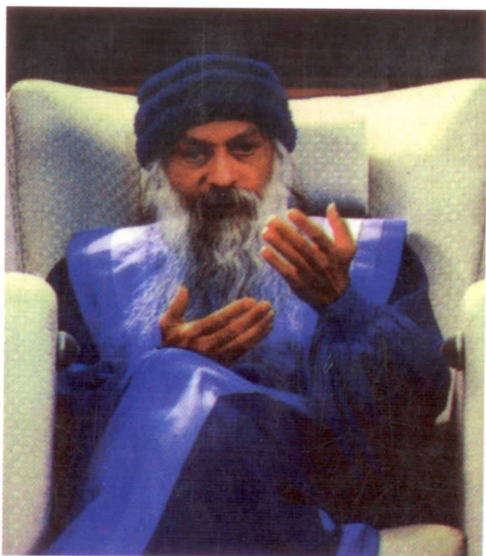
O

H

S

O

Viața
este
aici
și
acum

O s h o

VIAȚA ESTE AICI ȘI ACUM

Coperta colecției: Victor Irina

O S H O

Gold Nuggets

More Gold Nuggets

**Copyright © OSHO INTERNATIONAL FOUNDATION,
1988**

ISBN 973 - 97577 - 7 - 4

O S H O

VIATA ESTE AICI ȘI ACUM

Traducere din limba engleză:
Dan Chiaburu și Claudia Marinescu

EDITURA HERALD
București

**Toate drepturile asupra prezentei versiuni în limba
română aparțin Editurii Herald**

*Osho este un Maestru iluminat
contemporan. Întregul text care
urmează reprezintă cuvintele sale,
adresate, în mod spontan,
auditoriului său.*

Biografia lui Osho

Osho s-a născut în Kuchawada, o mică localitate din statul Madhya Pradesh (India centrală), la 11 Decembrie 1931, fiind primul copil din cei unsprezece, câți aveau să aibă părinți săi. Tatăl său a fost un modest negustor de haine și aparținea religiei Jaina.

În anul 1946, la vârsta de 14 ani, Osho are experiența primului său *satori*. De-a lungul anilor experiențele sale meditative au devenit din ce în ce mai profunde, însă intensitatea căutării spirituale și-a manifestat efectele asupra sănătății sale fizice.

La vârsta de 21 de ani, Osho atinge iluminarea, cea mai înaltă culme a conștiinței omenești. În acel moment, spunea el, biografia lui exterioară a luat sfârșit, și de atunci înainte el a trăit într-o stare total lipsită de ego, o stare de unitate cu legile intime ale existenței.

“Nenumărate vieți am lucrat asupra mea, luptându-mă, făcând tot ce se poate face, însă nu s-a întâmplat nimic. Acum înțeleg de ce nu s-a întâmplat nimic. Efortul în sine era - de fapt - obstacolul... Nu

vreau să spun prin aceasta că se poate ajunge fără căutare. Căutarea este necesară, însă vine o vreme când ea trebuie lăsată în urmă. Și în ziua în care căutarea s-a oprit ... a început să se întâmple. O nouă energie s-a ridicat ... Venea de nicăieri și de pretutindeni. Era în arbori și în stânci, în cer, în soare și în aer - iar eu credeam că este foarte departe. Și era atât de aproape ...”

Osho spunea despre sine: “Eu nu mai caut nimic. Existența și-a deschis toate porțile pentru mine. Nu pot să spun nici măcar că aparțin existenței, deoarece sunt doar o parte a ei. Când o floare înflorește, înfloresc odată cu ea. Când soarele răsare, răsar împreună cu el... Ego-ul din mine, cel care ține oamenii separați, nu mai este prezent. Trupul meu este o parte a naturii, ființa mea este o parte din întreg. Eu nu sunt o entitate separată.”

“Am cunoscut multe alte morți, însă ele nu erau nimic în comparație cu aceasta. Erau morți parțiale; uneori murea corpul, alteori o parte a mentalului sau a ego-ului. Însă persoana continua să rămână. Renovată sau decorată, schimbată pe ici-colo, însă nelipsită. Continuitatea era neîntreruptă. În acea noapte moartea a fost însă totală. A fost o întâlnire simultană cu moartea și cu Divinul.”

În plan exterior și-a continuat studiile la Universitatea din Sagar, unde a absolvit cu onoruri Prima Clasă de Filozofie, în anul 1956. A fost Campionul dezbaterilor pe întreaga Indie și a câștigat Medalia de Aur. După terminarea facultății, Osho este numit profesor la Colegiul Sanskrit din Rajpur. Un an mai târziu devine profesor de filozofie la Universitatea din Jabalpur. De asemenea, el întreprinde călătorii în întreaga Indie, vorbind în fața unui larg auditoriu și polemizând cu liderii religioși în dezbateri publice.

În 1966 demisionează pentru a se dedica în întregime scopului de a iniția omul modern în arta meditației. Începe să se adreseze unor mulțimi de 20.000- 50.000 de persoane în cadrul adunărilor ce aveau loc în aer liber. Conduce tabere de meditație de zece zile.

În anul 1968 se stabilește la Bombay, oraș în care trăiește și își transmite învățătura; doi ani mai târziu introduce noua sa tehnică de meditație: “Meditația Dinamică” care, ulterior, va fi folosită de psihoterapeuți, medici și profesori din întreaga lume.

Osho, numit în acea perioadă Bhagwan Shree Rajneesh, începe să-i inițieze pe căutătorii spirituali în neo-sannyas - o cale în care aceștia se dăruiesc căutării de sine și meditației, fără a renunța la lume sau la orice altceva. Acest punct de vedere relativ la renunțare reprezintă o ruptură totală față de tradiția orientală. Pentru el nu

renunțarea la lumea materială este cea care contează ci renunțarea la trecut, la condiționările și la credințele nefondate pe care fiecare generație le impune generației următoare.

În anul 1974, este inaugurat ashramul de la Poona. Influența spirituală a lui Osho este de nivel mondial, 25000 de persoane trecând anual porțile comunității. Osho se retrage din ce în ce mai mult în intimitatea camerei sale, pe care o părăsește numai de două ori pe zi: dimineața - pentru un discurs de nouăzeci de minute și seara - pentru a-și iniția discipolii și a-i călăuzi.

Discursurile sale includ toate căile spirituale majore cum ar fi Yoga, Zenul, Taoismul, Tantra și Sufismul. El se referă, de asemenea, la Gautama Buddha, Isus, Mahavira, Lao Tse și la o serie de mistici. Aceste discursuri au fost strânse în apoximativ 650 de volume și traduse în 34 de limbi.

Grupurile de terapie existente în jurul lui Osho în acea vreme combinau tehnicile meditative din Orient cu psihoterapia occidentală. Către sfârșitul anilor '70 ashramul lui Osho devenise o adevărată Mecca a căutătorilor adevărului. În 1981, după ce a fost ținta unei încercări de de asasinat, Osho pleacă în SUA și se stabilește la Rajneeshpuram, o mică localitate din deșertul Oregon ridicată de adepții săi din America. Festivalurile anuale care se organizează aici reunesc peste 20.000 de vizitatori din întreaga lume. În scurt timp, Rajneeshpuram devine cea mai mare și mai controversată comunitate spirituală din America. Odată cu dezvoltarea rapidă a comunității din Oregon, alte comunități se ivesc în majoritatea țărilor occidentale și în Japonia, sprijinite de fonduri proprii.

Scandalurile provocate de o serie de activități criminale și delapidări de fonduri petrecute în anturajul lui Osho, duc în cele din urmă la arestarea lui; nu este găsit implicat personal în respectivele fapte, însă acuzat fiind de încălcări ale legilor imigrării, el este expulzat din Statele Unite. O săptămână mai târziu comunitatea din Oregon este dispersată.

După mai multe încercări nereușite de a se stabili în alte state - pretutindeni fiind considerat "un pericol pentru securitatea națională" - Osho se întoarce în India, la ashramul din Poona. Începe să conducă personal meditația de la sfârșitul fiecărui discurs și introduce o nouă tehnică de meditație numită "Mystic Rose".

În 1989, declară că nu se va mai numi Bhagwan Shree Rajneesh, deoarece pentru mulți Bhagwan înseamnă "Dumnezeu". Discipolii săi hotărăsc să-l numească Osho. Cuvântul "Osho" provine din japoneza

veche și a fost folosit pentru prima dată de Eka, ca formulă de adresare pentru maestrul său, Bodhidharma. "O" înseamnă "cu multă recunoștință, iubire, gratitudine" dar și "echilibru, armonie". "Sho" înseamna "extinderea multidimensională a conștiinței" și "total binecuvântat de existență". Din acel moment, ashramul de la Poona se va numi "Osho Commune International".

Osho și-a părăsit corpul la 19 ianuarie 1990; fără să fie resemnat sau fatalist, el a explicat discipolilor săi că: "existența a hotărât că i-a venit timpul". Pentru el devenise limpede faptul că a rămâne în limitele trupului nu era lucrul cel mai important pentru dezvoltarea operei sale. Înainte de a muri, a mai spus: "Vă las visul meu."

Surse bibliografice:

1. *Biography of Osho* (Factsheet - OCI Press Office, Dec. 1990).
2. *Some biographical facts and events from the life of Bhagwan Shree Rajneesh* din lucrarea "The Rebel - The Very salt of the Earth" First Edition, Published by The Rebel Publishing House, India.
3. Press release from OCI, Poona, India, January 20, 1990
4. U.S. government violates the civil rights of Bh.S.R, Rajneesh-dharam Press Office.

PARTEA ÎNTÂI¹

¹Citatele folosite în prima parte a cărții sunt extrase din discursurile lui Osho ținute pe parcursul Turneului Mondial din anul 1986, și reunite în volumul **Gold Nuggets**. Discursurile complete se găsesc în următoarele cărți: *Light on the Path* - Talks in Himalayas; *Socrates Poisoned again after 25 Centuries* - Talks in Greece; *Beyond Psychology* - Talks in Uruguay; *The Path of the Mystic* - Talks in Uruguay; *The Transmission of the Lams* - Talks in Uruguay.

Trăiește total, trăiește cu pasiune... În felul acesta fiecare moment devine de aur, iar întreaga ta viață se transformă într-o înșiruire de clipe aurite. O astfel de ființă nu moare niciodată, căci atingerea ei seamănă cu aceea a regelui Midas: orice atinge, se preschimbă în aur.

Această scurtă viață pe care o aveți poate fi transformată într-un paradis. Această mică planetă este floarea de lotus a paradisului.

Singura răspundere adevărată este față de propriul tău potențial, față de propria ta inteligență și conștiință, față de acțiunea conformă cu ele.

Atunci când te naști nu ești un copac, ci o sămânță. Trebuie să crești, trebuie să ajungi la o înflorire, iar această înflorire va fi mulțumirea ta, împlinirea ta. Această înflorire nu are nimic a face nici cu puterea, nici cu banii, nici cu politica. Nu are legătură decât cu tine, cu evoluția ta personală.

Întelege, trebuie să devii o adevărată celebrare pentru tine însuși.

Dacă tânjești după o utopie, dorința ta se îndreaptă de fapt către o armonie individuală și socială. Această armonie nu a existat niciodată, întotdeauna a fost un haos.

Societatea a fost împărțită în diferite culturi, în diferite religii, în diferite națiuni - toate având drept fundament diverse superstiții. Nici una din aceste împărțiri nu este valabilă.

Ele arată însă că omul este divizat în el însuși. Iar acestea sunt proiecțiile conflictului său interior. Omul nu are unitate lăuntrică și, prin urmare, nu este în stare să creeze o societate, o umanitate unică, nici în afara lui.

« Cauza nu se găsește în exterior. Exteriorul este doar o reflectare a ființei sale lăuntrice. »

Nimeni nu a acordat o atenție prea mare individului, și aceasta este cauza fundamentală a tuturor problemelor. Însă datorită faptului că individul pare atât de mic și societatea atât de mare, oamenii au impresia că societatea poate fi schimbată, după care individul se va schimba la rândul lui.

Dar lucrurile nu stau deloc așa, căci "societatea" nu este altceva decât un cuvânt; există numai indivizi, nu există societate. Societatea nu are suflet, în cadrul ei nu se poate produce nici o transformare. Schimbarea este posibilă numai în cazul individului, indiferent cât de mică ar fi aceasta. Și odată ce învățați cum să schimbați individul, acest lucru poate fi apoi aplicat asupra tuturor indivizilor, de pretutindeni.

Eu cred că într-o bună zi vom avea o societate care să fie în deplină armonie, care să fie mult mai bună

decât toate ideile pe care creatorii de utopii le-au produs, de mii de ani. Realitatea va fi cu mult mai frumoasă.

Nu ești niciodată mulțumit cu ceea ce ești și cu ceea ce ți-a dăruit existența, deoarece atenția ta se îndreaptă întotdeauna spre altceva. Ai fost plasat acolo unde natura nu a plănuit să fii. Nu te îndrepti spre realizarea propriului tău potențial.

Tu încerci să fii ceea ce vor alții să fii, însă acest lucru nu te va putea mulțumi niciodată. Iar când apare nemulțumirea, logica îți spune: "Poate că ceea ce ai nu este suficient; străduiește-te să obții mai mult!" Atunci încerci să obții mai mult, începi să cauți. Și toată lumea apare cu o mască zâmbitoare, toată lumea zâmbește fericită, astfel încât fiecare vrea să îi păcălească pe toți ceilalți. Și tu porți, la rândul tău, o mască, astfel încât ceilalți cred că ești ceva mai fericit; iar tu, la rândul tău, ai impresia că ei sunt mai fericiți. Iarba pare a fi mai verde în curtea vecinului. El privește însă iarba din curtea ta; pentru el aceasta este mai verde. Ea pare efectiv mai verde, mai mlădie, mai frumoasă. Acestea sunt iluziile pe care le creează distanța.

Când te apropii însă mai mult, începi să vezi că nu este chiar așa. Oamenii rămân însă la distanță unii de alții. Chiar și prietenii, chiar și iubiții, se țin unul pe altul la distanță; o apropiere prea mare ar fi periculoasă, s-ar putea ca ei să vadă ceea ce ești în realitate. Iar eroarea își are sursa în chiar modul în care pui problema, astfel încât - orice ai face - nefericirea te va urma. Vezi pe cineva care dispune de mulți bani: îți vine imediat ideea că banii reprezintă cauza fericirii.

Privește la acest om! Cât de fericit pare să fie! Așa că alergi după bani. Un altul este mai sănătos; aleargă după sănătate! Un altul face altceva și arată foarte mulțumit - urmărește-l! De fiecare dată însă este vorba de celălalt...

Societatea a aranjat lucrurile astfel încât să nu îți pui niciodată problema propriului tău potențial. Și toată nefericirea provine din faptul că nu ești tu însuși. Fii doar tu însuși și toată nefericirea și toată competiția cu ceilalți dispare; nu îți mai pasă că alții au mai mult, că nu ești tu cel care are mai mult.

Dacă vrei ca iarba să fie mai verde, nu are rost să privești în curtea vecinului. Este atât de simplu ca iarba să fie mai verde...

Omul trebuie să fie înrădăcinat în propria sa energie potențială, indiferent care este aceasta. Lumea va fi atât de mulțumită astfel, încât acest fapt vi se va părea pur și simplu incredibil.

A fi viu înseamnă a avea simțul umorului, a avea o profundă calitate de a iubi și de a te juca în voie.

Sunt absolut împotriva oricăror atitudini negative în privința vieții, iar respectul acordat Divinului a reprezentat întotdeauna o negare a vieții. Pentru a transforma acest respect în ceva pozitiv trebuie să i se adauge neapărat calitatea jocului, simțul umorului și iubirea. Respectul față de viață este singurul fel de respect care poate fi arătat Divinului, deoarece nimic nu este mai divin decât viața însăși.

Omul poartă în interiorul lui un mare tezaur, însă el mai poartă în sine și întreaga moștenire animală. Aceasta trebuie îndepărtată, pentru a permite comorilor să se înalțe în câmpul conștiinței, pentru a fi împărtășite cu ceilalți. ' În realitate, aceasta este caracteristica bogăției: cu cât o împarți mai mult cu alții, cu atât îți aparține mai mult. '

Cea mai mare parte a problemelor noastre apar doar pentru că nu le-am privit niciodată cu adevărat, nu ne-am îndreptat niciodată atenția asupra lor pentru a vedea ce sunt ele în realitate.

Încercați să creați numai lucruri frumoase, nu aduceți la viață nimic urât. Nu aveți prea mult timp și nu aveți nici multă energie de pierdut. Având o viață atât de scurtă, având o sursă de energie atât de mică, este pur și simplu stupid să o pierdeți în tristețe, în furie, în ură, în gelozie.

Folosiți-vă energia în iubire, folosiți-o în acțiuni creatoare, în prietenie, în meditație; îndreptați-vă spre ceva care să vă înalțe. Și cu cât vă înălțați mai mult, cu atât întâlniți mai multe izvoare de energie care stau la dispoziția voastră. Depinde numai de voi.

Nici o ființă umană nu este o insulă. Trebuie să vă amintiți mereu acest lucru, deoarece el reprezintă unul din adevărurile fundamentale ale vieții. Insist asupra acestui fapt, deoarece există mereu tendința de a-l uita.

Facem cu toții parte din aceeași energie a vieții, din aceeași existență oceanică. Și tocmai datorită faptului

că rădăcinile noastre sunt ancorate în această unitate, este posibilă iubirea. Dacă nu am fi o singură unitate, iubirea nu ar fi nicidecum posibilă.

Omul poartă încă în el multe instincte animalice: furia, ura, gelozia, posesivitatea, șiretenia. Tot ceea ce a fost condamnat în interiorul omului pare să aparțină unei părți inconștiente foarte profunde. Iar scopul alchimiei spirituale este acela de a produce eliberarea de întregul trecut animalic.

Dacă nu se va elibera de acest trecut animal, omul va rămâne divizat. Trecutul animalic și calitățile umane nu pot coexista, deoarece calitățile umane reprezintă tocmai opusul celor animalice. Deci tot ce poate să mai facă omul este să cadă în ipocrizie.

În ceea ce privește comportamentul formal, omul se conformează idealurilor umane de iubire și adevăr, de libertate, neposesivitate și compasiune. Toate acestea reprezintă însă numai un strat foarte superficial, iar animalul ținut ascuns se poate ivi la suprafață în orice clipă; orice întâmplare îl poate face să apară. Însă, indiferent dacă apare la suprafață sau nu, conștiința interioară este divizată.

Această conștiință divizată a făcut să se pună întrebarea: cum ar putea individul să devină un întreg armonios? Același lucru este însă valabil și în cazul societății: Cum putem transforma societatea într-un întreg armonios, fără războaie, fără conflicte, fără clase sociale; fără separare pe criterii de culoare, religie, castă sau națiune?

În loc să gândim în termeni de revoluție și să schimbăm societatea, structura ei, ar trebui să ne punem

mai serios problema meditației și a transformării individului.

Aceasta este singura cale ce poate duce la dispariția tuturor diviziunilor existente în cadrul societății.

Însă ele trebuie să dispară din interiorul individului. Iar acest lucru este posibil.

Nu există nimic care să poarte eticheta "ADEVĂR"; adevărul nu este un lucru pe care îl vei putea găsi într-o bună zi într-o cutie, și pe care, deschizând-o, vei exclama uimit: "Fantastic! Am găsit adevărul!"

Nu există o astfel de cutie.

Motivul pentru care oamenii vorbesc mereu despre adevăr este clar. În inima lor există o sete după adevăr, le este rușine că nu sunt în posesia acestui adevăr și, de aceea, vorbesc despre el. Acestea nu sunt însă decât cuvinte. Faptul de a trăi în conformitate cu ele este prea periculos, riscul este prea mare.

La fel se întâmplă și cu libertatea. Toți oamenii doresc libertate de exprimare, însă nimeni nu este cu adevărat liber. Și nimeni nu dorește cu adevărat să fie liber, deoarece libertatea aduce cu sine responsabilitatea; ea nu vine singură. Iar faptul de a fi dependent este simplu; în acest caz răspunderea nu îți revine ție, ci persoanei de care ești dependent.

Oamenii au adoptat deci un mod de viață schizofren. Ei vorbesc despre adevăr și despre libertate, însă trăiesc în minciună și în sclavie... Iar lanțurile robiei sunt numeroase, deoarece faptul de a fi sclavi vă face

să fiți liberi de răspundere. Un om care dorește să fie liber trebuie să accepte responsabilități imense. El nu își poate arunca răspunderea pe umerii nimănui. Indiferent ce face, indiferent ce este, răspunderea îi revine în întregime.

O persoană cu adevărat non-violentă este cea care nu ucide pe nimeni și care nu face rău nimănui, deoarece este împotriva faptului de a ucide, este împotriva faptului de a face rău. Ea se va împotrivi însă și în situația în care altcineva încearcă să îi facă ei vreun rău. Dacă cineva încearcă să o ucidă, ea se va împotrivi și în acest caz și nu va permite ca acest lucru să se întâmple.

Ea nu va iniția nici o violență, însă dacă împotriva ei va fi îndreptat vreun act violent, atunci se va bate din toate puterile. Numai așa oamenii non-violenți pot rămâne independenți; altfel vor fi sclavi, vor rămâne săraci și vor fi întotdeauna exploatați de alții.

A fi tu însuși îți oferă toate elementele pentru a te simți împlinit, pentru ca viața să aibă sens, semnificație. Simplul fapt de a fi tu însuși și de a crește conform firii tale va duce la împlinirea destinului tău.

Fii plin de neprevăzut și mereu schimbător. Nu te împotrivi schimbării și nu înceta niciodată să fii imprevizibil; numai atunci viața poate fi o permanentă bucurie. În momentul în care ceea ce faci este previzibil, ai devenit un robot.

Acțiunile unei mașini pot fi prevăzute. Ea este astăzi la fel ca ieri și tot așa va fi și mâine. Este neschimbată. Numai omul are calitatea de a se schimba în fiecare clipă.

În clipa în care încetezi să te schimbi, într-un mod foarte subtil ai și murit.

Riscă tot ce ai! Fii asemenea unui jucător!
Riscă totul, deoarece clipa următoare ar putea să nu mai vină, așa că de ce să îți pese? De ce să te intereseze?

Trăiește intens, trăiește plin de bucurie. Trăiește fără teamă, trăiește fără să te simți vinovat. Trăiește fără să îți fie frică de iad și fără să dorești raiul.

Trăiește pur și simplu.

Fiecare greșală este o ocazie de a învăța. Totul este să nu comiți aceeași greșală în mod repetat - ar fi o prostie... Însă comite cât mai multe greșeli noi de care ești în stare; nu trebuie să-ți fie teamă, căci acesta este singurul mod în care natura îți permite să înveți.

Religiozitatea înseamnă pur și simplu o provocare pentru a crește, o provocare aruncată seminței pentru a ajunge la apogeul exprimării sale, pentru a se deschide în mii de flori și a-și răspândi parfumul ascuns în ele.

Această mireasmă subtilă este ceea ce numesc eu religiozitate.

Fiecare este atât de nefericit încât vrea să găsească o explicație acestui fapt. Iar societatea v-a dat pentru aceasta o strategie foarte bună: faptul de a judeca.

Mai întâi te judeci, desigur, pe tine însuși în legătură cu toate lucrurile. Nici o ființă nu este perfectă și nici un om nu poate fi vreodată perfect, deoarece nu există perfecțiune; prin urmare, faptul de a judeca este foarte ușor. Tu ești imperfect și există o serie de lucruri care dovedesc această imperfecțiune. Și atunci te înfurii, te ridici împotriva ta și împotriva întregii lumi: De ce nu sunt perfect? După care privești spre ceilalți, încercând să regăsești această imperfecțiune în fiecare.

Și dorești să îți deschizi inima, deoarece până nu o deschizi, viața ta va fi lipsită de orice celebrare, va fi aproape moartă. Însă nu poți să faci acest lucru direct. Trebuie să distrugi mai întâi în întregime acest mecanism. Deci, în primul rând: nu te mai judeca pe tine însuși.

▲ În loc să te judeci, începe să te accepți pe tine însuși cu toate imperfecțiunile, cu toate slăbiciunile, cu toate greșelile și eșecurile. Nu îți cere să fii perfect. Aceasta înseamnă să ceri ceva ce nu este cu puțință; te vei simți frustrat.

La urma urmei, ești o ființă omenească.

Privește animalele, privește păsările: ele nu sunt triste, ele nu sunt frustrate. Niciodată nu o să vezi un bizon ieșindu-și din fire. El este pe deplin mulțumit să își mestece aceeași iarbă în fiecare zi. El este aproape iluminat! Nu există nici o tensiune, el este în deplină armonie cu natura, cu el însuși, cu tot ceea ce este.

Bizonii nu fac partide pentru a revoluționa lumea, pentru a schimba bizonul în super-bizon, pentru a face bizonii religioși sau virtuoși. Nici un animal nu este preocupat de vreun ideal uman.

Cu siguranță că bizonii râd și întreabă: "Ce vi s-a întâmplat? De ce nu puteți fi pur și simplu voi înșivă? Ce nevoie aveți să fiți altcineva?"

Primul lucru este așadar acela de a te accepta, în mod profund, pe tine însuși.

Nu condamnați senzualitatea! Ea a fost condamnată în întreaga lume, și din cauza acestei condamnări energia care poate înflori în senzualitate se transformă în perversiune, gelozie, furie, ură; ea generează o existență aridă, lipsită de orice salvare. Senzualitatea este una din binecuvântările omenirii. Este sensibilitatea voastră, este conștiința voastră. Este conștiința voastră filtrată prin corp. 4-2

Părinții au crezut întotdeauna despre copii că sunt proprietatea lor și că aceștia trebuie să le fie întrutotul asemănători, să îi copieze întocmai. O copie este însă lipsită de orice frumusețe, iar existența nu apreciază așa ceva; ea se bucură numai de ceea ce este original.

Trebuie să îi ajuți copiii să crească, astfel încât să te depășească. Trebuie să îi ajuți să nu te imite. Adevărata îndatorire a părinților este aceea de a-și ajuta copiii să nu îi imite. Copiii sunt tentați, prin însăși firea lor să imite, și pe cine ar putea imita? - părinții sunt cei mai apropiați.

Până acum părinții au apreciat foarte mult faptul că proprii lor copii le seamănă. Tatăl se simte mândru că fiul său îi seamănă. Iar viața copilului este pierdută, el nu este dorit așa cum este el de fapt.

Din cauza acestei concepții greșite de a fi mândru de copiii care te imită, am creat o societate în care toată lumea imită.

Obediența nu presupune inteligență. Toate mașinile sunt obediente. Nimeni nu a auzit vreodată despre o mașina care să nu se supună.

Supunerea este, de asemenea, simplă. Ea te eliberează de povara oricărei răspunderi. Atunci nu mai este nevoie să elaborezi un răspuns, trebuie să faci doar ceea ce ți se spune. Răspunderea aparține celui care a dat ordinul. Dintr-un anumit punct de vedere, ești foarte liber: nu poți fi condamnat pentru acțiunile tale.

Religiozitatea nu este ceva în care să crezi - este un fapt care trebuie trăit, experimentat; ea nu este o credință pe care să o ai în minte, ci o salvare a întregii tale ființe.

Mintea nu se poate menține într-o atitudine lipsită de judecată. Dacă o forțezi să fie astfel, se produce o blocare a inteligenței. Atunci mintea nu mai poate funcționa așa cum trebuie.

A adopta o atitudine lipsită de judecată nu este un lucru care să țină de sfera minții. Numai o ființă care

a transcens mintea poate să fie liberă de judecată; altfel ceea ce pare a fi o afirmație validă, un lucru valabil, este numai o aparență.

Orice hotărăște mintea, orice afirmă ea, este poluat de condiționările sale, de prejudecățile sale - tocmai acestea o fac să judece.

De exemplu: vedeți un hoț. Faptul că el fură este ceva real, nu contestă nimeni aceasta; prin urmare, afirmați despre el un anumit lucru. Și, firește, faptul de a fura nu este bun; astfel încât atunci când afirmați despre un om că este hoț, mintea ta spune: "Ai dreptate; afirmația ta este adevărată."

De ce ar fi însă un hoț rău? Și ce este de fapt răutatea? De ce a fost oare obligat să fure? Iar acțiunea de a fura este numai una din acțiuni: pe baza acesteia afirmați ceva aflat în legătură cu întreaga persoană. Și afirmați despre individul respectiv că este un hoț. El face însă și alte lucruri, nu numai faptul de a fura.

Poate că este un pictor talentat, poate că este un dulgher bun, poate cântă frumos sau dansează bine; acel om poate avea o mie și una de calități. Omul, în întregul său, este mult prea vast, iar faptul de a fura reprezintă o singură acțiune.

Și nu poți să te bazezi numai pe această acțiune pentru a afirma ceva despre întreaga sa ființă. Nu o cunoști deloc, și nu cunoști nici măcar acțiunea care a avut loc, condițiile care au determinat-o. Poate că și tu ai fi furat în acele condiții. Poate că în condițiile respective faptul de a fura nu este ceva rău, deoarece fiecare acțiune depinde de circumstanțele în care se produce.

Dacă privești lumea din jurul tău și observi condiționările oamenilor, părerile lor despre ceea ce este

bine și rău, corect și greșit, vei vedea - pentru prima dată - că și propria ta minte face parte dintr-o anumită secțiune a omenirii. Ea nu conține nimic adevărat; este doar o parte. Și tot ceea ce privești prin intermediul acestei minți poartă în sine amprenta faptului de a judeca.

Existența este una singură. Ea se exprimă în milioane de forme, însă spiritul care este exprimat este același. Este o singură divinitate, cu o varietate infinită de creaturi.

Banii sunt un lucru ciudat. Dacă nu îi aveți, lucrurile sunt simple, nu apare nici o problemă. Însă dacă îi aveți, problemele își fac, cu siguranță, apariția.

Una din cele mai mari probleme pe care banii le creează este faptul că nu știi niciodată dacă tu ești cel dorit sau ei. Și acest lucru este atât de dificil de aflat, încât ai prefera să nu îi ai deloc. Atunci cel puțin viața ar fi simplă.

Banii, care ar fi putut reprezenta o mare plăcere, devin însă - în acest caz - o sursă de angoasă. Nu ei sunt însă adevărata sursă, ci propria ta minte. Banii sunt folositori, nu este nici un păcat să îi ai, nu este nevoie să ai un sentiment de culpabilitate.

Acesta este modul în care mintea își creează starea sa de nefericire. Iar dacă cineva te iubește, nu îi pune această întrebare, deoarece îl pui într-o situație

delicată: dacă va spune că te iubește, vei avea îndoieli, iar dacă va afirma că este atras de banii tăi, îl vei crede. Însă, în acest din urmă caz, dacă atracția o reprezintă banii, întreaga relație se încheie. Iar în cealaltă situație vei continua să porți în tine bănuiala că este atras de banii tăi, nu de tine.

Însă nu este nimic rău: banii sunt ai tăi, la fel cum ale tale sunt nasul, ochii sau părul. Iar celălalt te iubește în întregime. Banii reprezintă, de asemenea, o parte a ta. Nu îi considera ca pe ceva separat, și atunci nu va fi nici o problemă.

Încearcă să trăiești o viață fără complicații și cu cât mai puține probleme posibil.

Acunoaște întreaga lume nu este nimic în comparație cu faptul de a cunoaște misterul interior al ființei tale. Însăși ideea de a compara este în întregime falsă. Fiecare individ este unic, deoarece nu mai există nimeni asemenea lui. Faptul de a compara ar fi fost ceva normal dacă indivizii ar fi fost asemănători. Ei însă nu sunt. Nici măcar gemenii nu sunt absolut identici. Este imposibil să găsești o altă ființă care să fie exact ca tine. Noi comparăm deci ființe unice, și de aici provin toate problemele.

Un lucru fundamental, și în același timp foarte dificil, este acela de a nu împărți viața în acțiuni frumoase și acțiuni proaste, de a nu crea nici o diviziune. Toate sunt părți ale aceluiasi întreg.

Trebuie numai să aveți puțin simț al umorului. Iar pentru mine simțul umorului este esențial pentru ca

persoana să reprezinte un tot unitar. Ce este rău în aceste mărunțișuri, în aceste lucruri prostești? De ce nu puteți să râdeți, de ce nu puteți să vă bucurați de ele? Tot timpul judecați ce este bun și ce este rău. Tot timpul sunteți așezați pe scaunul unui judecător, iar acest fapt vă face să fiți serioși.

Florile sunt frumoase, însă ce să spunem despre spini? Și ei fac parte din existența florilor. Florile nu ar putea exista fără ei; spinii le protejează. Ei au o anumită funcție, un anumit rol, o anumită însemnătate.

Dacă însă împarți mereu, atunci florile sunt frumoase iar spinii devin urâți. Această sevă hrănește însă tulpina, floarea și spinii. În viața copacului nu se produce nici o împărțire, nu are loc nici un raționament. Floarea nu este favorizată, spinul nu este doar tolerat; amândoi sunt în întregime acceptați. Și acesta ar trebui să fie și modul nostru de a vedea lucrurile în propria noastră viață. Există unele lucruri, lucruri mărunte, care, dacă le judecați, par stupide, prostești. Însă acest lucru se întâmplă datorită raționamentului vostru; în realitate ele îndeplinesc, la rândul lor, un rol esențial.

Singura funcție a minții este aceea de a diviza la nesfârșit. Rolul inimii este acela de a vedea ceea ce unește, lucru de care mintea este complet incapabilă. Mintea nu poate să înțeleagă ceea ce se află dincolo de cuvinte; ea poate să înțeleagă numai ceea ce este corect din punct de vedere lingvistic, ceea ce este corect din punct de vedere logic. Ea nu este preocupată de existență, de viață, de realitate. Mintea este ea însăși o ficțiune.

Poți trăi și fără minte.

Însă nu poți trăi fără inimă.

Și cu cât existența ta este mai profundă, cu atât este și inima ta mai implicată.

Viața este o curgere, este un fluviu, este o mișcare continuă. Oamenii au însă impresia că ei înșiși reprezintă ceva static.

Numai obiectele sunt statice, numai moartea este încremenită; viața este o continuă schimbare. Cu cât există mai multă schimbare, cu atât viața este mai abundentă. Iar o viață abundentă aduce cu sine extraordinare schimbări, clipă de clipă.

Nimeni nu este superior, nimeni nu este inferior, și nu există nici persoane egale între ele. Fiecare este unic.

Egalitatea este, din punct de vedere psihologic, o aberație. Nu toți oamenii pot fi un Albert Einstein sau un Rabindranath Tagore. Însă aceasta nu înseamnă că Rabindranath Tagore este superior pentru că nu poți fi asemenea lui. Nici el nu poate fi ca tine.

Eu cred că fiecare reprezintă o manifestare unică. Trebuie deci să renunțăm la toate ideile de superioritate, inferioritate, egalitate și inegalitate și să le înlocuim cu ideea nouă de unicitate.

Într-adevăr, fiecare individ este unic.

Privește doar cu mai multă iubire și vei vedea că fiecare individ are ceva propriu, un lucru pe care nu îl mai are nimeni altcineva.

Fă pur și simplu doar ceea ce îți face maximă plăcere
ție și celor din jurul tău. Fă ceva care să înalțe în
tine un cântec și să creeze un ritm al celebrării în jurul
tău.

O astfel de viață o numesc religioasă.

Ea nu se bazează pe principii, pe disciplină și nici
pe legi. Ea se rezumă la o singură idee: aceea de a-ți
trăi viața în mod inteligent.

Obediența are o anumită simplitate; nesupunerea
presupune o inteligență de ordin mai înalt. Orice
idiot poate fi supus, și de fapt numai idiotoși sunt astfel.

Persoana inteligentă întreabă întotdeauna: "De ce?
De ce trebuie să fac acest lucru? Până când nu voi
cunoaște motivele și consecințele, nu mă voi implica
în realizarea lui."

Numai așa devine cu adevărat răspunzătoare.

Este imposibil pentru un sfânt să fie șmecher, în
timp ce un șmecher poate fi sfânt.

Omul nu a învățat încă să guste frumusețea singu-
rătății. El caută întotdeauna să se angajeze într-o
relație, să fie cu cineva - cu un prieten, cu un părinte,
cu o soție sau un soț, cu un copil... cu cineva.

El a creat societăți, cluburi - Lyon Club, Rotary
Club. El a creat partide politice, ideologice. El a creat
religii, biserici. Însă toate acestea sunt necesare pentru
a-l face să uite de singurătatea sa. Fiind în mijlocul
acestor mulțimi încerci să uiți ceva, ceva de care îți

amintești uneori în întuneric: că te-ai născut singur, că vei muri singur, că indiferent ce ai face, trăiești singur.

Singurătatea este ceva esențial pentru ființa ta, nu există nici o modalitate de a o evita.

Orice efort de evitare a singurătății eșuează și va eșua, deoarece este împotriva legilor fundamentale ale vieții. În fond nu ai nevoie de un surogat, care să te facă să îți uiți singurătatea; trebuie doar să devii conștient de singurătatea ta, care este o realitate. Iar faptul de a o experimenta, de a o simți este atât de frumos tocmai pentru că reprezintă eliberarea de mulțime, de turmă, de celălalt. Este eliberarea de teama de a fi singur. E de ajuns să auzi cuvântul “singur”, că îți și amintești de o rană; ai nevoie de ceva pentru a umple acest gol care te rănește. Ai nevoie de ceva pentru a-l umple.

Cuvântul “singurătate” nu are același sens - de rană, de gol care trebuie umplut. Singurătate înseamnă pur și simplu împlinire. Ești un întreg; nu este nevoie de nimeni altcineva pentru a te completa.

Încearcă deci să găsești centrul tău lăuntric în care ești întotdeauna singur, în care singurătatea a fost întotdeauna perfectă. În viață, în moarte sau oriunde ai fi, ești mereu singur. Însă această singurătate este atât de plină - nu este nici un gol - este atât de plină, atât de completă, atât de încărcată cu toate darurile vieții, cu toate frumusețile și binecuvântările existenței, încât imediat ce ai gustat din propria ta singurătate, durerea va dispărea. În locul ei se va naște un ritm nou, de o extraordinară blândețe, pace, fericire și binecuvântare.

Aceasta nu înseamnă că un om care este centrat în singurătate nu își poate face prieteni; în realitate numai o asemenea ființă poate avea prieteni, deoarece prietenia nu mai reprezintă pentru el o nevoie, ci o împărtășire. Ființa umană are atât de mult, încât poate împărți cu ceilalți.

Facem cu toții parte din aceeași existență. Indiferent pe cine rănești, în cele din urmă te rănești pe tine însuși. Poate că acum nu îți dai seama de acest lucru, însă într-o bună zi vei înțelege și îți vei spune: "Dumnezeule! Acest lucru mi l-am făcut cu mâna mea." Ai rănit pe cineva, crezând că este vorba de un altul.

Nu este altcineva. Existența este una singură, este o unitate cosmică. Din această înțelegere se ivește non-violența.

Când ești furios, te pedepsești pe tine însuși. Arzi. Îți distrugi inima și calitățile ei înalte și te umpli de ură.

Omul este plin dacă este în armonie cu universul. Dacă nu este în armonie cu universul atunci este gol, în întregime gol; iar din această stare de gol se naște dorința de a poseda.

Această dorință de a poseda poate fi umplută cu bani, cu locuințe, cu mobilă, cu prieteni, cu orice, deoarece nu poți să trăiești în acest gol. Este îngrozitor. Este o viață de fantomă. Dacă ești gol și înlăuntrul tău, este imposibil să trăiești.

Pentru a avea senzația că interiorul tău este plin există numai două căi. Fie intri în deplină armonie cu universul... te umpli cu tot ceea ce este, cu toate florile și cu toate stelele. Aceasta este adevărata împlinire.

Însă dacă nu faci acest lucru, și milioane de oameni nu îl fac, atunci singura cale este aceea de a te umple cu tot felul de reziduuri.

Dorința de a poseda înseamnă că simți pur și simplu o stare de gol, pe care vrei să o umpli cu orice, indiferent care ar fi respectivul lucru. Odată ce înțelegi acest lucru, dorința de a poseda dispare. Atunci apare dorința de a intra în comuniune cu tot ceea ce este, astfel încât tot acest gol interior să dispară.

Întregul trecut al omenirii a pus un foarte mare preț pe sărăcie, pe care a echivalat-o cu spiritualitatea, ceea ce este cu totul lipsit de sens.

Spiritualitatea este singura bogăție care i se poate întâmpla unui om. Ea conține toate celelalte bogății. Ea nu este împotriva nici unei alte bogății; ea este pur și simplu împotriva oricărui fel de sărăcie.

Pe de-o parte oamenii respectă sărăcia, iar pe de altă parte vă îndeamnă: "Ajutați-i pe cei săraci." Ciudat! Dacă sărăcia este atât de spirituală, atunci cel mai spiritual lucru este acela de a transforma un om bogat într-unul sărac. Ajutați-i pe bogați să devină săraci, astfel încât să fie spirituali. De ce să-i ajutăm pe săraci? Vreți să le distrugem spiritualitatea?

A trăi în abundență este singurul lucru spiritual care există.

Banii sunt un subiect dificil de abordat, din simplul motiv că nu am fost în stare să punem la punct un sistem financiar sănătos, în care banii să deservească întreaga omenire, și nu să devină obiectul de manipulare al câtorva indivizi posesivi.

Banii reprezintă un subiect dificil, deoarece psihismul omului este plin de lăcomie. Altfel banii nu reprezintă decât un mijloc de schimb, o modalitate perfect adecvată schimbului; nu există nimic rău în ei. Însă felul în care este pus la punct întregul sistem este complet greșit.

Dacă nu ai bani, ești condamnat, întreaga ta viață este o catastrofă. Și toată viața încerci să câștigi bani, prin orice mijloace. Dacă ai bani, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile; dorești tot mai mult, iar această dorință nu mai are limite. Și în cele din urmă ai atât de mulți bani - cu toate că nu sunt destui, nu sunt niciodată destui, sunt însă mai mulți decât ai altora - încât începi să te simți vinovat, deoarece pentru a-i acumula ai folosit mijloace imorale, inumane, violente. I-ai exploatat pe ceilalți, le-ai supt sângele, ai fost un parazit. Acum ai acești bani, însă îți amintești de toate crimele pe care le-ai comis pentru a-i câștiga.

Astfel, vor exista două categorii de ființe: prima - cele care încep să facă donații unor instituții caritabile, pentru a se elibera de culpabilitate; a doua - cele care se simt atât de vinovate încât fie înnebunesc, fie se sinucid. Existența lor este o continuă angoasă. Fiecare respirație devine din ce în ce mai grea. Și cel mai ciudat lucru este că respectiva ființă a lucrat din greu, o viață întreagă, pentru a acumula acești bani, societatea fiind cea care sădește dorința, ambiția de a fi bogat, de a fi puternic.

Iar banii aduc cu sine puterea; cu ei se poate cumpăra orice, în afară de acele câteva lucruri care sunt imposibil de cumpărat. Însă nimănui nu îi pasă de aceste lucruri.

Meditația nu poate fi cumpărată, iubirea nu poate fi cumpărată, nici prietenia sau gratitudinea; însă nimănui nu îi pasă de acestea.

Priviți existența, cu întreaga ei abundență. De ce este nevoie de atât de multe flori în întreaga lume? Trandafirii ar fi fost suficienți. Existența este însă abundentă - milioane și milioane de păsări, milioane de animale, totul există din abundență.

Natura nu este ascetică, ea dansează pretutindeni: în valurile oceanului, în zborul păsărilor. Ea cântă peste tot - în vântul care trece prin ramurile pinilor, în ciripitul păsărilor...

De ce este nevoie de milioane de sisteme solare, fiecare sistem având milioane de stele? Nu pare să existe nici un motiv care să justifice existența lor, în afara faptului că această abundență este în însăși firea existenței, această bogăție este însăși esența ei; existența nu crede în sărăcie.

Eu nu văd lăcomia ca pe o dorință. Ea este în realitate o boala existențială. Nu ești în armonie cu întregul; și numai această armonie cu întregul te poate vindeca.

Pentru mine lăcomia nu reprezintă o dorință, prin urmare nu trebuie să faceți nimic pentru a o înlătura. Trebuie să înțelegeți acel gol pe care încercați să-l

umpleți și să vă puneți întrebarea: "De ce am această senzație de gol? Întreaga existență este atât de plină, de unde această stare de vid? Poate că m-am rătăcit. Nu mai merg în aceeași direcție. Nu mai aparțin existenței, aceasta este cauza stării de gol pe care o încerc."

Rămâneți deci în acest curent existențial, lăsați-vă în voia lui; apropiați-vă de existență în tăcere și liniște, în meditație. Și, într-o bună zi veți vedea că sunteți foarte plini pe dinăuntru; este un preaplin din care se revarsă bucuria, beatitudinea, binecuvântarea. Aveți atât de mult încât puteți să dăruiti întregii lumi, fără ca bogăția voastră să se epuizeze.

În acea zi veți fi pentru prima dată liberi de orice dorință de a poseda bani, mâncare, lucruri... sau orice altceva. Vei trăi însă liber de această dorință de a poseda, care nu poate fi satisfăcută, de această rană care nu poate fi lecuită; vei trăi firesc, și vei găsi tot ceea ce ai nevoie.

Fiecare se simte inferior într-un fel sau altul. Motivul este neacceptarea faptului că fiecare este unic. Nu se pune problema superiorității sau a inferiorității. Fiecare face parte dintr-o categorie care îi este proprie, și din acest lucru nu rezultă nici o comparație.

Noi nu le-am permis oamenilor să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt. În clipa în care te accepți așa cum ești, fără nici o comparație, întreaga inferioritate, întreaga superioritate, dispare. În acceptarea totală de sine vei fi liber de aceste complexe de inferioritate sau superioritate. Altfel vei suferi toată viața.

Și nu pot să-mi închipui o ființă care să aibă totul în această lume. Unii n-au ezitat să încerce, dar au eșuat lamentabil.

• Fii doar tu însuși și va fi suficient.

Ești acceptat de soare, ești acceptat de lună, ești acceptat de arbori, de ocean, de pământ. Ce poți să îți dorești mai mult?

Ești acceptat de întregul univers. •

Bucură-te și savurează acest lucru!

Nevoiă imperioasă a fiecăruia este de a fi aprobat și recunoscut.

Mentalitatea generală are la bază ideea că până când nu suntem recunoscuți, suntem niște anonimi și nu valorăm nimic. Nu munca noastră este importantă, ci recunoașterea ei. Aceasta înseamnă a pune căruța înaintea boilor. Munca noastră ar trebui să fie o bucurie în sine.

Trebuie să lucrezi nu pentru a fi recunoscut, ci pentru că îți place să fii creativ. Îți place munca doar de dragul muncii. Trebuie să muncești numai dacă îți place.

Nu cere și nu aștepta nici o apreciere. Dacă ea vine, nu îi da o importanță prea mare. Dacă nu vine, nu te gândești la ea. Împlinirea ta trebuie să se găsească în însăși munca ta.

Iar dacă o ființă învață acest lucru simplu, de a-și iubi munca, oricare ar fi aceasta, de a o iubi fără a cere nici o recunoaștere, lumea în care ne găsim ar fi mai frumoasă și mai plină de celebrare; altfel cădeți în

cercul vicios al nefericirii. Lucrul pe care îl faci nu este bun pentru că îți place, pentru că îl faci cât mai bine cu putință, ci pentru că lumea îl recunoaște, îl recompensează și te premiază, îți decernează Premii Nobel.

Lumea a distrus întreaga valoare pe care creativitatea o are în sine și a distrus milioane de oameni, deoarece nu toți pot fi laureați ai Premiului Nobel. Iar dorința de recunoaștere a fost creată în interiorul fiecăruia, astfel încât nimeni nu mai poate lucra în liniște, în tăcere, bucurându-se de orice ar face. Iar viața este constituită din tot felul de lucruri mărunte. Pentru aceste lucruri mici nu pot exista recompense sau titluri de onoare decernate de diverse universități sau guverne.

Bucuria nu înseamnă a finaliza ceva; bucuria constă în faptul că ai dorit respectivul lucru, că l-ai dorit din toată inima, că în timp ce te ocupai de el ai uitat tot restul lumii; era singura preocupare a întregii tale ființe.

În aceasta se găsește binecuvântarea și recompensa ta, și nu în faptul de a-l finaliza sau de a-l avea permanent.

În acest curent schimbător al existenței, fiecare clipă trebuie să conțină propria ei recompensă. Orice am fi făcut, ne-am dat întreaga silință, am făcut-o din toată inima.

Nu am lăsat nimic neexprimat, întreaga noastră ființă a fost cuprinsă în respectiva acțiune.

În aceasta se află toată beatitudinea noastră.

Realitatea este că fiecare este unic, fiecare are o anumită individualitate. Trebuie să renunțăm pur și simplu la ideile noastre despre cum ar trebui oamenii să fie; ele trebuie înlocuite cu ideea că, indiferent cum ar fi oamenii, sunt frumoși. Nu se pune în nici un fel problema lui "ar trebui să fie"; cine suntem noi pentru a impune un "trebuie" asupra altcuiva? Dacă existența vă acceptă așa cum sunteți, cine sunt eu pentru a nu face la fel?

Este necesară numai o schimbare de atitudine; este ceva foarte simplu, odată ce ideea este acceptată de gândirea voastră: fiecare om este unic, fiecare om este așa cum este, și trebuie să fie așa cum este. Nu este nevoie să fie altfel pentru a fi acceptat; este acceptat exact așa cum este. Acesta este adevăratul respect pentru individualitate, pentru oameni, așa cum sunt ei.

Întreaga omenire ar fi într-un cu totul alt spațiu, mult mai plin de iubire și de împlinire, dacă i-am accepta pe oameni așa cum sunt ei.

Numai comunismul care își va căuta sursa în iubire, în inteligență, în generozitate, va fi autentic. Comunismul care este impus cu forța va fi fals.

Și nu există nici măcar un singur om, oricât de sărac ar fi, care să nu fie în stare să contribuie și el cu ceva.

De ce să nu creezi o viață acolo unde banii nu creează nici o ierarhie, ci dau pur și simplu din ce în ce mai multe șanse tuturor?

Oamenii autoritari sunt cei care suferă de un complex de inferioritate. Pentru a-și ascunde inferioritatea, ei încearcă să își impună o falsă superioritate. Ei vor să arate că sunt cineva, ei vor să demonstreze că propriul lor cuvânt este singurul adevăr și singura literă de lege. În străfundurile lor însă sunt fii mult inferioare.

Natura nu are, cu siguranță, nici o ierarhie. Ierarhia este un joc al minții omenești, deoarece ego-ul nu poate fi hrănit în afara unei ierarhii; în afara acesteia el moare - pur și simplu.

În natură fiecare lucru are o șansă, are un spațiu al lui; nimeni nu este șef. Nimeni nu este stăpân, și nu există nici un servitor. Natura funcționează aproape ca un întreg organic, în care individualitatea nu este pierdută, însă în care ego-ul nu are nici o șansă de a se dezvolta; ca urmare, copacii sunt lipsiți de ego, păsările sunt lipsite de ego.

Problema apare odată cu omul.

Este privilegiul exclusiv al omului -și numai al lui- de a rămâne singur, de a se ridica împotriva întregii lumi, în cazul în care crede că adevărul se află de partea sa.

Dacă tu simți că aceasta este calea care duce la libertate, atunci acceptă bucuros orice fel de răspundere. Atunci toate aceste răspunderi nu te vor mai împovăra.

Toate aceste răspunderi te vor maturiza, vei fi mai centrat mai înrădăcinat, mai individualizat.

În mâinile tale se găsește doar o singură clipă - cea autentică. Iar ea nu se va mai întoarce vreodată. Fie o trăiești, fie o lași netrăită.

Fiecare copil înțelege faptul că modul în care privește el lumea este diferit de acela al părinților săi. Acest lucru este sigur, cel puțin din punctul lui de vedere.

El are cu totul alte valori. Poate că el strânge scoici pe plajă, iar părinții îi spun: "Aruncă-le! De ce îți pierzi timpul degeaba?" Iar pentru el sunt atât de frumoase...

Copilul observă diferențele, el vede că valorile lor sunt diferite. Părinții sunt ahtiați după bani; el dorește să colecționeze fluturi. Și nu poate înțelege motivul pentru care ei se arată atât de interesați de bani: "Ce o să faci cu ei?" Iar părinții săi nu pot înțelege ce va face copilul cu acei fluturi sau cu acele flori.

Fiecare copil ajunge să își dea seama de acest lucru, de faptul că există diferențe. Singura problemă este că îi este teamă să afirme că dreptatea este de partea lui.

Cea mai bună soluție, în privința copilului, ar fi aceea de a-l lăsa în pace. Trebuie doar puțin curaj; acesta nu îi lipsește, numai că întreaga societate este astfel făcută încât până și frumoasa calitate a curajului copilului este condamnată.

Dacă părinții își iubesc cu adevărat copiii, îi vor ajuta să fie curajoși, chiar dacă acest curaj e împotriva lor. Ei îl vor ajuta să se arate plin de curaj față de profesori, față de societate, față de oricine încearcă să le distrugă individualitatea.

A mintește-ți în permanență să nu faci niciodată compromisuri. Compromisul nu își găsește nici un loc în viziunea mea. Puteți întâlni mulți oameni nefericiți, datorită faptului că au făcut întotdeauna compromisuri, iar acum nu pot să își ierte acest lucru. Ei știu că ar fi trebuit să îndrăznească, însă s-au dovedit a fi lași. Ei și-au pierdut respectul de sine, s-au devalorizat în proprii lor ochi. Acesta este rezultatul compromisurilor.

De ce trebuie să facem compromisuri? Ce avem de pierdut? Trăiți, în această mică viață, cât mai total posibil. Nu vă fie teamă să mergeți până la capăt. Nu puteți fi mai mult decât totali - aceasta este ultima linie. Și nu faceți nici un compromis. Întreaga minte va pleda în favoarea unui compromis, deoarece așa am fost crescuți, acesta este modul în care am fost condiționați.

“Compromis” este unul dintre cele mai urâte cuvinte ale limbii. El înseamnă: “eu pun o jumătate, tu pui cealaltă jumătate; eu mă ocup de o jumătate, tu de cealaltă.” Oare de ce?

Atunci când totul se află la dispoziția ta, atunci când poți să alegi dacă să mănânci prăjitura sau să o păstrezi, de ce să faci un compromis?

Îți trebuie doar puțin curaj, puțină îndrăzneală, însă numai la început. Odată ce ai experimentat frumusețea faptului de a nu face compromisuri, odată ce ai experimentat demnitatea, integritatea și individualitatea care rezultă din aceasta, simți pentru prima dată că ai rădăcini, că viața ta se desfășoară dintr-un centru care este doar al tău.

Persoanele nefericite pot fi înrobite foarte ușor. Persoanele pline de celebrare, de beatitudine, nu pot cădea în sclavie.

Sexul este începutul vieții, iar moartea este sfârșitul aceleiași vieți; ele sunt așadar cele două capete ale aceleiași energii, cei doi poli ai aceleiași energii. Ele nu pot fi separate.

Poate că sexul este prima rată a morții, în timp ce moartea este sexul cu toate ratele achitate.

Este vorba însă de una și aceeași energie, care își manifestă ambele aspecte.

De ce să nu trăiți o viață în care sexul să fie lipsit de experiențe amare, gelozie și eșecuri, în care sexul să fie doar ceva amuzant, la fel ca oricare alt joc; de ce să nu fie un simplu joc biologic?

Dacă jucați tenis nu înseamnă că trebuie să jucați toată viața cu același partener...

Viața ar trebui să fie mai bogată. Este necesară doar puțină înțelegere, și iubirea nu va mai reprezenta o problemă, iar sexul nu va mai fi tabu.

Mintea nu este nimic altceva decât o colecție de amintiri din trecut, din care se construiesc toate imaginile și visele.

Folosiți fiecare ocazie pe care v-o oferă viața pentru a vă mări inteligența, pentru a vă ridica gradul de

conștiință. De obicei facem tot ce ne stă în putere pentru a ne transforma viața într-un iad. Cei care suferiți sunteți voi înșivă, și din cauza suferinței voastre îi faceți și pe alții să sufere.

Iar când este vorba de un grup mai mare de oameni, care trăiesc împreună și își produc suferințe unii altora, această suferință crește. Așa s-a transformat întreaga lume într-un infern.

Această situație poate fi schimbată într-o singură secundă, însă trebuie înțeles un lucru fundamental: nici un paradis nu este posibil dacă nu există inteligență.

Eu cred că rolul părinților nu este acela de a-i ajuta pe copii să crească; ei cresc și fără să fie ajutați de părinți.

Rolul vostru este acela de a-i întreține, de a-i hrăni, de a proteja ceea ce este în creștere. Nu le impuneți nici o direcție și nu sădiți în ei nici un ideal. Nu le spuneți ce este bine și ce este rău; lăsați-i să descopere asta singuri, prin propria lor experiență.

Modul de gândire conform căruia copiii sunt proprietatea voastră, este greșit. Ei au luat naștere prin intermediul vostru, însă nu vă aparțin. Voi aveți un trecut; ei au doar viitor.

Ei nu își vor trăi viața în conformitate cu ideile voastre. Dacă ar trăi în conformitate cu ele ar însemna să nu trăiască aproape deloc. Ei trebuie să-și ducă viața în acord cu ei înșiși, în libertate, pe deplin responsabili, înfruntând toate pericolele și obstacolele care le ies în cale.

Odată ce ai înțeles că proprii tăi copii nu îți aparțin, că ei aparțin existenței, iar tu ai fost numai un vehicul, trebuie să fii recunoscător existenței că te-a ales ca intermediar pentru venirea pe lume a unor copii minunați. Însă nu trebuie să intervii în dezvoltarea lor, în potențialul lor. Nu le impune propria ta gândire.

Ei nu vor trăi aceleași vremuri, ei nu vor avea de înfruntat aceleași probleme. Vor face parte dintr-o altă lume. Nu îi pregăti pentru această lume, pentru această societate, pentru acest timp, deoarece le vei crea probleme.

Nu își vor găsi locul, nu vor fi pregătiți.

Cruzimea este o neînțelegere. Ea își face apariția în noi pentru că ne este frică de moarte. Nu vrem să murim, așa că înainte ca altcineva să ne ucidă, vom încerca să ucidem noi, având în vedere că cea mai bună apărare este atacul. Și nu se știe cine te va ataca.

În lumea animală, în lumea oamenilor, concurența este mereu prezentă, astfel încât oamenii atacă neîncetat, fără să își pună problema pe cine atacă sau dacă respectiva ființă se pregătea într-adevăr să atace. Însă acest lucru nu se poate afla, așa că ocazia nu trebuie ratată.

Iar atunci când ataci pe cineva, inima ta se împietrește din ce în ce mai mult, iar faptul de a ataca începe să îți facă plăcere. Fenomenul poate fi observat în lumea animală, fiind cauzat de aceeași concurență pentru hrană, pentru putere...

Cruzimea nu înseamnă altceva decât spiritul de competiție, dorința de a fi neapărat cel dintâi. Dacă

este necesar, vom folosi chiar violența, însă primul loc trebuie cucerit cu orice preț. Ea apare atât la animale cât și la om. De ce însă această goană către primul loc?

Adevăratul motiv este moartea.

Cruzimea dispăre numai atunci când descoperi că moartea nu există. Când experimentezi ceva aflat dincolo de moarte, întreaga cruzime dispăre cu desăvârșire. Atunci nu mai contează: nu mai este nevoie să fugi, poți să îl lași pe celălalt să o ia înaintea ta, deoarece acum știi că lumea este infinită, că viața este nesfârșită.

Nu se poate pierde nimic; dacă nu se întâmplă astăzi, atunci se va întâmpla cu siguranță mâine. Dacă înțelegi cu adevărat acest lucru, este imposibil să mai pierzi ceva.

În realitate, faptul de a lupta și de a fi plin de cruzime îte asprește din ce în ce mai mult, iar inima ta împietrește. Cu o asemenea inimă împietrită vei trece pe lângă tot ceea ce este minunat, frumos și plin de beatitudine.

Este dificil să dai explicații animalelor. Problema este însă că e și mai greu să se explice ființelor umane că prin intermediul competiției, a ambiției violente, a dorinței de fi întotdeauna pe primul loc, se creează o lume anormală, în care nimeni nu se mai bucură de nimic, și în care toți rămân săraci.

Singura cale de a-i face pe oameni să înțeleagă este aceea de a-i face să perceapă existența sinelui lor nemuritor; ca urmare a acestui fapt, orice urmă de cruzime va dispărea. Problema apare din cauza faptului că viața este prea scurtă. Dacă la ambele capete întâlnești infinitul - trecutul și viitorul - nu e nevoie să te grăbești, nu este nevoie nici măcar să intri în competiție.

Viața este atât de vastă și de plină, încât nu o poți epuiza.

Pentru cei ce doresc să analizeze viața, trăirea și iubirea prin intermediul gândirii, trecutul și viitorul sunt pe deplin satisfăcătoare, deoarece le oferă un câmp de acțiune nelimitat.

Ei pot decora trecutul, îl pot înfrumuseța așa cum doresc, chiar dacă nu l-au trăit niciodată; atunci când lucrurile se petreceau, ei nu trăiau în prezent. Toate acestea sunt numai umbre, reflecții. În goana lor neîntreruptă au zărit câteva lucruri și au impresia că au trăit.

Singura realitate a trecutului este moartea, nu viața. Singura realitate a viitorului este tot moartea, nu viața.

Cei care și-au ratat viața, cei care nu și-au trăit-o atunci când trebuia, încep să viseze la viitor pentru a umple cumva acest gol. Viitorul lor este doar o proiecție provenită din trecut. Tot ceea ce au ratat în trecut este proiectat și așteptat să se întâmple în viitor; iar între aceste două inexistențe se găsește această scurtă clipă care există cu adevărat și care este plină de viață.

Se crede că timpul este format din trecut, prezent și viitor, însă acest lucru este greșit. Timpul este format numai din trecut și viitor. Prezentul este însăși esența acestei vieți.

Așadar, cei ce vor să trăiască nu au altă cale decât aceea de a trăi în prezent.

Numai prezentul este existențial.

Trecutul este doar o colecție de amintiri, iar viitorul nu este nimic altceva decât imaginația, visele voastre.

Realitatea este aici și acum.

Prezentul nu are nimic de-a face cu timpul. Dacă te afli pur și simplu aici, în această clipă, timpul nu există. Există doar o imensă tăcere, liniște, nemișcare; nu se mai întâmplă nimic, totul s-a oprit deodată.

Prezentul îți oferă posibilitatea să te cufunzi în adâncurile oceanului vieții, să te înalți spre seninul cerului vieții.

Sunteți însă pândiți de pericole din ambele sensuri: "trecut" și "viitor" reprezintă cele mai periculoase cuvinte ale limbajului uman. Între trecut și viitor, faptul de a trăi în prezent este similar cu a face echilibristică pe o frânghie; pericolul există de ambele părți.

Însă odată ce ai gustat din darurile prezentului, nu îți mai pasă de nici un pericol. Odată ce intri în armonie cu viața, nu mai contează nimic.

Iar pentru mine viața este tot ceea ce există.

Pentru cei care vor să trăiască viața, și nu să se gândească la ea, pentru cei care vor să existe cu adevărat, și nu să filozofeze despre acest lucru, nu

există nici o altă alternativă: ei trebuie să savureze nectarul clipei prezente. Umpleți-vă cu tot ceea ce vă oferă clipa prezentă, deoarece ea nu se va mai întoarce. Odată ce a trecut, a trecut pentru totdeauna.

Viața durează șaptezeci, optzeci de ani; moartea se întâmplă într-o singură clipă. Este atât de condensată, încât dacă ai trăit o viață justă, vei putea intra în misterul morții. Misterul constă în faptul că moartea nu este decât coperta; în interiorul ei se găsește nemurirea ta, viața ta eternă.

Nu mă gândesc prea mult la viitor, deoarece acesta se naște din clipa prezentă. Dacă putem avea grijă de clipa prezentă, am avut grijă și de viitor.

Viitorul nu va apărea din neant, el va crește din clipa prezentă. Următorul moment crește din acesta.

Dacă acest moment este plin de frumusețe, tăcere, beatitudine, următorul va fi și mai tăcut, și mai beatific.

Pentru mine seriozitatea este o boală; iar simțul umorului vă face mai umani, mai smeriți. Simțul umorului este unul din cele mai importante aspecte ale religiozității.

Omul nu trebuie să urmărească transcenderea naturii.

Adevărat vă spun: ființa umană trebuie să aducă natura la împlinire, fapt care nu poate fi făcut de nici un animal. Aceasta este diferența. Voi sunteți născuți

ca ființe în cadrul naturii. Nu puteți să vă depășiți condiția. Este ca și cum ați încerca să vă trageți de păr pentru a vă ridica în aer. S-ar putea să faceți un mic salt, însă mai devreme sau mai târziu veți cădea pe pământ și s-ar putea să vă alegeți cu câteva fracturi. Nu puteți zbura.

Acest lucru a fost încercat din totdeauna: oamenii au încercat neîncetat să se ridice deasupra naturii, să își depășească condiția. Însă ei nu sunt separați de natură.

Omul are capacitatea, inteligența și libertatea de a explora; iar dacă ați explorat în întregime natura, ați ajuns acasă.

Natura este casa voastră.

Una din legile fundamentale ale vieții este aceea că tot ceea ce se află pe un plan mai înalt este și foarte vulnerabil. Rădăcinile unui copac sunt foarte puternice, însă florile sale nu sunt la fel. Florile sunt foarte fragile; un vânt mai puternic le poate distruge.

Același lucru este valabil și în cazul conștiinței umane. Ura este foarte puternică, însă nu la fel se întâmplă și cu iubirea. Iubirea este ca o floare, care poate fi strivită cu ușurință de orice vânt, care poate fi distrusă de orice animal.

Valorile superioare ale vieții sunt cele care trebuie să fie protejate.

Valorile inferioare se protejează singure.

O piatră nu trebuie să fie protejată, însă tufa de trandafiri, aflată în apropierea ei, are nevoie de această protecție. Piatra este deja moartă, ea nu mai are cum să moară. Ea nu are nevoie de apărare.

Trandafirul este însă viu: plin de culoare, frumos, atrăgător. Acesta este pericolul: puterea sa constă în frumusețe, însă datorită frumuseții pericolul își poate face apariția. Cineva ar putea să-l rupă.

Nimeni nu va ridica piatra, însă floarea poate fi ruptă cu ușurință.

Trebuie să faci dragoste numai atunci când te găsești pe cea mai înaltă culme; iar pentru a face acest lucru este nevoie de o anumită disciplină. Disciplina a fost folosită, însă nu pentru a face dragoste. Eu vă învăț disciplina de a face dragoste așa cum trebuie, astfel încât iubirea voastră să nu fie un simplu act biologic, care nu pătrunde în lumea voastră psihologică.

Iubirea are puterea de a ajunge chiar și în lumea voastră spirituală; desăvârșirea iubirii înseamnă atingerea acestei culmi a spiritualității umane.

Orgasmul nu este ceva necesar reproducerii. Este ceva care deschide o fereastră către evoluția superioară a conștiinței.

Experiența orgasmului este întotdeauna ne-sexuală. Chiar dacă ai ajuns la ea prin intermediul sexului, ea nu conține nici o urmă de sexualitate.

Aceasta conduce la ideea că orgasmul ar putea fi atins și prin mijloace care nu au nimic de-a face cu sexul, deoarece el însuși fiind ne-sexual, sexualitatea nu reprezintă neapărat singura cale.

Cei care au experimentat pentru prima dată acest lucru trebuie să-și fi dat seama că pot exista și alte căi pentru a ajunge la orgasm, deoarece sexul nu este o parte integrantă a acestuia.

Orgasmul este în întregime liber de orice impresie sexuală.

Apoi ei au urmărit probabil modul în care se produce acesta, și lucrurile s-au limpezit: în momentul în care are loc orgasmul, timpul se oprește, uiți de existența timpului.

Mintea se oprește la rândul ei, devine liberă de orice gând.

Clipa este de un calm deosebit, iar conștiința atinge o culme.

Orice ființă care a experimentat aceste lucruri va concluziona: "Dacă asemenea lucruri - conștiința, absența gândurilor, ieșirea din timp - pot fi obținute și fără a face apel la sex, atunci se poate ajunge la starea orgasmică și fără a face apel la sexualitate."

Și aceasta este certitudinea mea: în felul acesta a descoperit omul pentru prima dată meditația.

Libertatea aduce cu sine o totală responsabilitate față de tot ceea ce ești și față de tot ceea ce urmează să devii.

Există ființe care se înfurie: ele pun la cale revoluții, produc schimbări în societate, în stat. Însă toate revoluțiile lor eșuează, deoarece tot ceea ce se bazează pe furie, se bazează și pe ignoranță. Iar o schimbare autentică nu poate fi posibilă.

Schimbarea în mai bine nu este posibilă dacă are drept punct de plecare furia.

Vreau să vă reamintesc faptul că tristețea este o furie inversată. Ea nu este diferită; este furie reprimată. Dacă o analizați, veți ajunge la această concluzie. Tristețea poate fi ușor transformată în furie; tot astfel, furia se poate transforma în tristețe. Ele nu sunt două lucruri diferite; ele sunt două aspecte ale aceluiași fenomen.

Lumea este tristă, este nefericită. În inimile oamenilor există o mare suferință. Însă acest lucru nu trebuie să vă întristeze, pentru simplul motiv că, fiind trist, te vei alătura celor aflați în această stare; vei crea o tristețe și mai mare. Iar acest fapt nu ajută cu nimic.

Este ca atunci când oamenii sunt bolnavi iar voi, văzând starea în care se află, vă îmbolnăviți la rândul vostru. Boala voastră nu îi va putea însă în nici caz vindeca; procedând astfel veți mări numărul celor bolnavi. A avea compasiune pentru boala lor înseamnă a-i căuta cauzele, motivele care le generează suferința și nefericirea, și a-i ajuta să înlăture aceste cauze.

Iar în acest timp trebuie să rămâneți cât mai bine dispuși posibil, deoarece numai bucuria voastră îi poate ajuta, nu și tristețea. Trebuie să fiți bine dispuși. Ei trebuie să știe că există posibilitatea de a fi fericit în această lume tristă...

Furia, mânia, reprezintă întotdeauna un semn de slăbiciune.

Atunci când au loc cataclisme, devii conștient de realitate așa cum este ea. Ea este întotdeauna fragilă, fiecare este în pericol. Numai că, în condiții obișnuite, ești cufundat într-un somn adânc, astfel încât nu vezi acest lucru. Continui să visezi, imaginându-ți lucruri frumoase pentru viitor, pentru zilele ce vor urma.

Când pericolul este iminent, îți dai seama deodată că s-ar putea să nu mai existe nici un viitor, nici un mâine, și că aceasta este singura clipă pe care o ai.

Vremurile în care au loc cataclisme sunt revelatoare. Ele nu aduc nimic nou în lume, ele îți arată lumea exact așa cum este. Ele te trezesc. Dacă nu înțelegi acest lucru, poți înnebuni; dacă îl înțelegi, poți să te trezești.

Nu are nici un rost să îți faci griji, deoarece vei rata această ocazie și nici nu vei ajuta pe nimeni. Acesta este deci secretul pentru a depăși pericolele.

Soluția este următoarea: începe să trăiești mai intens, mai total, mai conștient, astfel încât să descoperi în tine ceva ce nu poate fi distrus de moarte. Acela este adăpostul, acela reprezintă singurul lucru sigur.

Singura problemă care se pune este aceea de a folosi așa cum trebuie fiecare ocazie care ți se oferă. În orice ar consta ea, folosește-o în mod just.

Dezastrul poate fi mare, pericolul este mare, însă și ocazia este pe măsură.

Nici o iluzie, oricât de mare și de frumoasă, nu poate sta împotriva realității. Realitatea o va strivi mai devreme sau mai târziu.

Rolul tatălui sau al mamei este mare, deoarece ei raduc pe lume un nou oaspete, care nu știe nimic, dar care este dotat cu un anumit potențial propriu. Până când acest potențial nu crește, copilul va rămâne nefericit; și nici un părinte nu își poate imagina copilul lui nefericit.

Ei doresc sincer fericirea copilului, însă modul lor de gândire este greșit. Ei cred că dacă proprii lor copii devin doctori, profesori, ingineri sau oameni de știință, vor fi fericiți. Dar se înșală.

Copiii lor pot fi fericiți numai dacă devin ceea ce trebuie să devină. Ei pot dezvolta numai sămânța pe care o poartă în interiorul lor.

Judecata este ceva urât, ea îi rănește pe oameni. Pe de o parte îi rănești, le provoci răni, iar pe de alta dorești ca ei să te iubească, să te respecte. Acest lucru nu este posibil.

Iubește-i, respectă-i, și poate că iubirea și respectul îi vor ajuta să schimbe multe din slăbiciunile lor, multe din eșecurile lor, deoarece iubirea le va da o nouă energie, un nou rost, o nouă putere.

Iubirea le va da rădăcini adânci pentru a se putea împotrivi vântului puternic, soarelui fierbinte, ploilor grele.

Ori de câte ori se va pune problema unei alegeri, amintește-ți că nu trebuie să preferi mintea în locul inimii.

Inima este legătura ta cu existența, în timp ce mintea este legătura cu societatea.

P

Dacă ești trist, undeva greșești; dacă ești plin de bucurie, tot ceea ce faci este corect. ✓

Când vă spun să fiți bine dispuși, să fiți fericiți, să vă bucurați că nu sunteți în situația de a fi nefericiți, de a suferi, o fac cu un anumit scop.

Scopul este acela de a fi un exemplu pentru cei care au uitat în întregime că viața poate fi o celebrare. Cu tot întunericul din jur, puteți să nu vă lăsați împovărați de acesta; chiar dacă el vă înconjoară, puteți - totuși - dansa. Întunericul nu poate împiedica dansul vostru; el nu are nici o putere.

Iar pentru mine, aceasta este adevărata slujire a aproapelui.

Mintea trebuie învățată să devină un slujitor al Minimii. Rațiunea trebuie să fie întotdeauna în slujba iubirii. Atunci viața se poate transforma într-un festival de lumini.

Vechiul dicton: "Așa cum este sus, tot astfel și jos", sau invers, conține unul din adevărurile fundamentale despre misticism.

Aceasta ne arată că nu există nici deasupra și nici dedesubt, că existența este una.

Diviziunile sunt create de minte.

Existența este nedivizată.

Împărțirile sunt propriile noastre proiecții, cu care ne identificăm atât de mult încât pierdem contactul cu totalitatea.

Mintea noastră este numai o mică fereastră, care se deschide spre vastul univers, însă atunci când priviți de dincoace de fereastră, conturul ei limitează cerul. Deși cerul nu are nici o limită, pentru percepția voastră conturul ferestrei se confundă cu cadrul întregii existențe.

Astfel se întâmplă uneori și cu cei care poartă ochelari: ochelarii sunt pe nas, iar ei îi caută. Au uitat până și faptul că le-ar fi cu neputință să vadă fără ochelari, iar faptul că pot privi, că pot vedea, reprezintă o certitudine absolută a faptului că ochelarii sunt la locul lor.

Însă dacă folosești ochelari ani de zile, ei devin încetul cu încetul o parte din tine; devin ochii tăi. Nu îi mai privești ca fiind separați de tine. Însă fiecare pereche de ochelari colorează într-un anumit fel lucrurile care trec prin ei. Voi sunteți observatorul aflat în spatele lor; ochelarii nu pot privi ei înșiși. Lucrurile din exterior nu au culoarea pe care o arată ochelarii, însă voi ați devenit atât de identificați cu ei încât...

Mintea omului este doar un simplu instrument. Ochelarii se află în afara capului, în timp ce mintea se găsește în interiorul acestuia, în așa fel încât nu o poți scoate în fiecare zi. Și este atât de aproape, în interior, încât însăși această apropiere s-a transformat în indentificare.

Prin urmare, tot ceea ce înțelege mintea pare a fi real. Mintea nu poate însă percepe realul, ea nu poate vedea decât propriile sale prejudecăți. Iși poate vedea propriile proiecții afișate pe ecranul lumii.

Cel mai mare dușman al adevărului este persoana cunoscătoare, iar cel mai bun prieten este acela care știe că nu știe.

Am fost învățați, programați, ni s-a spus mereu că până și un lucru cum ar fi iubirea trebuie să fie o problemă a minții. Iubirea aparține inimii, însă întreaga noastră societate a încercat să o ignore, deoarece ea nu este logică, ea nu este rațională, iar mintea a fost educată că tot ceea ce este illogic e greșit: numai lucrurile logice sunt corecte.

Iar în programele noastre școlare inima este complet ignorată; educația se ocupă numai de minte. Inima a fost aproape înlăturată din existența noastră, ea a fost aproape în întregime redusă la tăcere. Nu i s-a dat niciodată șansa de a crește, nu i s-a dat niciodată posibilitatea actualizării propriului potențial. Mintea este deci aceea care domină.

Mintea este bună atunci când e vorba de bani, mintea este bună atunci când e vorba de ambiție, însă ea nu este de nici un folos atunci când este vorba de iubire. Banii, războiul, dorința, ambițiile; iubirea nu poate fi pusă în aceeași categorie cu ele.

Iubirea are o altă sursă în ființa voastră, ea se găsește într-un spațiu lipsit de orice contradicție.

O educație autentică nu se va ocupa numai de minte, deoarece mintea vă poate oferi numai un nivel de trai ridicat, însă nu și o viață bună. Inima nu este capabilă să vă ofere un nivel de trai ridicat, însă vă poate oferi o viață bună. Și nu există nici un motiv

să alegeți între cele două: folosiți mintea în domeniul în care aceasta trebuie să funcționeze, și procedați la fel și cu inima.

Toți oamenii religioși, politici, toți oamenii de afaceri și cei care au drept ocupație războiul insistă asupra unei educații a minții. Iar inima poate înseamnă un obstacol; ea va reprezenta neapărat un obstacol.

Dacă ești soldat și ai inimă, îți este cu neputință să ucizi dușmanul. În clipa în care vei pune mâna pe armă pentru a ucide pe cineva, inima îți va spune: "Așa cum ai o soție, copii, o mamă și un tată care te așteaptă, tot astfel și acest biet om trebuie să aibă o soție, copii, mamă și tată care îl așteaptă; cu toții îl așteaptă să se întoarcă acasă."

El nu ți-a făcut nimic, iar tu îl vei ucide. De ce? Pentru a fi recompensat de academia militară? Pentru a fi promovat în grad?

Dacă încercați să vă imaginați modul în care societatea ar putea deveni perfectă, până la urmă renunțați - pare cu neputință. Există atât de multe conflicte, și se pare că nu există nici o cale de a ajunge la armonie.

O societate umană armonioasă este posibilă - ar trebui să fie posibilă - deoarece ar reprezenta pentru fiecare prilejul cel mai favorabil de a evolua, de a fi el însuși. Fiecare ar avea la dispoziție cele mai bune posibilități.

Se pare așadar, că modul de a fi al societății contemporane este absolut stupid. Cei care creează

utopii nu sunt niște visători, însă așa-zișii realiști, care îi condamnă, sunt cu adevărat stupizi. Toți sunt însă de acord asupra unui lucru: că trebuie să se facă ceva în legătură cu societatea.

Atât unii cât și ceilalți se ocupă numai de societate, și aceasta este greșeala lor.

Așa cum văd eu lucrurile, utopia nu este ceva care se va realiza; este ceva posibil, însă trebuie mers direct la cauze, nu la simptom. Iar cauza se găsește în individ, nu în societate.

Omul a uitat cine este cu adevărat. El este aproape hipnotizat de o anumită idee despre el însuși, pe care o poartă cu sine toată viața, fără să știe că nu este el, ci numai umbra sa. Iar această umbră nu poate cumoaște nici un fel de împlinire.

Nu este nevoie de nici un război, de nici o luptă; nu este nevoie nici de gelozie, nici de ură. Viața este atât de scurtă, iubirea este atât de prețioasă... Iar atunci când poți să îți umpli viața de iubire, de armonie, de bucurie, când poți să o transformi într-o poezie și ratezi - ești singurul răspunzător de acest lucru, tu și nimeni altcineva.

Este doar o problemă de înțelegere; o intuiție pură este suficientă pentru a nu te lăsa târât de forțele întunericului, ale negativității, ale distrugerii.

« Doar puțină atenție este necesară pentru a te devota creativității, iubirii, sensibilității, și pentru a transforma această viață într-un cântec - astfel încât viața să fie un dans, iar moartea să fie numai un punct

culminant al acestui dans; astfel încât să trăiești total și sa mori total, fără să te plângi, ci cu deplină gratitudine și mulțumire față de întreaga existență. ”

Fiecare dorește să fie iubit. Această abordare este greșită. Și acest lucru începe încă din copilărie; copilul mic nu poate iubi, nu poate spune nimic; el nu poate dărui, el poate numai primi.

Singura sa modalitate de a experimenta iubirea, este una pasivă; el primește de la părinți, de la frați, de la surori, de la oaspeți, de la străini, însă întotdeauna primește. Prima experiență care se fixează în profunzimile inconștientului său este aceea de a fi iubit.

Problema apare pentru că fiecare a fost copil, și poartă în sine această dorință de a fi iubit; nimeni nu are alt destin. Prin urmare, fiecare cere: “Iubește-mă” și nimeni nu dăruiește, deoarece partenerul a fost crescut în același fel.

Prin urmare, ființele trebuie să fie mereu atente ca acest accident apărut în copilărie să nu se transforme în ceva aflat permanent în mintea lor. În loc să cereți: “Iubește-mă”, începeți să iubiți. Uitați cu totul faptul de a primi; dăruiți. Și vă garantez că veți primi foarte mult.

Evoluția funcționează prin poli opuși. Așa cum nu eputeti merge folosind un singur picior - aveți nevoie de două picioare pentru a merge -, tot așa și existența are nevoie de poli opuși - bărbat și femeie, viață și moarte, iubire și ură - pentru a genera mișcarea,

transformarea; altfel nu ar exista nimic altceva decât tăcere.

Pohul opus vă atrage pe de-o parte, iar pe de altă parte vă face să vă simțiți dependenți. Și cum nimeni nu dorește să fie dependent, între îndrăgostiți există o permanentă luptă. Fiecare încearcă să îl domine pe celălalt.

Numele este acela de iubire, însă ceea ce se întâmplă de fapt este politică.

Bărbatul face eforturi pentru a domina femeia, pentru a o aduce într-o stare de sclavie, pentru a nu-i permite să evolueze, astfel încât să rămână întotdeauna într-o stare de înapoiere.

Libertatea femeii, ieșirea ei din sclavie, va însemna în același timp și libertatea bărbatului de a experimenta.

Ca urmare, cred că mișcarea de eliberare nu aparține în exclusivitate femeilor; ea este de fapt și a bărbatului; prin aceasta se vor elibera amândoi.

Amândoi sunt înlănțuiți, și sunt într-o permanentă luptă. Soția își are propriile ei procedee de a-și cicăli soțul, de a-l reduce la tăcere, în timp ce bărbatul le are pe ale lui. Iar noi sperăm ca între aceste două câmpuri de luptă să apară iubirea. Au trecut de atunci secole întregi, și iubirea nu a apărut, sau a apărut mai mult sporadic.

Aceasta este situația în ceea ce privește iubirea obișnuită, care este iubire numai cu numele, și care nu a devenit realitate.

Dacă vrei să cunoașteți viziunea pe care o am eu despre iubire ... ea nu mai aparține domeniului

dialecticii, al contrariilor. Bărbatul și femeia sunt diferiți și complementari. Bărbatul lăsat singur este doar o jumătate, la fel ca și femeia.

Numai împreună, într-o profundă stare de unire, bărbatul și femeia vor simți pentru prima dată totalitatea, perfecțiunea.

Ceea ce a făcut bărbatul, de sute de ani, femeii, este pur și simplu monstruos. Ea nu poate să se considere egală cu bărbatul. Iar condiționarea ei este atât de profundă încât chiar dacă i se spune că este realmente egală, nu va crede acest lucru. Această idee i-a pătruns în adâncurile minții, iar condiționarea a devenit propria ei convingere; ea crede că este inferioară în forță fizică și în calități intelectuale.

Iar bărbatul care a adus femeia în această stare, nu o poate iubi. Iubirea poate exista numai între egali, între prieteni.

Dacă poți iubi fără gelozie, dacă poți iubi fără nici un atașament, dacă poți iubi un bărbat atât de mult încât propria sa fericire să fie fericirea ta - chiar dacă el este cu altă femeie și este fericit - atunci iubești cu adevărat, și acest fapt te umple de bucurie. Vei fi fericită deoarece el este fericit, și vei fi recunoscătoare femeii care a făcut partenerul tău fericit; gelozia va dispărea. Astfel iubirea a ajuns la puritate.

Această iubire nu poate crea nici o legătură. Iar această iubire este pur și simplu o deschidere a inimii în toate direcțiile, către întregul cer.

 Gelozia este un lucru foarte complicat. Ea este compusă din mai multe lucruri. Unul din ele este frica, altul - atitudinea egoistă, dorința de a monopoliza; ea nu este o experiență a iubirii, ci una a posesivității, o tendință de a fi competitiv, o profundă frică de a nu fi inferior.

Gelozia este compusă din atât de multe lucruri...

Riscul trebuie să fie una din trăsăturile fundamentale ale omului autentic. În clipa în care vezi că lucrurile se așează, destramă-le.

Tu însuși reprezinți o mulțime, o multitudine. Trebuie doar să privești mai îndeaproape, mai profund, și vei găsi înlăuntrul tău mai multe persoane, care pretind - toate - că sunt "eu". Când ești furios, o anumita personalitate te ia în stăpânire și pretinde că este "eu". Când ești plin de iubire, o altă personalitate te domină, pretinzând ca este eul tău.

Acest joc nu te induce în eroare numai pe tine, ci și pe toți ceilalți care intră în relație cu tine, deoarece ei nu reușesc să deslușească cine ești de fapt. Iar ei poartă în interiorul lor - la fel - o întreagă mulțime. Astfel, orice relație implică nu două persoane, ci două mulțimi.

În aceste condiții, războiul devine permanent, deoarece foarte rar se întâmplă ca eul iubitor al unei persoane să se întâlnească cu eul iubitor al celeilalte. Și altfel, ratezi mereu. Tu ești plin de iubire, însă celălalt este trist, nervos sau îngrijorat. Atunci când el este plin de iubire, tu nu ești. Și nu există nici o cale de

a face aceste personalități să se întâlnească; ele se mișcă independent una de alta.

În interiorul tău se produce o anumită mișcare de rotație, și dacă continui să îți privești numeroasele personalități, atunci este bine să nu te amesteci în ceea ce fac ele, deoarece acest lucru va crea și mai multă confuzie. Mulțumește-te să le privești, căci numai astfel vei deveni conștient de faptul că există și un martor - care nu este o personalitate - în fața căruia aceste personalități apar și dispar.

Iar martorul nu este o altă personalitate, deoarece o personalitate nu poate urmări o alta. Este foarte interesant, și este un lucru fundamental - faptul că o personalitate nu poate urmări o alta, întrucât nici una din aceste personalități nu este înzestrată cu suflet.

Exact ca hainele voastre. Puteți să vă schimbați hainele, însă ele nu știu că au fost schimbate, că acum este folosit un alt costum. Voi nu sunteți hainele voastre, astfel încât le puteți schimba. Voi nu sunteți o personalitate, și de aceea puteți deveni conștienți de nenumăratele voastre personalități.

Un lucru devine însă clar: există realmente ceva care privește în permanență acest joc de personalități din jurul tău. Acesta ești tu însuși.

Urmărește așadar aceste personalități, însă adu-ți aminte mereu faptul că starea de martor reprezintă propria ta realitate. Și dacă poți rămâne atent la aceste personalități, ele vor începe să dispară; ele nu

mai pot rămâne în viață. Pentru a rămâne în viață au nevoie să te identifice cu ele. Dacă ești furios, este nevoie să-ți observi cu atenție furia, să nu te identifice cu ea, și atunci, lipsită de energie, ea moare, dispare pur și simplu.

Rămâi așadar din ce în ce mai concentrat în această stare de observare, și toate aceste personalități vor dispărea. Iar când nu a mai rămas nici o personalitate, atunci realitatea ta - maestrul interior - s-a întors acasă.

Atunci comportamentul tău va fi sincer, autentic. Atunci tot ceea ce vei face, vei face total, în întregime, fără să regreti nimic. Iar starea ta va fi întotdeauna una de mulțumire.

Multe din problemele noastre, probabil majoritatea lor, există datorită faptului că nu le-am privit în față, că nu le-am înfruntat; iar faptul de a nu le fi observat cu atenție, le dă amploare.

Faptul că ne este frică de ele le dă energie, faptul că încercăm în permanență să le evităm le dă amploare. Ele sunt acceptate; acceptarea este însăși existența lor. Problemele nu există în afara acceptării voastre.

Locul de unde izvorăște energia vă aparține... Orice lucru care se întâmplă în viața voastră are nevoie de energie. Dacă nu vă trimiteți energia - este ceea ce numesc "identificare" - deci dacă nu vă identificați cu nimic, lucrul respectiv moare, el nu mai are o energie care să îl susțină.

Iar neidentificarea este cealaltă fațetă a faptului de a rămâne martor.

Obișnuința este comodă, luciditatea este dificilă - însă este astfel doar la început.

Nu ne-a interesat niciodată care sunt rădăcinile iubirii, ci ne-au interesat doar roadele ei. Le spunem oamenilor să fie non-violenți, să fie plini de compasiune, să fie atât de plini de iubire încât să-și iubească până și dușmanii, până și vecinii.

Vorbim despre fructe, însă nimeni nu este interesat de rădăcini.

Adevărata problemă este: "de ce nu suntem ființe iubitoare?" Nu este vorba de a fi plini de iubire față de o persoană sau alta, față de un prieten sau un dușman; problema este dacă suntem plini de iubire, în sine.

Vă iubiți propriul corp? V-ați interesat vreodată de el astfel încât să îl atingeți cu o mișcare ușoară, mângâindu-l? Vă iubiți pe voi înșivă?

Greșiți și este nevoie să vă îndreptați. Sunteți păcătoși și trebuie să vă transformați în sfinți. Cum ați putea să vă iubiți pe voi înșivă? Nu sunteți în stare nici măcar să vă acceptați pe voi înșivă așa cum sunteți. Acestea sunt rădăcinile!

Florile artificiale nu se ofilesc niciodată; iubirea artificială este permanentă. Floarea autentică nu este permanentă; ea se schimbă de la o clipă la alta. Astăzi este aici, dansând în bătaia vântului, a soarelui și a ploii; mâine va dispărea. Ea a dispărut la fel de enigmatic cum a apărut.

Iubirea autentică este ca o floare adevărată.

Iubirea nu știe nimic despre trecut, nimic despre viitor; ea cunoaște numai prezentul. Inima nu are nici o noțiune a timpului.

Încearcă să înțelegi faptul că atât trecutul cât și viitorul sunt inexistente, ireale. Tot ceea ce posezi este clipa prezentă - chiar această clipă. Nu mai dispui de un alt moment. În mâinile tale se găsește întotdeauna o singură clipă; ea este atât de mică și de trecătoare, încât dacă te gândești la trecut și la viitor, o vei rata. Și ea este singura realitate și singura viață care poate exista.

Politica este o boală, și ea ar trebui tratată ca atare. Și este mai periculoasă decât cancerul: dacă este nevoie de o intervenție chirurgicală, aceasta ar trebui făcută numaidecât. Însă politica este, în esența ei, ceva murdar. Trebuie să fie astfel, deoarece mii de persoane doresc un singur post, tânjesc după el. Este firesc să se lupte, să ucidă, să facă orice pentru a-l obține. Întreaga condiționare a minții noastre este fundamental greșită, prin faptul că am fost programați să fim ambițioși; aceasta este politica. Acest lucru nu se întâmplă doar în lumea obișnuită a politicii; poluarea a atins întreaga noastră viață.

Chiar și un copil mic începe să-i zâmbească mamei sau tatălui cu un zâmbet nenatural. Acest zâmbet este lipsit de orice profunzime, însă el știe că atunci când zâmbește, este recompensat. El a învățat prima

regulă a unui politician. Copilul este încă în scutece, și l-ați învățat politică. Care poate fi apoi regăsită în toate relațiile interumane.

Bărbatul a distrus femeia. Este tot o politică. Femeia reprezintă jumătate din omenire, iar bărbatul nu are nici un drept să o strivească; el a făcut însă acest lucru secole întregi.

El nu i-a permis accesul la educație, nu i-a permis nici măcar să asculte sfintele scripturi. În multe religii i-a fost refuzat până și accesul în templu; sau, dacă acest lucru i-a fost permis, atunci numai într-un loc separat. Ea nu poate fi egală cu bărbatul nici măcar în fața lui Dumnezeu.

Bărbatul a încercat să limiteze libertatea femeii în orice fel posibil. Aceasta nu este iubire, ci politică. Iubești femeia, însă nu îi dai libertate. Ce fel de iubire este aceasta, care se teme de libertate? Femeia este pusă în cușcă, la fel ca un papagal. Poți afirma că iubești papagalul, însă nu înțelegi ce se întâmplă în realitate - îl ucizi.

I-ai luat tot cerul pe care îl avea și i-ai dat în schimb numai o colivie. Ea poate fi făcută din aur, însă nu înseamnă nimic față de libertatea pe care o avea zburând în înaltul cerului, trecând dintr-un copac în altul, înălțându-și cântecele proprii; nu acelea care este obligat acum să le cânte, ci acelea născute spontan, firesc.

Jumătate din omenire, indiferent de țară sau de cultură a fost distrusă de politica familială, care

este tot o politică. Ori de câte ori apare dorința de a avea putere asupra unei alte persoane, este vorba de politică.

Puterea este întotdeauna politică, chiar și atunci când este exercitată asupra copiilor minori. Părinții cred că este iubire, însă aceasta este numai o idee a lor; dorința lor reală este ca propriul lor copil să fie supus și ascultător. Și ce înseamnă să fie ascultător? Înseamnă că întreaga putere se găsește în mâinile părinților.

Dacă ascultarea în sine este o calitate atât de importantă, atunci de ce să nu fie părinții cei care își ascultă copiii? Dacă ascultarea este ceva atât de religios, de ce să nu fie părinții cei care să asculte de copiii lor?

Puterea nu are nimic de-a face cu religia.

Singura legătură dintre putere și religie este aceea de a ascunde politica în spatele unor cuvinte frumoase.

Este necesar să fie dezvăluite toate domeniile în care a intrat politica. Ea a pătruns pretutindeni, în toate relațiile. Ea a contaminat întreaga viață și o contaminează continuu.

Ambiția cultivată în fiecare este aceea de a deveni cineva, de a trebui să dovedești că nu ești o persoană obișnuită, ci una extraordinară. Oare de ce? Cui folosește?

Scopul este evident: tu însuși devii foarte puternic, iar ceilalți ți se subordonează.

✓ Omenirea a fost castrată în diverse moduri, iar această castrare este un fenomen pur politic.

Oamenii iubesc libertatea, însă nimeni nu dorește vreo responsabilitate. Iar aceste două lucruri sunt legate unul de altul; ele sunt inseparabile.

De ce vă pasă dacă sunteți recunoscuți sau nu? Preocuparea pentru apreciere are sens doar atunci când nu vă iubiți munca; dorința de a fi recunoscuți are atunci un sens: ea este un substitut. Vă urâți munca, ea nu vă place, însă o continuați deoarece va urma o recunoaștere; veți fi apreciați, acceptați.

Vă place? Atunci totul este în regulă. Dacă nu vă place, atunci schimbați-o.

Părinții, profesorii, insistă asupra faptului că trebuie să fiți apreciați, că trebuie să fiți respectați. Aceasta este o strategie foarte subtilă pentru a păstra lumea sub control.

Învățați un lucru fundamental: faceți tot ceea ce vreți să faceți, tot ceea ce vă place să faceți, și nu cereți niciodată ca munca voastră să primească vreo recunoaștere. Ar însemna să cerșiți. De ce să ceri să ți se acorde vreo recunoaștere? De ce să umbli după acceptare?

Privește în profunzimile ființei tale. Poate că nu îți place cu adevărat ceea ce faci. Poate că îți este teamă că nu te afli pe calea cea bună. Recunoașterea te va ajuta să simți că ai dreptate. Faptul de a fi recunoscut te va face să simți că te afli pe drumul cel bun.

Adevărata problemă ține de sentimentele tale; ea nu are nimic de-a face cu lumea exterioară. De ce să depinzi de alții? Toate aceste probleme depind de alții, iar tu însuși devii dependent.

Când te eliberezi de această dependență, te transformi într-un individ. Iar faptul de a deveni individ, de a trăi în deplină libertate, de a-ți potoli setea de libertate bând de la propriile tale izvoare, înseamnă a fi o ființă pe deplin centrată, înrădăcinată. Și acesta este începutul ultimei tale înfloriri.

Dacă inteligența se menține în sfera inocenței, este cel mai frumos lucru cu putință. Însă dacă ea este opusul inocenței, atunci este pur și simplu șiretenie, și nimic altceva; nu este vorba în nici un caz de inteligență.

În clipa în care inocența dispare, puritatea inteligenței dispare la rândul ei; inteligența se transformă într-un cadavru. Este mai bine să o numim "intelect". Ea vă poate transforma în mari intelectuali, dar nu produce nici o transformare a vieții voastre și nu deschide nici o poartă spre misterele existenței.

Aceste mistere sunt revelate numai copilului inteligent. Iar ființa cu adevărat inteligentă își păstrează prospețimea copilăriei până în ultima clipă a vieții. Ea nu își pierde uimirea pe care o simte copilul atunci când privește păsările, florile, cerul... Inteligenței trebuie să i se alăture și calitatea de a fi inocent.

Faptul că adevărul nu e ceva democratic este un lucru realmente straniu. Ceea ce este adevărat nu se poate hotărî printr-o majoritate de voturi; această cale nu duce niciodată la adevăr. Oamenii vor vota pentru ceea ce este mai confortabil; minciunile au

această calitate, deoarece în legătură cu ele nu trebuie făcut nimic - ele trebuie doar crezute.

Adevărul presupune un efort intens, o cercetare profundă și un simț al riscului; trebuie să pășești singur pe o cale neumblată încă de nimeni.

Un om cu adevărat matur are o serie de calități care sunt mai degrabă stranii. În primul rând: el nu mai este o persoană, el nu mai este un ego. Este prezent, însă nu în calitate de persoană.

În al doilea rând: el seamănă cu un copil; este simplu, este inocent. Susțin deci că o persoană matură este înzestrată cu o serie de calități foarte stranii, pentru că noțiunea de "maturitate" este de obicei asociată cu experiența, cu vârsta.

Persoana cu adevărat matură poate fi bătrână din punct de vedere biologic; din punct de vedere spiritual însă, ea va fi la fel de inocentă ca un copil. Maturitatea sa nu e o simplă experiență dobândită de-a lungul vieții; atunci ea nu ar mai fi ca un copil, nu ar mai fi o prezență. Ar fi o persoană cu experiență, dar nu o persoană matură. Maturitatea nu are nimic de-a face cu experiența de viață. Ea este legată de călătoria interioară, de experiențele interioare.

Cu cât o ființă pătrunde mai mult în interiorul ei, cu atât este mai matură. Atunci când a ajuns în însăși centrul ființei sale, este pe deplin matură. În acea clipă însă persoana dispare, rămâne doar o prezență; ego-ul dispare, rămâne numai tăcerea. Cunoașterea dispare, rămâne doar inocența.

Pentru mine, maturitatea este un alt nume al realizării de sine. Ai ajuns la o deplină actualizare a potențialului tău. Potențialul s-a actualizat. Sămânța și-a încheiat lunga călătorie și a înflorit.

Maturitatea are un parfum specific; ea înzestrează individul cu o frumusețe extraordinară. Ea aduce cu sine inteligența, o inteligență neobișnuită. Ființa respectivă se transformă în pură iubire. Acțiunea sa este iubire, iar absența acțiunii este tot iubire. Viața sa este iubire, moartea sa este iubire.

Acea ființă este pur și simplu o floare a iubirii.

De fiecare dată când o ființă realizează ceva adevărat, inima sa începe să danseze. Inima este singura care poate să mărturisească adevărul.

Iar această mărturie nu poate fi făcută prin intermediul cuvintelor. Ea poate fi realizată în felul ei: prin iubire, prin dans, prin muzică - folosind modalități non-verbale. Comunicarea se produce, însă fără a face apel la limbaj și la logică.

Muzica modernă și-a pierdut locul pe care îl avea în trecut, deoarece a uitat care este rolul ei real. Ea și-a uitat originile. Ea nu știe că se găsește în legătură cu meditația. Iar acest lucru este valabil și pentru celelalte arte. Ele s-au îndepărtat, toate, de meditație, și împing ființele umane spre nebunie.

Artistul prezintă un pericol atât pentru el însuși cât și pentru publicul său. Poate că respectivul se exprimă prin pictură, însă această pictură este nebună; ea nu provine din meditație.

Singurul rol al minții este acela de a diviza. Inima are rolul de a descoperi legăturile care unesc lucrurile, iar acest lucru nu poate fi făcut de către minte.

Gândul la liniște și tăcere nu incintă pe nimeni. Iar această problemă nu este numai a voastră; este problema minții în sine, deoarece a fi liniștit, a rămâne în tăcere, înseamnă de fapt a fi într-o stare non-mentală.

Mintea nu poate rămâne liniștită. Ea are nevoie în permanență de gândire, de continuă îngrijorare. Mintea funcționează ca o bicicletă: cât timp pedalezi, își continuă activitatea; din clipa în care nu o mai faci, se oprește. Mintea este un vehicul cu două roți, iar gândirea ta este o permanentă pedalare.

Chiar dacă uneori rămâi puțin în tăcere, după un timp începi să îți faci probleme: "Ce e cu tăcerea asta?" Originea tensiunilor poate fi diversă. Gândurile pot apărea din orice sursă. De fapt, mintea poate exista numai într-un singur fel - fugind în continuu după ceva sau de ceva; goana este însă în ambele cazuri prezentă.

Această fugă este însuși mintea.

În clipa în care te oprești, mintea dispare.

Încercăm, prin orice mijloace, să trecem peste senzația că suntem străini unul față de altul. De aceea am și inventat tot felul de ritualuri. Un bărbat se căsătorește cu o femeie. Și ce este în fond căsătoria? Este doar un ritual.

De ce este nevoie de el? Deoarece soții doresc să treacă peste faptul că sunt străini, doresc să comunice cumva, să intre în relație.

Însă această relație nu este creată niciodată; ei își imaginează că unul joacă rolul soțului, celălalt rolul soției, însă rămân străini unul față de altul. Și vor trăi astfel împreună toată viața, însă nu vor fi nimic mai mult decât niște străini, deoarece nimeni nu poate pătrunde în singurătatea celuilalt.

Senzația de ciudățenie dispare numai dacă puteți pătrunde în singurătatea mea, sau dacă pot intra în singurătatea voastră - însă acest lucru nu este posibil, acest lucru nu se poate realiza din punct de vedere practic. Putem să ne apropiem foarte mult, însă cu cât ne apropiem mai mult, cu atât devenim mai conștienți de faptul că suntem străini; apropiindu-ne, observăm mai bine acest lucru. Celălalt îmi este total necunoscut; s-ar putea chiar să nu fiu în stare să îl cunosc.

Fiecare este îmbrăcat într-o armură. În primul rând: copilul se naște, complet neajutorat, într-o lume despre care nu știe nimic. Este firesc să îi fie teamă de necunoscutul care se deschide în fața lui.

El nu a uitat încă acele nouă luni de deplină siguranță, în care era lipsit de orice grijă, liber de orice răspundere, fără să-și facă probleme în privința zilei de mâine. Pentru noi este vorba de numai nouă luni, pentru el este însă o eternitate. El nu are noțiunea timpului; nu știe nimic despre calendar, despre ore, minute, zile sau luni. El a trăit o eternitate în deplină siguranță, fără nici o responsabilitate.

Apoi este aruncat deodată într-o lume necunoscută, în care depinde cu totul de ceilalți. Este deci firesc să se teamă. Toți sunt mai mari decât el, mai puternici și îi este imposibil să supraviețuiască fără ajutorul lor. Copilul este conștient de dependența sa; el și-a pierdut independența, libertatea.

Dintr-un anumit punct de vedere, armura poate reprezenta o necesitate; poate că este. Însă, odată cu înaintarea în vârstă, are loc nu numai o creștere ci și o maturizare, și începeți să deveniți conștienți de ceea ce purtați în interiorul vostru.

Priviți îndeaproape și veți găsi în voi teama. O persoană matură trebuie să renunțe la tot ceea ce are vreo legătură cu frica. Astfel se instalează maturitatea. Urmăriți pur și simplu toate acțiunile voastre, toate credințele voastre și întrebați-vă dacă au la bază realitatea, experiența, sau teama. Tot ceea ce se bazează pe teamă trebuie aruncat imediat, fără nici o ezitare. Este armura voastră.

Armura voastră psihologică nu poate fi îndepărtată; vă veți lupta pentru a o păstra. Sunteți singurii capabili de a face ceva pentru a o îndepărta: trebuie să îi examinați cu atenție părțile componente. Dacă acestea s-au format ca urmare a înțelegerii, a experiențelor voastre, atunci nu trebuie operată o renunțare, ci o integrare în propria voastră ființă.

Însă nu veți găsi în armura voastră nici măcar un singur lucru care să aibă la bază experiența. Ea este formată numai din teamă, de la A la Z. Întreaga noastră viață se bazează pe teamă, iar toate celelalte experiențe sunt otrăvite de ea. Iubim o altă ființă, însă

aceasta iubire are la bază frica. Frica distruge, frica otrăvește.

Căutăm să descoperim adevărul, însă în cazul în care căutarea noastră se bazează pe teamă, nu vom reuși să-l găsim.

Orice ați face, rețineți un singur lucru: creșterea voastră nu se va putea realiza dacă are drept fundament frica; veți tremura și veți muri. Frica este în slujba morții.

O ființă lipsită de teamă este răsplătită cu toate darurile vieții. Nu mai există nici o separare; sunteți încărcati cu daruri, și în tot ceea ce întreprindeți aveți o putere, o siguranță, o extraordinară senzație de autoritate.

Este necesară înțelegerea procesului de identificare - modul în care ființa se identifică cu ceva care nu este ea însăși. În acest moment vă identificați cu mintea. Credeți că sunteți mintea. De aici provine teama. Dacă vă identificați cu mintea, atunci bineînțeles că în clipa în care se oprește, sunteți terminați, nu mai existați.

Iar voi nu cunoașteți nimic care să fie transcendent minții.

Adevărul este că nu sunteți mintea, sunteți ceva care o transcende; ca urmare, este absolut necesar ca toate mișcărilor minții să se oprească pentru a vă da seama - pentru prima dată - că sunteți diferiți de ea; voi puteți exista chiar și în absența ei.

Mintea a plecat, iar voi sunteți încă prezenți - cu mai multă bucurie, mai multă glorie, mai multă lumină, mai multă conștiință, mai multă ființare.

Adevărul este că suntem singuri, că suntem străini, iar lumea ar fi cu mult mai bună dacă am accepta acest lucru ca pe un adevăr fundamental - faptul că suntem străini.

Ce este rău în a te îndrăgosti de un străin? De ce trebuie neapărat să distrugi această senzație a necunoscutului înainte de a te îndrăgosti de el?

Unul din lucrurile frumoase ale vieții este acela că suntem cu toții străini și nu avem nici o posibilitate de a schimba această realitate. Este frumos să existe străini care te iubesc, să existe străini care îți sunt prieteni și pe care îi întâlnești în întreaga lume. Atunci întreaga lume devine un mister; ea este realmente un mister.

Este cunoscut faptul că atunci când te îndrăgostești de un bărbat, iubirea ta nu se îndreaptă către bărbatul real ci către unul plăsmuit de imaginația ta. Înainte de a fi împreună, când îl zărești de la fereastra ta, când îl întâlnești pe plajă câteva minute, sau când vă țineți de mână la film, începeți să vă spuneți: "Suntem făcuți unul pentru altul."

Însă nici o ființă nu este făcută pentru alta. Vă proiectați doar, în mod inconștient, propriile fantasme asupra celuilalt. Creați astfel în jurul lui o anumită aură, iar el o creează în jurul vostru. Totul pare frumos, deoarece înfrumusețați totul, visați, nu vedeți realitatea. Mai mult, fiecare se străduiește să deranjeze cât mai puțin imaginația celuilalt.

Prin urmare, femeia se comportă așa cum dorește bărbatul, iar acesta se poartă așa cum dorește partenera sa. Însă acest lucru se poate întâmpla numai

câteva minute, cel mult câteva ore. Odată ce vă căsătoriți și trebuie să trăiți împreună douăzeci și patru de ore pe zi, acest lucru - această pretenție de a fi ceea ce nu ești de fapt - se transformă într-o povară de nesuportat.

Cât timp puteți să vă comportați în așa fel încât să satisfaceți fantezia celuiilalt? Mai devreme sau mai târziu acest lucru devine dificil, și începeți să vă răzbunați. Începeți să distrugeți tot ceea ce imaginația bărbatului a creat în jurul vostru, deoarece nu doriți să fiți prizoniera unei imagini - doriți să fiți, pur și simplu, voi înșivă.

Tot astfel se întâmplă și cu bărbatul: el dorește să fie liber, să fie el însuși. Acesta este veșnicul conflict dintre toți îndrăgostiții, senzația la care se ajunge în toate relațiile.

Iubirea vă dăruiește întotdeauna libertatea.

Iubirea permite celuiilalt să facă tot ceea ce simte că trebuie să facă. Indiferent ce hotărăște el că îl va transpune într-o stare de beatitudine, alegerea îi aparține în întregime.

Dacă iubiți persoana respectivă, îi respectați intimitatea. Nu vă amestecați în viața ei intimă. Nu încercați să impuneți nimic ființei sale interioare.

Cerința fundamentală a vieții este următoarea: "Îl accept pe celălalt, așa cum este." Iar iubirea nu încearcă niciodată să îl schimbe pe celălalt în conformitate cu ideea pe care o avem despre el.

Nu încercați să ajustați persoana pe ici pe colo, pentru a o potrivi cu un șablon; nu procedați la fel ca toată lumea!

Dacă iubiți cu adevărat, atunci nu aveți de pus nici o condiție.

Iar dacă nu iubiți, atunci cine vă dă dreptul să puneți condiții?

Este foarte clar. Dacă iubiți, atunci nu se pune problema unor condiții. Iubești cealaltă ființă așa cum este ea. Nici dacă nu iubiți nu este nici o problemă. Nu vă privește ce face celălalt: nu se pune problema nici unei condiții. Celălalt poate să facă tot ceea ce dorește.

Dacă gelozia dispare, iar iubirea rămâne totuși prezentă, atunci viața voastră are ceva care merită să fie păstrat.

Când îți împarți fericirea cu un altul, nu te închizi împreună cu el într-o închisoare: pur și simplu dăruiești. Nu aștepti nici măcar mulțumire sau gratitudine. Dăruiești pentru că ești prea plin, dăruirea este o necesitate.

Așadar, în cazul în care apare gratitudinea, ea este îndreptată către persoana care a acceptat iubirea ta, care a acceptat darul tău.

Acceptarea ei te-a eliberat, ți-a permis să-ți reverși iubirea asupra ei.

Și cu cât împărtășești mai mult celui alt, cu cât dăruiești mai mult, cu atât ești mai bogat. Dăruind astfel, nu pierzi nimic și nici nu se ivește gândul: "aș putea pierde totul".

De fapt, cu cât pierzi mai mult, cu atât existența își revarsă mai mult prospețimea asupra ta, dăruindu-ți primăveri pe care până atunci nici nu le bănuiai.

Dacă întreaga existență este unitară și dacă are întotdeauna grijă de copaci, de animale, de munți, de oceane, de la cel mai mic fir de iarbă până la cea mai mare stea, atunci va avea grijă și de tine.

De ce să fii posesiv? Posesivitatea arată un singur lucru: că nu poți avea încredere în existență. Trebuie să te asiguri că totul este în regulă în ceea ce te privește; nu ai încredere în existență. Neposesivitatea înseamnă, în principal, încredere în existență.

Nu ai nevoie să posezi, întregul îți aparține deja.

Renunță la ideea că atașamentul și iubirea sunt unul și același lucru. Ele sunt antagoniste. Atașamentul este cel care distruge întreaga iubire.

Dacă alimentezi atașamentul, iubirea va fi distrusă; dacă întreții și alimentezi iubirea, atașamentul va dispărea de la sine.

Iubirea și atașamentul nu sunt unul și același lucru; ele sunt două fenomene complet distincte, și chiar antagoniste.

Amintiți-vă în permanență regula de bază a vieții: Dacă adorați pe cineva, mai devreme sau mai târziu vă veți răzbuna.

Trebuie să fiți atenți să nu vă lăsați manipulați de nici o persoană, indiferent care ar fi intențiile acesteia.

Trebuie să vă feriți de acești oameni de bine, care vă sfătuiesc să faceți așa și pe dincolo. Ascultați-i și

mulțumiți-le. Intențiile lor nu sunt rele, însă până la urmă lucrurile se termină prost.

Ascultați-vă doar inima.

Ea este singurul vostru maestru interior.

Oamenii din jur v-au judecat mereu, iar voi ați acceptat automat ideile lor. Suferiți din cauza tuturor acestor judecăți, pe care le aruncați la rândul vostru asupra altora. Acest lucru este însă cu totul nefiresc, și întreaga omenire suferă din cauza lui.

Dacă vreți să nu fiți antrenați în acest joc, prima condiție este aceea de a nu vă judeca pe voi înșivă. Acceptați-vă, plini de umilință, imperfecțiunea, eșecurile, greșelile, slăbiciunile. Nu este nevoie să pretindeți că sunteți altfel. Fiți pur și simplu voi înșivă; spuneți-vă: "Mi-e frică; mi-e teamă de nopțile întunecate. Mi-e teamă să merg noaptea în pădure." Ce este rău în acest lucru? Este ceva omenesc.

Odată ce te accepți pe tine însuși așa cum ești, vei putea să îi accepți și pe ceilalți, căci îți vei da seama că suferă - la rândul lor - de aceeași boală. Iar faptul de a-i accepta îi va ajuta să se accepte la rândul lor.

Putem inversa întregul proces: vă acceptați pe voi înșivă, iar acest lucru vă face capabili să îi acceptați și pe ceilalți. Și pentru că sunt acceptați de ceilalți, ei cunosc pentru prima dată frumusețea acceptării - ei experimentează această stare de pace și încep, la rândul lor, să îi accepte pe ceilalți.

Dacă întreaga omenire ajunge în punctul în care fiecare este acceptat exact așa cum este, nouăzeci la sută din întreaga nefericire va dispărea pur și simplu de la sine. Această nefericire nu are nici un fundament,

iar inimile voastre se vor deschide de la sine, iubirea voastră se va revărsa asupra celorlalți.

Adevărul este întotdeauna pur, direct, detașat de toate. El are o frumusețe deosebită, deoarece este esența vieții, a existenței, a naturii. Nimeni nu minte, cu excepția omului. O tufă de trandafiri nu poate minți. Ea trebuie să producă trandafiri; din ea nu pot ieși gălbenele; ea nu poate înșela. Îi este imposibil să fie altfel decât este.

Întreaga existență, cu excepția omului, trăiește în adevăr.

Adevărul este religia întregii existențe; numai ființa umană face excepție. Dar în clipa în care omul se hotărăște să devină o parte a existenței, adevărul devine religia sa.

Aceasta este cea mai mare revoluție care i se poate întâmpla oricărei ființe. Acesta este momentul de glorie.

Voi nu vedeți lumea așa cum este, o vedeți așa cum vă obligă mintea voastră să o percepeți. Și acest lucru îl puteți constata pretutindeni.

Oamenii sunt condiționați în cele mai diverse feluri, iar mintea nu este nimic altceva decât condiționare. Ei privesc lucrurile, conform prejudecăților pe care le au; acestea au o anumită culoare.

Noi facem distincții, considerăm o ființă superioară și alta inferioară, considerăm că bărbatul este mai puternic iar femeia mai slabă și îi diferențiem pe oameni în funcție de inteligența lor... Unele rase au

susținut că sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Fiecare religie pretinde că scriptura ei este scrisă de Dumnezeu însuși. Toate aceste lucruri constituie, strat peste strat, mintea voastră.

Până când nu veți fi în stare să lăsați întreaga minte deoparte și să priviți lumea direct, imediat, prin intermediul conștiinței, nu veți fi niciodată capabili să vedeți adevărul.

Cel mai mare act de curaj este acela de a renunța la minte. Cel mai curajos om este acela care privește lumea așa cum este ea, fără ca între aceasta și el să se interpună mintea. Lumea este cu totul altfel, neasemuit de frumoasă.

Nu mai există nimic inferior sau superior, nu mai există nici o deosebire.

În general se crede că intelectualii sunt oameni inteligenți. Nu este adevărat. Intelectualii se bazează pe cuvinte moarte. Inteligența nu poate face acest lucru. Inteligența aruncă cuvântul, care este cadavrul, și păstrează vibrația lui vie.

Calea unei ființe inteligente este calea inimii, deoarece inima nu este interesată de cuvinte; o interesează numai seva conținută de ele. Ea nu păstrează recipientele, ea bea pur și simplu sucul și aruncă recipientul.

Pentru mine, ființa religioasă nu este cea aflată mai presus de natură, ci aceea care este în întregime naturală, care a explorat natura în toate dimensiunile ei, care nu a lăsat nimic neexplorat.

Ființele trebuie să trăiască o viață naturală pentru a ajunge la o moarte firească. Moartea care se întâmplă firesc reprezintă culminarea unei vieți trăite în chip firesc, fără nici o inhibiție, în absența oricărei stări depresive. O viață ca aceea a animalelor, păsărilor și copacilor, fără nici o discontinuitate; o viață trăită liber, care îi permite naturii să se reverse prin intermediul ei, fără nici o opoziție, ca și cum voi ați fi absenți, iar viața s-ar mișca de la sine.

Nu voi sunteți cei care trăiți viața; mai degrabă viața vă trăiește pe voi; voi vă aflați undeva în umbră. În acest caz, punctul culminant al acestei vieți va fi o moarte firească.

Moartea va fi o reflectare a acestui punct culminant, crescendo-ul întregii voastre vieți. Ea este, într-o formă condensată, tot ceea ce ați trăit.

Foarte puțini oameni au murit însă în mod firesc, deoarece foarte puțini au trăit în chip firesc.

Ne este teamă de moarte, deoarece știm că vom muri și nu vrem ca acest lucru să se întâmple. Dorim să rămânem cu iluziile noastre; dorim să trăim într-o stare în care să ne putem spune: "toți ceilalți vor muri, însă nu și eu." Această iluzie este omniprezentă: "Eu nu voi muri."

Moartea este un subiect tabú.

Oamenilor le este teamă să discute despre ea, deoarece le amintește de propria lor moarte. Ei sunt preocupați de viața de zi cu zi; apropierea morții este iminentă, și ca urmare apare dorința de a se refugia în activitățile lor. Acestea sunt ca o perdea: nu, nu vor muri, în nici un caz nu vor muri, cel puțin nu acum,

poate mai târziu. "O să vedem noi, atunci când se va întâmpla."

Dacă acceptați viața în totalitate, ați acceptat și moartea; ea este doar o odihnă. Ați lucrat toată ziua; nu doriți oare să vă odihniți? Somnul vă reconfortează, vă pune din nou în formă. Întreaga oboseală dispare, sunteți din nou proaspeți.

Moartea realizează același lucru, la un nivel mai profund. Ea schimbă acest corp cu un altul, deoarece corpul pe care îl aveți nu mai poate fi înviorat de un somn obișnuit - a îmbătrânit. Se impune o schimbare mai importantă; este nevoie de un corp nou. Energia voastră vitală are nevoie de o nouă formă. Moartea este doar un somn care vă ajută să treceți mai ușor într-o nouă formă.

Un om care este plin de frică, își duce viața însoțit de o neîntreruptă teamă lăuntrică. El este întotdeauna la limita nebuniei, deoarece în viață se pot întâmpla multe, iar motivele de teamă nu lipsesc.

Puteți face o listă considerabilă cu toate motivele temerilor voastre; indiferent de prezența lor, rămâneți - totuși - în viață. Epidemii, boli, pericole, răpiri și - de cealaltă parte - o viață atât de scurtă. Iar apoi urmează moartea, pe care nu o puteți evita. Întreaga voastră viață va deveni sumbră.

Renunțați la teamă. Ea a pătruns în voi atunci când erați copii, în mod inconștient. Renunțați acum la teamă în mod conștient și deveniți persoane adulte. Viața este cu atât mai frumoasă și mai luminoasă cu cât sunteți mai maturi.

Responsabilitatea nu este un joc. Este una din cele mai autentice căi de a trăi periculos.

Pentru mine lipsa de supunere este cea mai importantă revoluție. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să spuneți "nu" în orice situație. Aceasta înseamnă să decideți pur și simplu ce să faceți și ce să nu faceți, dacă este bine să faceți lucrul respectiv sau nu. Înseamnă a deveni voi înșivă răspunzători.

Până când nu veți afla adevărul ființei voastre, nu veți simți niciodată marea binecuvântare a vieții. Nu veți fi niciodată capabili să fiți plini de bucurie pentru simplul fapt că existenți.

Dacă nu puteți experimenta adevărul, nu veți putea să intrați în legătură cu acest cosmos infinit care este casa voastră. El v-a născut, și așteaptă de la voi să ajungeți pe cea mai înaltă culme a conștiinței, deoarece prin voi existența poate deveni conștientă. Nu există nici o altă cale.

Intelect înseamnă gândire, în timp ce conștiința este descoperită într-o stare de ne-gândire, într-o liniște atât de deplină încât nu mai sunteți deranjați de mișcarea nici unui gând. În acea tăcere, descoperiți faptul că ființa voastră intimă este la fel de vastă ca și cerul.

Faptul de a o cunoaște este ceva care merită cu adevărat să fie experimentat; restul cunoștințelor acumulate de voi nu reprezintă decât reziduuri.

Cunoștințele vă pot ajuta, vă sunt utile, însă nu duc la o transformare a ființei voastre. Ele nu vă pot conduce la împlinire, la mulțumire, la iluminare. Ele nu vă pot conduce într-un punct în care să puteți spune: "Am ajuns acasă."

Nu există nici un loc pe care să îl putem numi casă, până când nu îl găsim înlăuntrul nostru, în propria noastră ființă.

Adărui iubirea este o experiență reală, frumoasă, deoarece în acest caz ești rege. A primi iubirea este o experiență nesemnificativă, ca aceea a unui cerșetor.

Nu fiți cerșetori. Măcar în ceea ce privește iubirea, fiți regi, deoarece iubirea este o calitate inepuizabilă; puteți să dăruiți cât de mult doriți. Nu vă fie teamă că se va epuiza și că vă veți spune într-o bună zi: "Dumnezeule! Nu mai am nici un pic de iubire de dăruit."

Iubirea nu este ceva cantitativ, ci calitativ; ea are calitatea de a crește atunci când dăruiți și de a se diminua atunci când o țineți doar pentru voi. Dacă rămâne numai în voi, moare. Dăruiți deci cât puteți. Nu trebuie să vă pese. O minte zgârcită își spune: "imi voi dărui iubirea doar anumitor persoane, care au anumite calități."

Voi nu înțelegeți faptul că aveți în voi atât de mult... sunteți la fel ca un nor gata să își reverse ploaia. Norului nu îi pasă dacă se revarsă asupra stâncilor, grădinilor sau oceanului - acest lucru nu are

nici o importanță. El vrea să se elibereze, și aceea eliberare îi dă o senzație extraordinară.

Primul secret este: Nu cereți niciodată să fiți iubiți. Nu așteptați iubirea, gândindu-vă că o veți dărui numai atunci când vi se va cere acest lucru.

Cel mai important lucru pe care trebuie să vi-l amintiți atunci când vă simțiți bine, atunci când vă aflați într-o stare extatică, este acela de a nu începe să vă gândiți că această stare nu va fi permanentă.

Trăiți acest moment plin de bucurie, știind că a venit și că vă va părăsi; va fi ca o adiere care pătrunde în casa voastră, aducând prospețime și mirosuri plăcute, după care va pleca.

Dacă începeți să vă gândiți cum să transformați aceste clipe extatice în ceva permanent, ați și început să le distrugeți. Fiți plini de gratitudine atunci când existența vi le oferă, mulțumiți-i când vi le ia înapoi. Rămâneți deschiși. Acest lucru se va întâmpla de multe ori. Nu judecați, nu alegeți, rămâneți într-o atitudine lipsită de alegere.

Vor exista, într-adevăr, momente în care vă veți simți nefericiți. Și ce-i cu asta? Există persoane care sunt nefericite și care nu cunosc nici măcar o singură clipă de extaz. Considerați-vă norocoși.

Chiar și în nefericirea voastră, amintiți-vă că aceasta nu este o stare permanentă; este ceva trecător. Nu vă lăsați așadar deranjați de ea. Rămâneți liniștiți. Tot așa cum există zi și noapte, există clipe de bucurie și de tristețe.

Acceptați-le ca parte a dualității naturii, la fel ca pe oricare alt lucru.

Iar voi sunteți doar cei care observați; nu fiți nici bucuria, nici tristețea voastră. Bucuria vine și pleacă, nefericirea vine și pleacă. Ceva rămâne însă în permanență prezent - cel care privește, martorul.

Meditația se ocupă de partea esențială a ființei voastre, care nu poate fi împărțită în bărbat și femeie. Conștiința este pur și simplu conștiință.

Oglinda este oglindă, ea nu este nici bărbat, nici femeie - ea reflectă pur și simplu. Conștiința este exact ca o oglindă care reflectă.

Iar meditația permite oglinzii voastre să reflecte, ea oglindește pur și simplu mintea în acțiune, corpul în acțiune. Nu are importanță că acest corp este masculin sau feminin, nu are importanță modul de funcționare a minții - emoțional sau logic. Indiferent ce s-ar întâmpla, conștiința trebuie să fie atentă.

Această atenție este meditația.

Începeți, încetul cu încetul, să fiți din ce în ce mai concentrați în cel care observă. Zilele și nopțile, viețile și morțile, succesul și eșecul vor trece neîncetat. Însă dacă sunteți concentrați în acest martor - care este singura realitate din interiorul vostru - atunci totul va fi trecător.

Încercați pentru o singură clipă să simțiți ceea ce vă spun: priviți, rămâneți martori. Nu vă atașați de nici un moment, pentru că este frumos, și nu refuzați nici o clipă care aduce cu ea nefericirea. Nu mai faceți acest lucru. Îl faceți de vieți întregi, și nu veți reuși niciodată astfel.

Singurul mod de a transcende este acela de a rămâne în transcendent, de a găsi un loc din care să puteți privi toate aceste fenomene schimbătoare fără să vă identificați cu ele.

Experiența vine și pleacă, nu vă atașați de ea. Până nu l-ați găsit pe cel care experimentează, care simte bucuria sau durerea, care trăiește starea de bine sau tristețea, până când nu ați găsit această luciditate...

Trebuie să faceți tot posibilul să ajungeți în acest centru interior al ciclonului. Întreaga voastră viață este un vârtej al schimbării, al scenelor care se schimbă, al culorilor; în mijlocul ciclonului există însă un centru liniștit. Acela ești tu.

Odată ce vă identificați cu o anumită idee, sunteți pur și simplu bolnavi. Orice identificare este boală mentală.

De fapt, boala este mintea însăși.

A lăsa mintea deoparte și a privi realitatea în tăcere, fără nici un gând, fără nici o prejudecată, este o modalitate de vă integra în mod firesc în realitate. Și veți găsi un cu totul alt fel de realitate.

Găsirea realului vă eliberează de multe prostii, de multe superstiții, vă purifică inima de toate reziduurile care v-au fost inoculate de generații întregi. Bolile se transmit de la o generație la alta; voi moșteniți întregul trecut, împreună cu toate aceste idei prostesti. În realitate nu există nici o distincție, nu apare nici o comparație.

Și odată ce sunteți liberi de faptul de a compara, vă transformați în lumină, întreaga voastră existență se transformă în lumină. Vă pierdeți greutatea. Deveniți atât de luminoși, încât vă deschideți aripile și zburati.

Totul trece, voi însă rămâneți; voi sunteți realitatea. Totul este doar un vis - pot să apară vise, pot să apară coșmaruri. Nu are importanță dacă este vorba de un vis sau de un coșmar, important este cel care privește visul.

Cel care privește este singura realitate.

Cel care privește este cu adevărat etern.

Doar o singură privire, și toate problemele tale vor începe să dispară, deoarece va apărea o perspectivă cu totul nouă, o nouă viziune, un nou mod de viață, un nou fel de a vedea lucrurile și oamenii, un nou mod de a reacționa.

Iar cel care privește este mereu prezent: indiferent dacă faci sau nu ceva, el este mereu prezent. El a fost acolo de secole întregi, de o eternitate, așteptând să devii conștient de prezența lui. Poate tocmai datorită faptului că a fost din totdeauna acolo, l-ai uitat. Ceea ce este evident, este întotdeauna uitat.

Când te găsești într-o stare de bine, de euforie, amintește-ți. Amintește-ți de acest lucru și atunci când ești nefericit, anxios.

În toate anotimpurile, în toate stările, amintește-ți de acest lucru. Vei fi până la urmă capabil să rămâi concentrat în el, nu va mai fi necesar să îți amintești.

Și aceasta va fi cea mai importantă zi din viața ta.

Adevărat vă spun că nu există nici rău, nici forțe ale răului în lume. Există în schimb ființe care sunt conștiente, și ființe care sunt cufundate în somn.

Întreaga energie este în mâinile ființelor trezite. Și o ființă trezită poate trezi întreaga lume. O lumânare aprinsă poate aprinde milioane de lumânări, fără să își piardă propria sa lumină.

Nefericirea vă hrănește ego-ul, de aceea vedeți atât de multe ființe nefericite în lume. Baza nefericirii, esența ei, este ego-ul.

Pentru a înțelege iubirea, trebuie în primul rând să fiți plini de iubire; numai atunci puteți înțelege iubirea.

Milioane de oameni suferă: ei doresc să fie iubiți, însă nu știu cum să iubească. Iar iubirea nu poate exista ca un monolog; ea este un dialog, un dialog armonios.

Nu ceea vi se oferă vă mulțumește; satisfacția provine din ceea ce dăruiti voi celorlalți. Nu puteți fi mulțumiți dacă sunteți cerșetori, mulțumirea apare numai dacă sunteți regi. Iar atunci când dăruiti iubire, deveniți un rege.

Puteți dăruia atât de mult - este nepuizabil; cu cât dăruiti mai mult, cu atât iubirea voastră devine mai rafinată, mai subtilă, mai nuanțată.

În momentul în care înțelegeți ce este iubirea, în clipa în care experimentați iubirea, deveniți iubirea însăși. Atunci în voi nu mai există nici dorința de a fi

iubiți, nici dorința de a iubi: faptul de a iubi va deveni felul vostru firesc de a fi, la fel de natural ca și respirația. Nu puteți face nimic altceva; veți fi - pur și simplu - plini de iubire.

Dacă iubirea voastră nu va găsi ecou, nu vă simțiți răniți. Motivul este următorul: numai persoana care a devenit ea însăși iubirea, poate iubi. Puteți dărui numai ceea ce aveți deja.

Nu are rost să cerem iubire unor oameni care nu au cunoscut iubirea în viața lor, care nu au ajuns la sursa întregii lor ființări, care nu au cunoscut iubirea în toată strălucirea ei...

Cum ar putea să iubească acești oameni? Ei pot numai să simuleze... S-ar putea chiar să creadă în mod sincer că vă iubesc. Însă, mai devreme sau mai târziu, își vor da seama că este numai o pretenție, că este numai un rol, o ipocrizie.

Poate că nu intenționează să vă înșele, însă ce pot face aceste persoane? Voi cereți să fiți iubiți, iar celălalt cere, la rândul lui, același lucru. Fiecare presupune că partenerul este obligat să iubească, și fiecare încearcă din răspuțeri să o facă. Aceasta este o idee fixă, însă o asemenea idee nu duce la nimic. Ambii parteneri vor descoperi acest lucru, și fiecare îl va reproșa celuilalt, plângându-se că ceva nu este în regulă.

De la bun început ei sunt de fapt niște cerșetori, iar mâinile lor, întinse către celălalt pentru a cere, pentru a ruga, rămân goale.

Ego-ul este cea mai mare povară, singurul infern despre care am auzit.

Cei care au găsit sursa iubirii în ei înșiși nu mai au nevoie să fie iubiți; în ciuda acestui fapt, vor fi iubiți.

Ei vor iubi pur și simplu pentru că au prea multă iubire, la fel ca un nor care vrea să-și reverse ploaia, ca o floare care vrea să-și împrăștie parfumul, fără dorința de a primi ceva în schimb. Răsplata iubirii este iubirea însăși și nu faptul de a primi iubire.

Acesta este unul din misterele vieții: atunci când o persoană este răsplătită prin însăși iubirea pe care o răspândește în jurul ei, mulți oameni o vor iubi; fiind în contact cu ea, toate aceste ființe vor găsi treptat-treptat sursa iubirii în interiorul lor. Ele pot fi în legătură cu o ființă care își răspândește iubirea fără să ceară nimic în schimb. Și cu cât această ființă împărtășește și răspândește mai mult iubirea sa, cu atât iubirea este mai mare.

Să nu credeți cumva că adevărul este un obiect; nu este. El nu se află undeva, în depărtare, ci aici, în apropierea cea mai imediată.

Mintea funcționează asemenea unui operator “sau”: este corectă fie o parte, fie cealaltă. Din punctul de vedere al minții, al logicii, al raționamentului este imposibil ca ambele variante să fie corecte.

Dacă mintea este “sau”, atunci inima este “și”. Inima nu are logică, însă ea dispune de o anumită sensibilitate, o anumită finețe a percepției. Ea poate să vadă că în realitate este vorba de unul și același

lucru. Este un singur fenomen, văzut din două puncte de vedere diferite.

Și dacă se pune problema să alegeți între minte și inimă, inima are întotdeauna dreptate, deoarece mintea este creată de societate. Ea a fost educată. Ea v-a fost dată de societate, nu de existență.

Inima nu este poluată.

Inima este existență pură; ea este plină de sensibilitate. Priviți din punctul de vedere al inimii și contradicțiile vor începe să se topească, la fel ca gheața.

Adevărat vă spun: pentru a fi una cu universul, voi trebuie să dispăreți, și numai existența să fie. Voi trebuie să dispăreți, să fiți absenți, pentru ca existența să fie prezentă în totalitate. Însă persoana la care mă refer, cea care trebuie să dispară, nu este realitatea voastră ci doar personalitatea voastră, este doar o idee în interiorul vostru.

În realitate sunteți una cu existența. Nu puteți exista altfel; sunteți una cu existența.

Însă personalitatea creează o iluzie și vă face să vă simțiți separați. Puteți să vă imaginați acest lucru; existența vă lasă această libertate, chiar și aceea de a fi împotriva ei. Puteți să vă credeți o entitate separată, un ego. Și aceasta este bariera care vă împiedică să vă cufundați în existență, în vastitatea care vă înconjoară clipă de clipă.

Privind un apus de soare, uitați timp de o clipă că sunteți separați: voi sunteți apusul. Numai astfel îi puteți simți frumusețea. Însă în momentul în care

spuneți că este un apus de soare frumos, nu mai simțiți; ați revenit la entitatea separată, închisă, a ego-ului vostru. Cea care vorbește este mintea.

Acesta este unul din mistere: faptul că mintea poate vorbi fără să știe nimic; iar inima - care știe totul - nu poate spune nimic. Poate că faptul de a ști prea mult aduce cu sine dificultatea de a vorbi; mintea știe atât de puține lucruri, încât poate să vorbească. Mintea se poate descurca folosind cuvinte, însă inima nu poate face acest lucru.

Însă uneori, sub impresia unei anumite senzații, într-o noapte întunecată, privind un răsărit de soare, sau o floare, poți uita că ești separat.

Iar această uitare de sine generează o extraordinară frumusețe, o stare de pur extaz, o stare de beatitudine.

Nimic nu este permanent, nimic nu poate fi permanent. Nu stă în puterea ta să crezi un lucru permanent. Numai lucrurile moarte pot fi permanente. Cu cât un lucru este mai viu, cu atât este mai mobil.

Astăzi iubirea este prezentă, dar mâine nu mai poți fi sigur pe ea; ea poate continua să fie, sau poate dispărea. Nu depinde de tine. Este o întâmplare. Nu poți face nimic; nu poți s-o crezi, dacă ea nu există. Indiferent dacă iubirea este sau nu prezentă, tu ești neajutorat.

Pietrele pot fi permanente. Florile însă nu pot avea această calitate.

Iar iubirea nu este o piatră. Este o floare de o calitate cu totul deosebită.

Inima este transcenderea oricărei dualități.

Inima vede totul cu deplină claritate, iar iubirea este calitatea ei intrinsecă și nu un lucru care trebuie învățat.

Această iubire nu are, la polul ei opus, ura.

Voi sunteți capabili să treceți dincolo de dualitatea iubire-ură. În prezent ele merg mână în mână. Urâți aceeași persoană pe care o iubiți, astfel încât dimineața este ură, iar seara este iubire - este ceva foarte confuz. Nici vouă nu vă este clar dacă iubiți sau urâți persoana respectivă, deoarece faceți, în momente diferite, ambele lucruri.

Acesta este însă modul de a funcționa al minții; ea funcționează prin contradicții.

Evoluția are loc în același fel: prin poli opuși; însă în cadrul existenței ei nu sunt poli opuși, ci complementari.

Dacă vreți, ura este tot un fel de iubire, însă o iubire pe dos.

Iubirea care provine din minte este întotdeauna iubireură. Nu este vorba de două cuvinte; este vorba întotdeauna de un singur cuvânt: "iubireaură"; între ele nu există nici o linie despărțitoare.

Iubirea provenită din inimă este întotdeauna dincolo de dualitate... Fiecare caută acea iubire care depășește dragostea și ura; din nefericire căutarea are loc prin intermediul minții, și acest fapt generează

nefericire. Toți îndrăgostiții simt eșecul, decepția, trădarea, însă nici unul nu consideră că este vina lui. În realitate, instrumentul pe care îl folosiți nu este potrivit. Este ca și cum cineva și-ar folosi ochii pentru a asculta muzică, realizând faptul că astfel nu poate percepe nici un sunet. Însă ochii nu sunt făcuți pentru a asculta, după cum urechile nu sunt făcute pentru a vedea.

Mintea este foarte practică, ea este un mecanism care calculează; mintea nu are nimic în comun cu iubirea.

Iubirea va fi un haos, ea va răsturna totul. Inima nu are nimic în comun cu lucrurile practice, ea este mereu în vacanță. Ea poate iubi, și poate face acest lucru fără să transforme iubirea în ură; ea nu este otrăvită de ură.

Fiecare este în căutarea iubirii, însă instrumentul prin intermediul căruia realizează căutarea, nu este potrivit; și de aici - eșecul. Iar oamenii, văzând că iubirea aduce cu ea numai ură, se închid în ei înșiși, zicând: "Iubirea este o prostie." Construiesc un zid solid pentru a se apăra împotriva iubirii.

Făcând însă acest lucru, vor fi lipsiți de cele mai mari bucurii ale vieții, vor fi lipsiți de tot ceea ce este cu adevărat valoros...

Prietenia este cea mai pură iubire.

Este cea mai înaltă formă a iubirii, în care nu se pretinde nimic, în care nu se pune nici o condiție, în care ființa trăiește pură bucurie de a dăruia. Ea primește la rândul ei, însă acest lucru este de o importanță secundară, se întâmplă de la sine.

A trăi fără perspectiva viitorului reprezintă cel mai mare act de curaj. Numai lașii trăiesc în viitor. Trecutul omenirii este plin de asemenea acte de lașitate. Omenirea nu a trăit în prezent, ci în viitor: "Toate acestea vor avea loc mâine." Cu această speranță au trăit și au murit oamenii. Ceea ce așteptau ei nu s-a întâmplat însă niciodată; l-au așteptat, de fapt, pe Godot.

Prezentul a rămas neexplorat, netrăit - și el este singura realitate care există.

Așa cum vreți să vă fie moartea, tot astfel trebuie să vă fie și viața, deoarece ele nu sunt separate. Moartea nu este sfârșitul vieții, ea nu este decât o transformare.

Viața continuă, ea a continuat și va continua. Formele devin însă inutile, îmbătrânesc, devin mai mult o povară decât o bucurie; este mai bine să se dea vieții o formă nouă, proaspătă.

Moartea este o binecuvântare, nu un blestem.

Cea mai simplă metodă de meditație este faptul de a rămâne martor. Există o sută douăsprezece metode de meditație, însă faptul de a rămâne martor este partea esențială a tuturor acestor metode. În ceea ce mă privește, consider că faptul de a rămâne martor este singura metodă. Aceste o sută douăsprezece metode reprezintă diverse variațiuni pe aceeași temă: faptul de a rămâne martor.

Nucleul esențial, spiritul meditației, este de a învăța cum să rămâi martor.

Priviți un copac; voi sunteți prezenți, copacul este prezent, însă nu mai puteți găsi și altceva acolo? Faptul că priviți copacul, și că există în voi un martor care vă privește privind copacul ...

Lumea nu este divizată în subiect și obiect. Există ceva care le transcende, și acel transcendent este meditația.

A fi lipsit de casă înseamnă a fi liber; este pură libertate. Înseamnă că nu există nici un atașament, nici o obsesie față de ceva din afara voastră; înseamnă că nu mai aveți nevoie de căldura unui cămin exterior, căldura este în interiorul vostru. Sursa de căldură este în voi înșivă, și nu mai aveți nevoie de cea exterioară.

Prin urmare, ori de câte ori ești fără casă, ești, în mod paradoxal, acasă.

Cei care caută un cămin ajung întotdeauna la disperare; ei vor simți până la urmă: "Am fost înșelați, viața ne-a păcălit. Ea ne-a inoculat dorința de a găsi o casă, iar aceasta nu există; pur și simplu nu există."

Iar noi încercăm să ne construim un cămin în toate felurile: ne luăm un soț, o soție, se aduc pe lume copii... Se încearcă crearea unei familii, a unui cămin psihologic. Iar ființele umane nu numai că încearcă să realizeze un cămin, ci îl și transformă într-o entitate vie. Oamenii încearcă să-și construiască o casă în conformitate cu visele lor, o casă care să fie o împlinire a căldurii în această imensitate rece...

Iar această indiferență, această nepăsare a existenței este vastă. Întregul univers este atât de rece, atât de indiferent, încât doriți să vă creați un cămin în care să vă simțiți protejați, îngrijiți, care să fie al vostru, pentru a nu mai rătăci de colo-colo...

În realitate însă, această idee vă va face nefericiți, deoarece mai devreme sau mai târziu veți descoperi că soțul sau soția, este în realitate un străin. Chiar și după ce ați trăit cincizeci de ani împreună, această senzație de însingurare nu a dispărut; dimpotrivă, s-a adâncit. Ați fost doi străini din prima zi în care v-ați întâlnit.

Timpul a trecut, și ați devenit din ce în ce mai străini; deși v-ați apropiat tot mai mult unul de altul, nu înțelegeți totuși felul de a fi al celeilalte persoane. Cu cât o cunoașteți mai bine, cu atât o cunoașteți mai puțin. Se pare că, cu cât vă obișnuiți mai mult cu celălalt, cu atât deveniți mai conștienți de faptul că ignoranța voastră în ceea ce îl privește este absolută; această ignoranță nu poate fi distrusă.

Copiii care ați crezut că sunt ai voștri, nu vă aparțin. Ați fost numai un vehicul pe care l-au folosit pentru a veni pe lume. Ei își au propria lor viață; vă sunt absolut străini. Ei nu vă aparțin. Ei își vor croi propria lor cale, propriul destin.

Cine este deci alături de voi?

Nimeni nu se află alături de celălalt. Întotdeauna vă aflați într-o mulțime, însă chiar și aici sunteți tot singuri. Fie că sunteți singuri, fie că vă aflați în mulțime. fie că aveți un cămin, fie că rătăciți de colo-colo. nu are nici o importanță.

Pentru ego singurătatea nu reprezintă niciodată o bucurie.

Ego-ul se bucură numai atunci când poate să supună o altă ființă, atunci când poate să spună: "Mă aflu deasupra ta, sunt mai mare decât tine."

Ego-ul nu se bucură niciodată de singurătate. În singurătate, ce sens mai are să ai un ego?

Trăiește și iubește, iubește în mod total și intens, însă niciodată aducând prejudiciu libertății. Libertatea trebuie să rămână valoarea supremă.

Am fost învățați mereu că iubirea este o relație, astfel încât ne-am obișnuit cu această idee. Acest lucru nu este însă adevărat. Acesta este cel mai de jos nivel, foarte poluat.

Iubirea este o stare existențială.

De fiecare dată când o ființă realizează ceva autentic, inima ei începe să danseze. Inima este singurul martor al adevărului. Iar mărturia ei nu poate fi făcută prin intermediul cuvintelor.

Iubirea poate depune mărturie numai în felul ei: prin iubire, prin dans, prin muzică - non-verbal. Ea se exprimă, însă nu transmite nimic prin intermediul cuvintelor sau al logicii.

Timpul este întotdeauna nesigur. Iar acest fapt reprezintă o problemă pentru minte: mintea are

nevoie de siguranță, iar timpul nu îi oferă niciodată siguranță.

Prim urmare, atunci când mintea găsește, din întâmplare, un mic loc în care siguranța este prezentă, se simte liniștită; ea este înconjurată de un zid al iluziei. Ea are tendința de a uita natura reală a existenței și a vieții, încercând să trăiască într-o lume de vis ce are aparența realității.

Iar mintea se simte bine, deoarece ea se teme în permanență de schimbare, căci nu știe ce îi va aduce aceasta. Un lucru este sigur: schimbarea va răsturna lumea voastră iluzorie, așteptările și visele voastre.

Mintea este ca un copil, care se joacă pe malul mării, făcând castele de nisip. Timp de o clipă construcția palatului pare a fi încheiată; el este însă făcut din nisip. În orice clipă, o mică adiere, și va fi transformat în neant. Noi începem însă să trăim în acel palat de vis. Începem să viețuim acolo, crezând că am ajuns la ceva permanent.

Însă timpul perturbă întotdeauna mintea. Acest fapt pare dur, însă în realitate existența se dovedește a fi plină de compasiune. Ea rămâne în permanență cu voi; ea nu vă îngăduie să transformați aparențele în realitate. Ea nu vă dă nici o șansă să luați măștile drept chipul vostru real, chipul vostru original.

Oamenii cred că faptul de a rămâne neschimbați în principiile lor le dă o anumită putere. Însă se înșală. Acest fapt îi golește, pur și simplu, de orice forță. Sunt cei mai slabi oameni de pe întreg pământul.

Ei seamănă cu acei copii care au crescut, dar care vor să folosească în continuare pijamaua pe care

o purtau atunci când erau mici. Acum arată ciudat, și au mereu o senzație de disconfort. Sunt nevoiți să-și ridice mereu pantalonii de la pijama, căci aceștia le cad de pe umeri, iar oamenii din jur se amuză.

Nu, odată cu creșterea voastră, trebuie să folosiți o pijama pe măsură. Dar cum aceasta nu crește, trebuie să o schimbați.

Acest lucru nu prezintă nici o problemă. Însă în această situație nu se află numai o singură persoană; ea este valabilă pentru milioane de ființe. Ele se supun unei discipline severe, după care apar problemele. Problemele nu apar însă în afara lor; singura problemă constă în propriile lor principii. Dacă renunță la ele, simt un anumit disconfort, iar dacă le urmează, suferă.

Eu vă învăț, într-un mod foarte clar, să duceți o viață lipsită de orice principii, o viață plină de inteligență, care se schimbă odată cu schimbările care au loc în jurul vostru, astfel încât să nu aveți nici un principiu care să se opună acestor schimbări. Fiți complet lipsiți de principii și urmați viața; ea va fi atunci lipsită de orice nefericire.

Trebuie să ne rupem în întregime de trecut, pentru că a fost un trecut bolnav. Omul a trăit o viață cu totul anormală, deoarece a creat un mod de gândire anormal și l-a urmat cu strictețe.

Trebuie să ne rupem de anormalitate, oricât ar fi aceasta de respectabilă și de tradițională, trebuie să redescoperim totalitatea ființei umane.

Iar acest lucru devine cu putință doar atunci când punem alături calitatea de a fi ludici cu respectul;

când dorința de a te juca se transformă într-un profund respect, atunci respectul nu va duce la moarte, la renunțare, ci la bucurie, dans și celebrare.

Trăiește ca un războinic, alege întotdeauna cu hotărâre una din alternative, însă nu fă niciodată compromisuri.

Este mai bine să fii înfrânt însă integru, decât învingător prin intermediul unui compromis. Acea victorie nu îți va da nimic în afară de umilință, în timp ce înfrângerea lipsită de orice compromis îți va conferi demnitate.

Viața este plină de mister: uneori victoria aduce cu sine numai rușine, iar înfrângerea este ceva plin de demnitate, datorită faptului că nu a fost admis nici un compromis.

A exista înțelegere înseamnă că uneori te poți înșela, iar femeia poate avea dreptate. Faptul că ești bărbat nu îți conferă puterea și autoritatea de a avea mereu dreptate. Și același lucru este valabil și în cazul femeii.

Dacă am fi puțin mai umani și mai prietenoși, am putea să îi spunem celuilalt: "Îmi pare rău." Și pentru ce vă luptați de fapt? Sunt lucruri mărunte; dacă ați fi întrebați despre ce este vorba, v-ați simți pur și simplu jenați.

Renunțați în întregime la ideea că totul trebuie să se potrivească perfect; renunțați la ideea că armonia trebuie să fie deplină, deoarece aceste idei nu sunt bune.

Dacă totul se potrivește vă veți plictisi unul de altul. Dacă totul este armonios, veți pierde întreaga savoare a relației. Faptul că lucrurile nu se potrivesc este pozitiv. Este bine că rămâne întotdeauna o mică distanță, astfel încât există mereu ceva de explorat, care trebuie trecut, peste care trebuie construit un pod.

Viața noastră ar putea fi o extraordinară explorare a celuilalt dacă am accepta diferențele, dacă am accepta faptul că fiecare individ este unic și nu am transforma iubirea în robie, dacă am permite apariția unei relații de prietenie.

Mintea poate funcționa numai în cadrul lumii cunoscute, operând cu lucruri la care se așteaptă. Atunci când apare ceva neașteptat, necunoscut, ea trebuie să se oprească.

Iar oprirea minții este sunetul unei singure mâini care aplaudă.

Este tăcerea.

Cine vă va învăța să rămâneți așezați în tăcere? Acesta este cel mai greu lucru din lume. Puteți face orice cu mare ușurință, însă cel mai ușor lucru - acela de a rămâne în liniște - pare a fi foarte dificil.

Iubirea trebuie să fie o relație plină de prietenie, în care nimeni nu este superior, în care nimeni nu decide cum să se desfășoare lucrurile, în care partenerii sunt pe deplin conștienți că sunt diferiți, că abordarea lor în ceea ce privește viața este diferită, că

modul lor de viață este diferit și, cu toate aceste diferențe, se iubesc. Ei nu vor găsi nici o problemă.

Nu încercați să creați ceva suprauman. Fiți umani și acceptați omenescul celuilalt, cu toate slăbiciunile inerente naturii umane. Celălalt va comite probabil greșeli, tot așa cum comiteți și voi, și va trebui să învățați.

A fi împreună înseamnă a învăța să ierțați, să uitați, să înțelegeți că și celălalt este la fel de uman ca și voi. Numai puțină iertare...

Când oamenii vorbesc, ei încearcă de fapt să te convertească la părerea lor. Ei încearcă să edifice un imperiu nevăzut. Când oamenii vorbesc, ei vor să te îndoctrineze, deoarece toți cei care au o doctrină trăiesc cu teama că aceasta ar putea să nu fie adevărată.

Singurul mod de verifica că tot ceea ce afirmă ei este adevărat, este acela de a îndoctrina cât mai multe ființe, în ochii cărora să se reflecte convingerea, faptul că au fost convertite. Prin urmare, ei se simt mai liniștiți, deoarece logica este următoarea: "Dacă un număr atât de mare de ființe găsesc alinare în ceea ce le spun, atunci trebuie să fie ceva adevărat în aceste cuvinte."

Oamenii le vorbesc altora pentru a crede ei înșiși în ceea ce spun.

Prietenia este de două feluri. Una este prietenia în care ești ca un cerșetor; ai nevoie de ceva de la celălalt pentru a-ți acoperi singurătatea. Și celălalt

este tot un cerșetor; el dorește de la tine același lucru. Este normal ca doi cerșetori să nu își fie unul altuia de vreun ajutor.

Ei vor observa după un timp că faptul de a cere de la un cerșetor a dublat sau a multiplicat nevoia fiecăruia. În loc să fie un singur cerșetor, acum sunt doi. Și dacă din păcate mai au și copii, atunci rezultă o întreagă trupă de cerșetori care cer, și nimeni nu are nimic să le dea.

Fiecare este așadar frustrat și furios, fiecare se simte păcălit. În realitate nimeni nu este înșelat și nimeni nu vă păcălește, căci ce ați putea, în fond, să dăruiați?

Celălalt fel de prietenie, celălalt fel de iubire are o cu totul altă calitate. Ea nu provine din nevoie; ea provine din faptul că aveți prea mult și trebuie să dăruiați celorlalți. În voi apare o nouă bucurie, aceea provenită din faptul de a împărtăși cu ceilalți; este o bucurie pe care nu ați mai trăit-o niciodată, deoarece până atunci ați cerșit.

Atunci când dăruiați, nu se mai pune problema nici unui atașament.

Începeți să vă lăsați în voia existenței, curgeți odată cu schimbările vieții, deoarece nu are importanță cine îi acceptă darul. S-ar putea ca mâine să fie aceeași persoană, s-ar putea să rămână aceeași persoană toată viața, sau este posibil să fie persoane diferite.

Nu se pune problema nici unui contract, nu este vorba de vreo căsătorie; este pur și simplu o plenitudine pe care vrei să o dăruiești. Indiferent cine este în apropierea ta, dăruiești. Iar faptul de a dărui este o bucurie atât de mare...

Omul s-a născut fără casă, și rămâne astfel toată viața; omul rămâne toată viața în această situație.

Faptul de a accepta acest adevăr aduce cu sine o extraordinară transformare. Atunci nu mai căutați nici un cămin - deoarece casa este în afara voastră, diferită de voi înșivă. Și toți caută o casă. În momentul în care vă dați seama că această lume este iluzorie, în loc să mai căutați un cămin, începeți să căutați ființa care s-a născut fără cămin, ființa a cărei destin este acela de a nu avea un cămin.

Nu există nici o modalitate de a avea un cămin.

Acesta este miracolul: în clipa în care realizezi faptul că nu există nici o cale de a-ți face un cămin, întreaga existență devine căminul tău. Atunci, oriunde ai fi, te afli acasă.

În lumea obiceiurilor totul este repetiție. În lumea Conștiinței repetiția este inexistentă.

Nici o persoană inteligentă nu este interesată în a-i domina pe alții.

Ea este interesată în primul rând să se cunoască pe sine. Inteligența superioară este orientată spre mistică, în timp ce mințile mediocre sunt interesate de putere. Puterea poate fi lumească, politică, financiară... sau poate fi putere spirituală asupra a milioane de ființe; dorința fundamentală este însă aceea de a domina din ce în ce mai mulți oameni.

Această dorință apare pentru că nu vă cunoașteți pe voi înșivă, pentru că nu vreți să acceptați această ignoranță.

Sunteți atât de înspăimântați de faptul că nu vă cunoașteți pe voi înșivă, vă este atât de teamă să recunoașteți ignoranța care domnește în centrul ființei voastre, încât încercați să scăpați de acest întuneric folosind metode cum ar fi dorința de bani, de putere, de a fi respectat și onorat. Iar o ființă al cărei interior este plin de întuneric poate întreprinde o serie de acțiuni distructive.

Creativitatea este de neconceput pentru o asemenea persoană, deoarece creativitatea provine din faptul de a fi mai conștient, mai atent, plin de lumină și iubire. Creativitatea nu este deloc interesată în a-l domina pe celălalt. Ce rost ar avea? Celălalt este celălalt. Nu dorești nici să domini, nici să fii dominat.

Libertatea este însăși esența faptului de a fi ceva mai conștient.

Libertatea este înflorirea voastră, floarea de lotus care se deschide în soarele dimineții. Și până când acest lucru nu se întâmplă, nu veți simți acea mulțumire, acea împlinire, acea pace pe care o simțiți când ajungeți acasă.

Fiecare își poartă casa în interiorul său.

Nu trebuie să mergeți niciunde, trebuie doar să renunțați la faptul de a mai pleca undeva, pentru a rămâne acolo unde sunteți și așa cum sunteți.

Fiți - pur și simplu. Și în acea tăcere deplină a ființei sunt ascunse toate misterele existenței.

Nu căutați un cămin - el nu există; căutați-vă pe voi înșivă - aceasta este singura certitudine.

Iubirea vă ajută să ajungeți într-un spațiu în care încrederea devine posibilă. Încrederea nu este posibilă în afara iubirii. Iubirea este aproape ca un pod, care poate să dispară în orice clipă, dar care - cu toate acestea - există. Dacă îl puteți trece, veți ajunge la încredere, însă acest lucru nu este posibil decât prin intermediul iubirii.

Iubirea este deci necesară, însă ea nu este suficientă. Ea este o cale de a ajunge la adevăr.

În clipa în care aveți încredere în existență, în clipa în care încetați să luptați împotriva existenței, nu mai este nevoie să vă faceți griji în legătură cu nici un lucru. Are existența grijă.

Singura problemă a minții omenești este lupta neîncetată, faptul că încearcă să înoate împotriva curentului. Și există un motiv pentru care face acest lucru: numai faptul de a înota împotriva curentului poate mulțumi ego-ul. Simplul fapt de a te lăsa în voia curentului, fără nici o luptă, lăsând viața să te conducă unde vrea ea, duce la dispariția ego-ului.

Veți continua să existați, senzația va fi mult mai intensă decât acum - veți fi mai autentici, mai adevărați, însă nu va mai exista nici o senzație a eului. Și atunci veți putea vedea cu claritate spre ce vă îndreptați.

Chiar și calea creată de mișcarea voastră poate fi văzută de ființele lipsite de ego. Puteți vedea chiar și urmele păsărilor care se înalță spre cer. Ele nu lasă nici o urmă. Însă atunci când mintea este lipsită de ego, întreaga ființă se transformă într-o oglindă atât de clară încât reflectă până și aceste urme.

Un lucru este sigur: existența nu are nici o țință, și nici eu - ca parte a existenței - nu pot avea vreuna. În clipa în care îți propui un țel, te separi de existență; o mică picătură încearcă să lupte cu oceanul. Este un efort zadarnic, o luptă lipsită de sens.

Încrederea cumulează toate calitățile iubirii. "Încredere" este poate cel mai frumos cuvânt din limbajul uman. Iar încrederea este atât de aproape de adevăr încât dacă este totală, se transformă în adevăr; ea devine o revelație, o revoluție.

Iubirea este frumoasă, dar schimbătoare. Ea este frumoasă, dar nu te poți baza pe ea. Astăzi este aici, mâine nu mai este. Iubirea este mai savuroasă decât încrederea, mai naturală decât încrederea, însă încrederea este de o calitate mai înaltă.

Cuvântul "încredere" nu este explicat cum se cuvine în dicționare: el înseamnă a avea încredere în cineva care merită acest lucru. Este ceva obiectiv - persoana merită încredere, prin urmare i-o acorzi. Încrederea nu este o calitate a ta; calitatea aparține celui alt, iar încrederea ta depinde de acesta. Și datorită faptului că oamenii de încredere au dispărut aproape în totalitate, milioane de oameni au uitat ce este încrederea; acesteia nu i se dă nici o șansă. Este nevoie de o persoană de încredere, iar astfel de persoane nu există.

Nimeni nu are încredere în altcineva; prin urmare "încredere" a devenit un cuvânt sec, lipsit de savoare, fără nici un gust.

Când folosesc cuvântul “încredere” semnificația pe care i-o dau este cu totul diferită: nu înțeleg prin acest cuvânt faptul de a avea încredere în cineva care merită acest lucru. Aceasta nu este încredere. Omul respectiv merită încredere, însă voi nu aveți nici un merit. Când spun “încredere”, mă refer la faptul că aceasta este acordată indiferent de caracterul omului, indiferent dacă merită această încredere sau nu. De fapt trebuie să îi acordați încrederea voastră tocmai atunci când nu o merită... numai atunci se va ivi ceva, pentru prima dată, în conștiința voastră. Atunci încrederea voastră va deveni un fenomen foarte luminos, mult superior iubirii, deoarece este total independent de cealaltă persoană.

Numai o persoană total independentă, total autonomă, trăind în deplină libertate, poate ajunge la experiența adevărului.

Când spui: “Te iubesc.” există și un curent subtil de posesivitate. Fără să se spună explicit, se înțelege că: “Acum ești în posesia mea, nu trebuie să te mai iubească nimeni.”

În cadrul încrederii nu se mai pune problema să posezi persoana în care ai încredere. Dimpotrivă, îi spui: “Te rog, posedă-mă. Distruge-mi ego-ul. Ajută-mă să dispar și să mă unesc cu tine, astfel încât între noi să nu mai existe nici un obstacol”.

Iubirea este o permanentă luptă, un permanent conflict.

Iubirea cere mereu.

“Te iubesc,” înseamnă: “Trebuie să mă iubești la rândul tău. De fapt te iubesc doar pentru că vreau să mă iubești și tu.” Este doar un târg; ca urmare apare teama: “Nu trebuie să mai iubești pe nimeni altcineva, nimeni altcineva nu trebuie să te mai iubească, deoarece nu vreau să mai participe nimeni la iubirea mea, ea nu mai trebuie împărtășită de nimeni.

Mintea inconștientă a omului continuă să creadă că iubirea este ceva cantitativ, că este vorba de o anumită cantitate de iubire: “Dacă te iubesc, trebuie să îți dau întreaga cantitate ție. Dacă mai iubesc și alte persoane, trebuie să împart această cantitate între ele; tu nu vei avea decât o parte, și nicidecum întreaga cantitate.”

În consecință apare gelozia, neîncrederea, lupta, cicăleala - tot ceea ce este urât și se ascunde sub frumosul nume al iubirii. În încredere nu se pune problema nici unei lupte. Aceasta este adevărata predare. Ori de câte ori spui: “Am încredere în tine,” acest lucru înseamnă: “Din această clipă lupta mea cu tine se încheie. Sunt al tău.”

Încrederea nu este o competiție; în cadrul ei nu apare gelozia. Puteți avea încredere în mine; milioane de oameni au încredere. De fapt, cu cât aceștia vor fi mai numeroși, cu atât veți fi mai fericiți. Vă veți bucura că există atât de multe persoane încrezătoare. Nu la fel se întâmplă cu iubirea.

Încrederea este - fără nici o îndoială - mai valoroasă decât iubirea.

În încredere este conținută și iubirea, însă iubirea nu presupune încrederea. Când afirmați: "Am încredere în tine." se subînțelege că și iubiți.

Însă când afirmi că iubești, acest lucru nu presupune în mod obligatoriu și încredere. În realitate iubirea voastră este foarte suspicioasă, neîncrezătoare, temătoare, mereu la pândă, urmărind în permanență ființa iubită. Îndrăgostiții devin uneori adevărați detectivi. Ei se spionează unul pe altul.

Iubirea este frumoasă dacă este o parte a încrederii, deoarece încrederea nu poate exista fără iubire.

Este evident că atunci când spuneți: "Te iubesc," nu este vorba de dăruire, nu este o pregătire pentru extincția voastră. Nu este o disponibilitate de a fi dus spre necunoscut și incognoscibil. Când spui: "Te iubesc," ești egal cu celălalt, iar această egalitate are o anumită agresivitate.

Spunând însă: "Am încredere în tine," este vorba de o profundă dăruire, o deschidere, o receptivitate, o declarație față de tine însuși și față de univers: "Chiar dacă acest om mă va duce în infern, nu voi protesta. Am încredere deplină. Dacă locul în care mă duce mi se pare a fi infernul, există toate șansele ca eu să nu văd bine. Nu este cu puțință ca el să mă conducă în infern."

Când este vorba de încredere, vei găsi greșeli numai în tine însuși.

Când este vorba de iubire, greșeala va fi a celui pe care îl iubești.

Încredere înseamnă a spune: "Sunt ignorant, sunt adormit și inconștient. Există posibilitatea de a spune ceva greșit, de a face ceva rău, astfel încât trebuie să fii îngăduitor și plin de compasiune față de mine."

Încrederea înseamnă atât de mult... Este o comoară neprețuită.

În călătoria autentică a vieții tale, propria ta intuiție este singurul tău maestru.

În loc să te îndrepti spre obiectul căutării tale, caută-l pe cel care caută. Găsindu-l pe cel care caută realizezi deodată că te simți acasă în întreaga existență.

Găsindu-te pe tine însuși, realizezi faptul că întreaga existență este casa ta.

Lumea lui "mai mult" este lumea omului obișnuit. Lumea în care nu cauți să ai mai mult, în care nu te îndrepti spre nici o țintă, ci în care privești în profunzimile clipei prezente, în ceea ce ești, acea lume în care pătrunzi în prezentul conștiinței tale, reprezintă singura revoluție, singura religie și spiritualitate autentică.

Pământul este unul singur, este un tot unitar. Ar trebui să fim mândri de faptul că planeta noastră este singura din acest univers - în care se găsesc milioane de sisteme solare și milioane de planete... Planeta noastră este singura care a produs nu numai

viața, nu numai conștiința, ci și cea mai înaltă înflorire a conștiinței în ființe ca Gautama Buddha, Lao Tseu, Tilopa și mulți alții.

Când afirm că în afara omului totul este un adevăr viu, că tot ceea ce există - oceanul, norii, stelele, pietrele, florile - e autentic, lipsit de orice mască, și că numai omul este capabil să se iluzioneze și să îi păcălească pe alții, trebuie să rețineți că acesta este un prilej nemaipomenit. Este un fapt pozitiv, care nu trebuie condamnat ci lăudat, deoarece chiar dacă un trandafir sau o floare de lotus vor să mintă, ele nu pot face acest lucru. Autenticitatea lor nu este libertate, iar adevărul lor este o povară. Ele nu își pot depăși limitele.

Omul are acest prerogativ, acest privilegiu: de a nu fi autentic. Aceasta înseamnă că are libertatea de a alege. Dacă alege autenticitatea, va alege adevărul și libertatea. Libertatea este privilegiul său. Nimeni din întreaga existență nu dispune de libertate. Când apar însă asemenea ocazii favorabile, apare pericolul de a greși.

Când dispuneți de libertate, este posibil să greșiți.

Nici un trandafir nu poate greși, nici o stâncă nu poate greși. Voi însă puteți să o faceți; de aceea trebuie să fiți pătrunși de o deplină conștiință a fiecărei acțiuni, a fiecărui gând, a fiecărui sentiment.

Numai omul trebuie să caute adevărul; toate celelalte ființe l-au găsit deja, însă ele sunt lipsite de gloria libertății. Trebuie să-l căutați și să-l descoperiți; iar această căutare și descoperire vă aureolează de glorie. Astfel deveniți încununarea întregii existențe.

Nefericirea nu este nimic altceva decât o alegere. Alegeți să experimentați fericirea, extazul, însă prin faptul de a alege veți fi prinși într-un proces natural. Vă veți atașa de aceste senzații, care sunt nepermanente; ele fac parte dintr-o roată aflată în mișcare.

Sunt la fel ca ziua și ca noaptea: dacă alegem ziua, cum am putea evita noaptea? Ea va veni oricum. Noaptea nu aduce cu sine nefericirea; în realitate faptul că alegi ziua împotriva nopții creează starea ta de nefericire.

X Fiecare alegere este menită să se termine cu o stare de nefericire.

Lipsa alegerii aduce cu sine beatitudinea.

Absența alegerii înseamnă a te lăsa în voia curentului. Înseamnă că ziua și noaptea, succesul și eșecul, zilele de glorie și cele de condamnare se succed, iar pentru tine, datorită faptului că nu ai ales nimic, indiferent ce se prezintă, este bine.

Încetul cu încetul vei avea o anumită senzație de detașare: roata va continua să se învârtă, însă tu nu mai ești prins în mișcarea ei. Nu mai are importanță dacă este zi sau noapte. Ești centrat în tine însuși; nu te mai atașezi de nimic altceva, nu îți mai fixezi centrul niciunde altundeva.

Singura problemă este aceea de a putea trăi fără nici o alegere. Bucurați-vă indiferent ce se întâmplă. Când dispare acea stare, apare o alta; bucură-te și în acest caz. Ziua este frumoasă, însă noaptea își are frumusețea ei. Și poți să te bucuri de amândouă numai dacă nu ești atașat de nici una.

Numai o persoană care nu alege savurează viața în întregime. Ea nu este niciodată nefericită. Indiferent

ce se întâmplă, ea găsește o cale de a se bucura de acel lucru.

Și aceasta este adevărata artă de a trăi - a găsi o cale pentru a ne bucura de viață. Amintiți-vă însă mereu de condiția fundamentală: absența alegerii. Puteți fi astfel numai dacă sunteți atenți, conștienți; altfel veți cădea în lumea alegerii.

Viața este, desigur, o artă; este arta supremă, iar formula cea mai scurtă, care se poate aplica oricărei situații, oricărei probleme, este aceea a atenției totale lipsite de alegere.¹

Odată ce accepti viața în totalitatea ei, ai acceptat și moartea care este inclusă în ea; iar moartea nu este ceva care să i se împotrivescă, este numai un servitor, la fel ca și somnul. Viața ta este eternă și va continua la nesfârșit; corpul nu este însă etern; el trebuie să fie schimbat. Corpul îmbătrânește și este mai bine să vă luați unul nou - să aveți o formă nouă - decât să vă chinuiți cu cel vechi.

În ceea ce mă privește, cred că un om care înțelege acest lucru nu va avea nici o problemă. El va avea o claritate a viziunii, iar problemele sale vor dispărea pur și simplu. În urmă rămâne o extraordinară tăcere, o tăcere de o mare frumusețe și o mare binecuvântare.

Nimic nu te jignește și nu te rănește mai tare decât adevărul.

¹În original, în engleză: "choiceless awareness" (N.T.)

Cunoștințele împrumutate nu sunt altceva decât ignoranță.

Adevărul experimentat de tine nu îți îmbogățește cunoștințele, ci te face umil. Cu cât știi mai mult, cu atât susții mai puțin că știi. Iar atunci când cunoașterea ta este perfectă, poți să spui doar: "Sunt complet ignorant; sunt doar un copil care culege scoici de pe plajă. Nu știu nimic."

Numai cel cu o cunoaștere perfectă poate spune: "Nu știu."

Oamenii care afirmă: "Eu știu," sunt niște ființe perfect ignorante, însă memoria lor este plină până la refuz. Amintirile lor sunt însă moarte, lipsite de viață, deoarece ele nu au dat naștere nici unei experiențe proprii.

Pentru mine, a fi natural înseamnă a fi pe deplin spiritual.

Efortul meu este de a crea un om natural, un om lipsit de orice simț al culpabilității, un om care să accepte toate slăbiciunile, toate eșecurile specifice ființei umane.

În această profundă acceptare a ființei tale se află ascunsă sămânța transformării tale.

Viețile noastre sunt pline de lucruri lumești, de acțiuni obișnuite tocmai pentru că nu am învățat secretul de a transforma calitatea tuturor acțiunilor noastre.

Amintiți-vă că până nu aflați acest secret, veți fi la fel de comuni ca și acțiunile voastre; veți rămâne la fel până când nu ajungeți la acea conștiință care vă sacralizează, vă sanctifică și aduce tot ceea ce faceți la același nivel cu ceea ce sunteți.

Atunci, tot ceea ce atingeți va deveni sacru.

Tot ceea ce faceți va fi sacru.

Tot ceea ce este frumos în voi, tot ceea ce vă amintește de transcendent, aduce în voi un dor, un dor de inefabil. Nu știți numele obiectului pe care îl doriți, deoarece nu este vorba de nici un obiect.

Atunci când ascultați o melodie frumoasă, când urmăriți un răsărit de soare sau zborul unei păsări, când priviți frumoșii trandafiri sau rămâneți în tăcere, simțiți parcă o dulce durere.

Este dorul de a te uni cu această stare, care să nu mai fie trecătoare, tranzitorie, ci să rămână cu tine și să devină propria ta ființă.

Aceeași muzică pe care ați ascultat-o ieri și vi s-a părut frumoasă, poată să vă pară mâine plictisitoare. Nu muzica este cea care a declanșat în voi dorința după acea liniște, după acea armonie, dorința de a avea întreaga frumusețe a existenței, pentru totdeauna.

Această dorință este una spirituală, un dor de transcendent, aflat dincolo de toate experiențele tranzitorii; o dorință de a opri timpul și de a fi aici și acum, în această clipă, pentru totdeauna.

Aceasta este adevărata religiozitate.

Atunci când simți existența în mod imediat, fără nici un intermediar, fără o minte împrumutată, trăiești o experiență care te transformă, care te iluminează, care te trezește, care te ridică pe cea mai înaltă culme a conștiinței.

Nu există împlinire mai mare. Nu există mulțumire mai mare. Nu există relaxare mai profundă. Ai ajuns acasă.

Viața devine o bucurie pură, un cântec, un dans, o celebrare, și aceasta este ceea ce numesc eu viață religioasă.

Avem nevoie de o ființă umană care să nu fie îndoctrinită religios sau politic. Educația să fie numai o dezvoltare a inteligenței, astfel încât ea să își poată găsi într-o bună zi propriul adevăr.

Nu uitați însă: dacă adevărul nu este al vostru, atunci nu este adevăr. Pentru a fi adevăr trebuie să vă aparțină, să provină din experiența voastră; adevărul nu poate fi împrumutat.

Dumnezeu poate muri, religiile pot dispărea, însă religiozitatea este ceva consubstanțial cu întreaga existență.

Religiozitate este frumusețea răsăritului de soare sau a păsării de pe ramura unui copac. Este frumusețea unei flori de lotus care se deschide. Este tot ceea ce e sincer, autentic, plin de iubire și compasiune.

Religiozitatea include tot ceea ce vă înalță, tot ceea ce nu vă lasă să vă opriți acolo unde vă aflați, ci vă reamintește mereu că mai aveți încă mult de mers.

Oriunde vă opriți pentru a vă odihni, este doar o odihnă de o noapte; dimineata peregrinarea continuă.

Iar această peregrinare este eternă.

Doresc ca fiecare să devină un hoimar prin această existență. Nu aveți nevoie de rădăcini, pentru că nu sunteți copaci.

Natura nu este angoasă, ci beatitudine. Ea nu este anxietate, nefericire, suferință. Ea este iubire și bucurie. Este o permanentă celebrare.

Ne tragem din această natură, suntem o parte a ei și moștenim calitățile ei în conștiința noastră.

Încredere înseamnă că, indiferent ce s-ar întâmpla, Îl acceptăm respectivul lucru, plini de bucurie. Nu îl refuzăm, nu ne opunem - deoarece atunci nu ar avea nici un sens - ci îl primim dansând, cântând, râzând, plini de iubire.

Indiferent ce se întâmplă, totul este înspre bine. Existența nu poate greși. Ea nu ne îndeplinește toate dorințele, pentru simplul motiv că acestea sunt greșite.

Cea mai mare trebuință a omului este aceea de a fi dorit. Dacă cineva are nevoie de voi, vă simțiți răsplătiți. Însă dacă întreaga existență are nevoie de voi, beatitudinea voastră devine nelimitată. Iar această existență are nevoie în egală măsură de un mic fir de

iarbă, ca și de cea mai mare stea; nu se pune problema unei inegalități.

Nimeni nu vă poate înlocui. Dacă nu ați exista, întreaga existență ar pierde ceva; ea ar rămâne pentru totdeauna ceva mai săracă; ar fi neîmplinită. Senzația că această existență imensă, acest întreg, are nevoie de voi, vă eliberează de orice posibilă nefericire.

Evoluția încearcă, prin intermediul omenirii, să atingă cea mai înaltă culme a conștiinței. Câteva ființe au și atins-o; acest lucru demonstrează că oricine o poate atinge - este nevoie doar de puțin efort, de puțină sinceritate și căutare.

Toate lucrurile par să vă spună, că modul în care trăiți nu reprezintă totalitatea voastră, că lucrurile pe care le faceți nu reprezintă totul, că viața voastră de zi cu zi nu este decât ceva superficial; viața voastră reală rămâne, de cele mai multe ori, neatinsă. Oamenii se nasc, trăiesc și mor fără să știe cine sunt cu adevărat.

Întreaga existență este tăcută; dacă vei fi și tu tăcut, vei găsi această conștiință din interiorul tău. Cunoscând-o, viața va deveni o bucurie, o celebrare de fiecare clipă, o nesfârșită feerie de lumini.

Există un singur fel de rugăciune: acela de a trăi plin de recunoștință față de întreaga existență. Existența ți-a dat o ocazie pe care nu ai cerut-o niciodată, pe care nu ai meritat-o niciodată, și pe care totuși o ai. Și ai înflorit în mii de flori, lăsând în urmă un parfum al gratitudinii

Acționați într-un mod mai conștient și vă veți apropia din ce în ce mai mult de o calitate ce poate fi numită divină și nu de o persoană numită Dumnezeu; nu de o persoană, ci de o calitate, de o esență.

Acționați în mod inconștient și vă veți apropia nu de ceva ce poate fi personificat și numit diavol, ci de o anumită calitate a răului.

Mintea inconștientă alege căi greșite; mintea conștientă le alege doar pe cele bune.

Și singura religie care poate exista este o artă de a transforma inconștiența minții în conștiență, astfel încât să nu mai existe dualitatea conștient-inconștient ci numai o lumină, o conștiință pură.

Iar dacă privim prin intermediul acestei conștiințe pure, totul este divin.

Fiți gata întotdeauna să treceți de la cunoscut la necunoscut, indiferent de ce domeniu sau experiență ar fi vorba.

Este mai bine așa, și aceasta chiar dacă necunoscutul se dovedește a fi mai rău decât cunoscutul; nu acest lucru contează. Ceea ce are importanță este faptul de a face trecerea de la cunoscut la necunoscut, ceea ce contează este disponibilitatea de a realiza această trecere. Iată ce este deosebit de prețios!.

Repet: chiar dacă tradiția este la fel de prețioasă ca aurul, uitați-o. Alegeți noul, indiferent dacă este din aur sau nu.

Ceea ce contează este alegerea voastră de a învăța, de a experimenta, faptul de a accepta să pătrundeți în întuneric.

Meditația este singurul răspuns la toate problemele omului. Indiferent dacă este vorba de frustrare, de descurajare, de tristețe, de negăsirea unui rost sau de angoasă; problemele sunt multe, soluția este însă una singură.

Iar această soluție este meditația.

În întreaga lume s-a încercat realizarea unei societăți armonioase; toate încercările au dat greș, pentru că nimeni nu și-a pus întrebarea de ce societatea nu este armonioasă în mod natural.

Armonia este imposibilă, deoarece fiecare individ este fragmentat în interior, iar această fragmentare este proiectată asupra societății. Și până când această divizare interioară nu este dizolvată, realizarea proiectului utopic al unei societăți armonioase rămâne de neatins.

Singura cale de realizare a acestei utopii este aceea a creșterii lucidității voastre, realizată simultan cu o descreștere a gradului vostru de inconștientă, până când nu mai rămâne nimic inconștient; voi înșivă sunteți o pură conștiință.

Când veți realiza acest lucru, orice divizare va dispărea.

Este evident faptul că în lume este nevoie de acțiune și nu de absența ei. Pentru a avea succes, este nevoie de acțiune, nu de non-acțiune. Pentru realizarea oricărei ambiții este nevoie de acțiune. Întreaga lume și-a îndreptat deci încetul cu încetul atenția asupra aspectului activ.

Aspectul activ va crea însă tensiuni, va genera angoasă și tristețe. Chiar dacă veți reuși să atingeți ținta, veți realiza faptul că nu ați atins în realitate nimic, că v-ați pierdut pur și simplu timpul și v-ați irosit energia.

Partea activă a minții voastre nu vă poate lăsa într-o stare de tăcere, într-o stare de relaxare, liniște și concentrare. Acest fapt este cu neputință pentru partea activă a minții.

Numai partea inactivă vă poate oferi un cămin în care să vă odihniți, un adăpost și o senzație plăcută că nu mai este nimic de terminat; vă simțiți bine așa cum sunteți, ținta a fost deja atinsă și nu mai este nevoie să faceți nici cel mai mic efort.

Lumea poate fi armonioasă numai dacă meditația este răspândită pretutindeni, iar ființele umane ajung la conștiința de sine. Acesta va fi un mod de abordare cu totul nou.

Până în prezent accentul a fost pus pe evoluție. Atenția a fost îndreptată asupra societății și structurii ei. Eșecurile s-au ținut lanț.

Acum atenția trebuie să se îndrepte asupra individului, asupra meditației și transformării, iar nu asupra evoluției.

Și nu este atât de dificil cum s-ar putea crede. Trebuie doar înțeleasă valoarea meditației.

Este foarte ușor, și milioane de oameni pot ajunge la o viață interioară nedivizată. Ei vor reprezenta primul grup uman armonios. Iar armonia, frumusețea, compasiunea și iubirea lor, va avea ecou în întreaga lume.

Omenirea este în pericol în fiecare clipă. Va fi o adevărată minune dacă vom supraviețui acestui sfârșit de secol.

Este esențial să vă dați seama că adevărul nu poate proveni decât din propria voastră experiență. Nu există nici o altă cale pentru a-l atinge.

Puteți avea iluzii din abundență; tot felul de iluzii - de toate culorile, formele și mărimile - orice doriți. Ele sunt la dispoziția voastră și vi se potrivesc perfect. Nu trebuie să vă potriviți cu ele; au ele grijă să vi se potrivească.

Este foarte simplu; ele sunt făcute pentru voi, vi se potrivesc perfect.

Adevărul reprezintă însă cu totul altceva. Va trebui să fiți pe măsura lui. El nu acceptă nici un fel de compromis. Trebuie să vă transformați în conformitate cu adevărul; trebuie să treceți printr-o profundă transformare.

Un om cu adevărat religios va transpune această religiozitate în acțiunile sale, în relațiile, în gândurile și sentimentele sale. El nu are nevoie de o biserică, de o sinagogă sau de un templu. El are nevoie de o claritate a viziunii, o tăcere a inimii, o experiență a propriei sale ființe; prin această experiență el va realiza că întreaga lume este divină, că tot ceea ce există se găsește la diferite nivele de evoluție, conținând însă potențialul vieții și acela al conștiinței.

Mintea nu cunoaște cele trei aspecte ale timpului. Ea cunoaște numai două: trecutul și viitorul. Prezentul este, pentru ea, inexistent. Ceea ce există i se pare a fi inexistent, în timp ce inexistentul i se pare că există.

Întregul efort este așadar îndreptat asupra faptului de a ieși din minte, de a părăsi ceea ce nu există și a rămâne în miezul existenței.

Cum poți rămâne în prezent? - acesta este secretul meditației. În clipa în care rămâi în prezent, iluminarea nu mai reprezintă decât o consecință.

Punctul de plecare al tuturor artelor a fost meditația, însă ele au sfârșit prin a se îndepărta de meditație; aceasta este nenorocirea. Fiecare artist trebuie deci, indiferent de specificul artei sale, să găsească o cale de întoarcere la meditație. În realitate nu se întâmplă deloc așa.

Dimpotrivă, cea mai mare parte a artiștilor, a muzicienilor, dansatorilor, poeților, sculptorilor, în loc să ajungă la meditație, sfârșesc în nebulă, care este polul opus al meditației. Motivul este că, la originile artei, intervalele, spațiile libere, erau mai importante decât cuvintele.

Cu trecerea timpului însă, cuvintele au devenit mai importante decât intervalele.

Nici o ființă umană meditativă nu s-a sinucis sau nu a înnebunit vreodată; dimpotrivă, a devenit tot mai echilibrată, tot mai armonioasă, ajungând până la armonia cea mai deplină - non-mentalul.

A ajunge la non-mental înseamnă a atinge starea supremă. Nu există nimic mai presus, deoarece non-mentalul este pace, este tăcere, este beatitudine.

Non-mentalul este divinul, este nemurirea, este eternitatea.

Psihologia occidentală se învâрте în jurul rădăcinilor. Ea nu a ajuns însă la frunze, la flori și la fructe. Nici nu se pune problema să pătrundă în domeniul non-mentalului; ea nu a fost în stare să cuprindă totalitatea nici măcar în domeniul mental. Iar dacă nu cunoașteți întregul domeniu al mentalului, nu puteți face saltul în non-mental.

Non-mentalul este realizare.

Non-mentalul este iluminare.

Non-mentalul este eliberare.

Oamenii de știință nu vor fi niciodată în stare să înțeleagă profunzimea abisală, întunecimea și ținutul misterios al propriei lor minți.

Dacă există o singură știință, atunci nu poate exista decât o singură religie. Dacă o singură știință este suficientă pentru a explora întreaga lume obiectivă, atunci o singură religie va fi suficientă pentru a explora lumea interioară a omului; iar acestei religii unice nu trebuie să i se mai adauge nici un adjectiv: creștină, hindusă, taoistă, etc.

La fel cum știința este pur și simplu știință, tot astfel religia este pur și simplu religie.

De fapt, în ceea ce mă privește, cred că nu există decât știință, aceasta având două dimensiuni: una dintre ele acționează în lumea exterioară, iar cealaltă în lumea interioară. Putem deci să renunțăm la cuvântul "religie". Un principiu fundamental al științei este acela de a folosi un număr minim de ipoteze. Prin urmare, de ce să folosim două cuvinte? Un singur cuvânt este suficient. Iar cuvântul "știință" este un cuvânt frumos; el înseamnă cunoaștere.

Faptul de a-l cunoaște pe celălalt reprezintă un aspect, iar a te cunoaște pe tine însuși reprezintă celălalt aspect; cuvântul "cunoaștere" acoperă însă ambele aspecte.

Dacă ești pregătit să deschizi o nouă poartă în ființa ta, dacă ești gata să asculți din inimă, atunci tot ceea ce spun eu devine atât de simplu încât nu este nevoie să crezi; orice îndoială este pur și simplu exclusă. Este atât de simplu încât nu ai cum să te îndoiești.

De aceea sunt împotriva credinței; motivul este acela că întreaga mea învățătură nu se bazează pe nici o credință. Mă pronunț în întregime în favoarea îndoielii, deoarece învățătura mea este atât de simplă încât nu aveți cum să vă îndoiiți.

Condiționările noastre nu ne permit să fim naturali. Suntem învățați încă de la început că trebuie să transcendem natura, că faptul de a fi naturali este echivalent cu a face parte din regnul animal și că - în consecință - trebuie să fim supranaturali.

Pare foarte logic. Toate religiile au la bază învățătura că a fi om înseamnă a transcende natura. Și ele au convins omenirea, timp de secole întregi, să-și depășească propria natură.

Nimeni nu a reușit transcenderea naturii; singurul fapt care a reușit, a fost distrugerea frumuseții naturale a ființei umane și a inocenței sale.

Când o persoană matură devine copil... există o diferență între un copil obișnuit și o ființă care a renăscut. Copilul este inocent pentru că este ignorant; inocența omului matur redevenit copil are o valoare mult mai mare, deoarece ea nu este ignoranță, ci pură inteligență.

Inocența singură devine ignoranță. Inteligența singură se transformă în viclenie. Luate împreună, ele nu sunt nici ignoranță, nici viclenie, ci pur și simplu o receptivitate, o deschidere... o inimă capabilă să privească cu uimire chiar și cel mai nesemnificativ lucru.

Iar omul care experimentează această stare de uimire este, pentru mine, singura ființă cu adevărat religioasă. Prin intermediul acestei uimiri, el ajunge să înțeleagă că existența nu este numai materie; este imposibil să fie astfel. Acest fapt nu reprezintă pentru el o simplă concluzie logică; nu este o banală credință, ci o experiență autentică.

O experiență atât de frumoasă și de misterioasă... o experiență inefabilă, care conține o extraordinară inteligență...

Existența nu este șireată. Existența este simplă: este inocentă.

Prin urmare, dacă o ființă este capabilă să păstreze aceste două calități împreună - inteligența și inocența - nu mai are nevoie de nimic altceva.

Aceste două calități o vor conduce spre țelul ultim - realizarea de sine.

Aș vrea să vă spun că există un singur lucru care certifică dacă un maestru este autentic sau nu: prezența sa.

Această prezență poate determina trezirea bruscă a minții voastre adormite; ea vă poate înflăcăra. Vă poate face să înfloriți în mii de petale, într-o singură clipă. Iar această clipă poate fi atât de intensă, încât are valoarea eternității.

Aceasta este singura cale de a experimenta faptul că toate celelalte lucruri sunt pur și simplu lipsite de semnificație.

Mintea vede totul în alb sau negru, fără nici o nuanță intermediară: zi și noapte, viață și moarte, iubire și ură, fără ca între ele să existe ceva intermediar.

Mintea divizează, fragmentează, taie un lucru în două realități distincte, polare; ea le face atât de deosebite, încât pare cu neputință să existe o cale de reconciliere; nu se mai poate demonstra că ele reprezintă de fapt una și aceeași realitate.

Mintea se ocupă numai de cele două aspecte polare ale aceleiași realități. Așa se întâmplă mereu.

Din punct de vedere logic este adevărat că iubirea și ura sunt opuse, contradictorii, însă acest lucru nu este adevărat din punct de vedere existențial. Iubirea se poate transforma în ură foarte ușor; între ele nu există nici o barieră. Ura se poate transforma în iubire, așa cum valurile se transformă în alte valuri, fără ca între ele să existe vreo linie de demarcație.

Faptul că lumina și întunericul reprezintă două realități opuse, contradictorii, este invenția voastră. Dar nu este deloc adevărat!

Între ele nu există nici un fel de opoziție. Putem spune cel mult că lumina este mai puțin întunecată, iar întunericul mai puțin luminos. Însă trebuie să folosim ceva care sugerează numai o diferență de nuanță, fără să le pună în contradicție.

Putem vedea în fiecare zi cum viața trece în moarte într-un mod atât de liniștit, atât de tăcut, fără să facă nici un fel de zărvă... Moartea este atât de tăcută încât nici nu îi puteți auzi pașii. Nu poate exista nici o contradicție. Îar cei ce știu cu adevărat acest lucru, cunosc și faptul că moartea trece apoi în noi forme de viață. Toate distincțiile sunt făcute de mintea omului; existența este lipsită de asemenea distincții.

De îndată ce începem să gândim fără să facem apel la distincții, la dualități, fără să introducem o dihotomie, separarea din mintea noastră dispăre. Nu ați fost fragmentați de nimeni altcineva, răspunderea vă aparține în exclusivitate; acum puteți înlătura dualitatea, fragmentarea, și întreaga minte poate redeveni unitară.

Gândurile reprezintă un substitut; ele apar numai atunci când lipsește luciditatea.

Trebuie să vă amintiți mereu acest lucru; când experimentați ceva lipsit de polul său opus, ați ajuns acasă.

Cât timp există un pol opus, veți fi mereu fragmentați. Veți fi ca o minge ce se rostogolește dintr-o parte în alta; uneori fericiți, alteori nefericiți, însă fără a vă cunoaște pe voi înșivă și fără a descoperi ceea ce există dincolo de ceea ce vă face fericiți sau nefericiți. Acesta este și motivul pentru care transpunerea în cuvinte este imposibilă; cuvintele aparțin lumii dualiste, altfel ele nu ar avea nici un sens.

Aceasta este însăși esența limbajului; nu poate exista nici un cuvânt care să nu își aibă opusul. Dacă opusul nu există, atunci cuvântul nu are nici un sens.

Pentru mine întunericul este unul dintre cele mai mari mistere ale existenței; un mister mult mai profund decât lumina.

Cei ce se tem de întuneric nu vor fi niciodată în stare să pătrundă în propria lor ființă. Se vor învărti în jurul ei, însă nu vor ajunge niciodată în ei înșiși.

Iar acest interior reprezintă întunericul și nu lumina, deoarece lumina vine și pleacă; din clipa în care ai descoperit raza de întuneric din interiorul tău, ai descoperit ceva etern, indestructibil, ceva cu mult mai autentic decât viața pe care o cunoșteai.

Întunericul este substanța fundamentală pe care este clădită viața.

Un koan reprezintă o enigmă care nu poate fi descifrată; nu există nici un mod de rezolvare. Este o strategie folosită pentru a obosi atât de mult partea activă a minții, încât aceasta să se prăbușească epuizată.

În aceste clipe, atenția poate fi redirecționată foarte ușor. Cum mentalul nu a reușit, atenția poate fi îndreptată lesne către non-mental.

Misticii au numit meditația "non-mental" căci, dacă este numită "meditație", mintea o transformă, din nou, într-un scop. Meditația devine un lucru care trebuie dobândit. Nu are importanță dacă această țintă este iluminarea sau meditația; ea rămâne prezentă, împreună cu perspectiva viitorului, iar prezentul este distrus.

Misticii, care au schimbat pentru prima dată denumirea cuvântului "meditație" în "non-mental", au avut o intuiție extraordinară. Astfel, non-mentalul nu poate fi un scop în sine. Mentalul nu poate transforma non-mentalul într-un scop. Ar fi pur și simplu absurd; cum ar fi posibil ca mentalul să transforme starea non-mentală într-un scop? Omul obișnuit își va spune că acest lucru nu este cu puțință, că nu există nimic mai presus de mental, că de fapt nici nu există o stare non-mentală.

Aceasta a fost o strategie pentru a nu vă permite să transformați non-mentalul într-un scop. Foarte puține persoane au înțeles că aceasta este o strategie menită să împiedice transformarea non-mentalului într-un scop. Fiți deci, din ce în ce mai mult, în această stare de ne-gândire!

Continuați să îndepărtați amintirile și imaginația, pentru a ajunge la puritatea clipei prezente. Atunci când vă cufundați mai adânc, când sunteți în stare să vă mențineți în această stare de ne-gândire, iluminarea se produce de la sine.

La fel cum iubirea reprezintă o modalitate de a ajunge la încredere, tot astfel și încrederea este un mijloc de a atinge un lucru mai înalt, pentru care nu există nici un cuvânt, în nici o limbă. Este o experiență. Nu se pune problema iubirii sau a neîncrederii, ci a unui lucru care nu poate fi cunoscut de minte.

Iubirea și încrederea vă ajută să atingeți acest nivel.

Amintiți-vă așadar că ele nu reprezintă altceva decât modalități pentru a ajunge la ceva ce nu poate fi numit. Însă, deodată, când încrederea este totală, puteți avea o viziune fugară.

Este ceva mai presus de voi înșivă; voi înșivă dispăreți, pur și simplu.

Adevărul nu poate fi formulat; prin urmare, tot ceea ce este formulat reprezintă o frumoasă minciună; frumoasă, deoarece ea poate conduce la adevăr.

Eu diferențiez minciunile în frumoase și urâte; urâte - care te îndepărtează de adevăr, și frumoase - care te apropie de el. Calitatea lor este însă aceeași; și unele și altele sunt minciuni.

Însă minciunile frumoase sunt eficiente; ele împărtășesc ceva din savoarea adevărului.

Adevărata salvare a vieții se găsește înlăuntrul vostru. Puteți să vă întoarceți spre voi înșivă, puteți să priviți în interiorul vostru chiar acum. Nu este nevoie de nici o adorare, de nici o rugăciune. Trebuie doar să întreprindeți acea călătorie tăcută spre ființa voastră.

Numesc aceasta "meditație": o peregrinare către propria voastră ființă. Iar în momentul în care vă găsiți propriul centru, ați găsit centrul întregii existențe.

Extrémistul este întotdeauna un egoist.

În anumite momente sunteți mai conștienți, în altele mai puțin conștienți. Se poate crea prin urmare o situație în care să fiți din ce în ce mai conștienți. De aceea atenția a devenit un fundament pentru meditație. Și odată cu faptul de a fi conștienți, gândurile dispar.

Atunci când ești pe deplin conștient nu mai ai nici un gând, iar timpul se oprește dintr-o dată.

Cum ați putea să ajungeți la o moarte firească dacă trăiți o viață nefirească? Existența omului este cel mai mare experiment.

Numai în acest univers vast, infinit, numai pe acest pământ a fost posibilă apariția unei umanități care să aibă potențialul de a deveni pe deplin conștientă.

Existența așteaptă mult de la voi.

PARTEA A DOUA¹

¹ Citatele folosite în partea a doua a lucrării sunt extrase din discursurile ținute de Osho în perioada august - decembrie 1986, la Bombay - India, și reunite în volumul **More Gold Nuggets**. Discursurile complete pot fi găsite în următoarele cărți: *The Rajneesh Upanishad*, *Beyond Enlightenment* și *Sermons in Stones*.

Acestea sunt momentele adevărate, intervalul. Noaptea este pe sfârșite, curând va răsări soarele. Încearcă să faci aceste intervale cât mai frumoase cu putință - pline de liniște, pline de gratitudine; gratitudine pentru existența care ți-a dat această șansă, gratitudine pentru toți cei care te-au ajutat. Și apoi așteaptă.

"Așteptarea" este cuvântul cheie.

Nu poți forța existența în nici un fel; trebuie doar să aștepți.

Lucrurile se întâmplă întotdeauna la momentul oportun.

Ai plantat semințele, ai udat grădina; acum așteaptă. Orice grabă este periculoasă. Orice lucru are nevoie de timp pentru a crește.

Numai ceea ce este fals poate fi fabricat rapid, ca într-un flux tehnologic. Realitățile însă cresc, și orice creștere are nevoie de timp.

Iar creșterea interioară este cea mai mare creștere din întreaga existență.

Interiorul și exteriorul sunt părți ale uneia și aceleiași realități. Mai întâi trebuie să purifici exteriorul, care a fost deformat de secole întregi. Din fericire nimeni nu poate distruge realitatea ta interioară;

nimeni nu poate intra acolo, cu excepția ta. Nu poți să-ți inviți acolo nici măcar iubita sau prietenul. Cu excepția ta, nu poți lua pe nimeni acolo. Este bine că se întâmplă așa, altfel totul ar fi fost distrus și orice revenire ar fi fost imposibilă.

Doar partea exterioară este acoperită de mizerii de tot felul; puțină înțelegere te poate elibera de ea. Însă aceasta este o parte esențială - cea negativă: a-ți da seama că falsul este fals, căci în clipa în care știi că falsul este fals, el dispare de la sine.

Și după aceea, călătoria interioară este foarte ușoară, foarte simplă.

Luciditatea nu se pierde niciodată.
Ea se amestecă doar cu celălalt, cu obiecte. Iată primul lucru pe care trebuie să-l rețineți: ea nu poate fi pierdută, ea este natura voastră intrinsecă, pe care o puteți îndrepta spre orice doriți. Atunci când vă săturați să vă îndreptați atenția spre bani, putere sau reputație și ajungeți la momentul crucial când vreți să închideți ochii pentru a focaliza conștiința asupra propriei sale origini, asupra locului său de proveniență, asupra rădăcinilor sale - într-o singură clipă viața voastră este transformată.

Se poate observa că o zi este cuprinsă între două nopți, și că - de asemenea - două zile frumoase încorporează o mică noapte.

Alege tu însuși cum dorești să te simți - ca în paradis sau ca în infern.

Depinde doar de tine.

Singurul impediment este acela de a fi în minte.
Iar unica soluție este aceea de a transcende
mintea. Numesc acest lucru meditație.

Există doar un singur pas, și acesta este o schimbare
de direcție, de dimensiune. Fie ne îndreptăm
atenția către exterior, fie excludem exteriorul și ne
lăsăm întreaga conștiință să fie centrată în interior.

Iar atunci vei cunoaște, pentru că tu EȘTI cunos-
cătorul, tu EȘTI conștiința. Nu ai pierdut-o niciodată.
Ea a fost doar amestecată cu o mie și una de lucruri.

Retrage-ți atenția de peste tot și las-o să se
odihnească înăuntrul tău; astfel ai ajuns acasă.

Întotdeauna ți se acordă doar o singură clipă; nu ți se
Idau niciodată două clipe deodată. Dacă știi secretul de
a trăi o singură clipă, cunoști întregul mister al vieții,
nu ți se poate da decât o singură clipă - și astfel vei ști
cum s-o trăiești, cum să fii total în ea.

Nu te împotrivi naturii. Ascultă în tăcere - tot ceea
ce trebuie să faci și să fii se află în tine: toate
direcțiile se află înăuntrul tău.

Meditația este un mister atât de mare încât poate
fi numită în același timp o știință, o artă și o
înțelegere spontană - fără a exista nici o contradicție.

Dintr-un anumit punct de vedere este o știință,
deoarece ea reprezintă o tehnică foarte precisă care

trebuie executată. Nu există nici o excepție de la regulă; este aproape ca o lege științifică.

Însă, dintr-un alt punct de vedere, ea poate fi considerată ca o artă. Știința aparține domeniului mintal - ea este matematică, logică, rațională. Meditația vine din inimă, ea nu provine din minte - ea nu este logică, ea este mai aproape de iubire. Ea nu seamănă cu alte activități științifice, ea seamănă mai mult cu muzica, cu pictura, cu dansul și, prin urmare, poate fi numită artă.

Însă meditația este un mister atât de mare încât numind-o "știință" sau "artă", aceste denumiri nu epuizează toate definițiile ce i se pot da.

Meditația este o înțelegere spontană pe care fie o ai, fie nu o ai. Înțelegerea spontană nu este o știință - ea nu poate fi învățată; ea nu este nici artă. Înțelegerea spontană este cel mai misterios lucru în înțelegerea omenească.

Meditația este, în cele din urmă, o înțelegere spontană. Acesta este motivul pentru care, timp de mii de ani, oamenii au încercat să mediteze, au învățat, însă foarte puțini au ajuns pe culmile meditației.

Sunt foarte puțini până și cei care au încercat. Iar cea mai mare parte a omenirii nici măcar nu s-a sinchisit să se gândească la acest lucru.

Este ceva... ca o sămânță cu care te-ai născut în interiorul tău.

Dacă această sămânță nu există, maestrul poate să își reverse toate binecuvântările asupra ta - în interiorul tău nu se va întâmpla nimic.

Iar dacă sămânța este acolo, simpla prezență a maestrului, felul său de a te privi în ochi, va fi suficient pentru ca un lucru de o extraordinară importanță să se întâmple în tine - o revoluție pe care nu o poți împărtăși nimănui.

Dacă un om nu are deja în inima sa o mică sămânță, atunci nu se întâmplă nimic. El poate învăța tehnica, arta de a medita. Însă în cazul în care înțelegerea spontană lipsește, el nu va reuși.

Mii de persoane încep actul meditației, însă foarte puține - atât de puține încât pot fi numărate pe degetele de la două mâini - ating vreodată iluminarea. Și dacă meditația ta nu se transformă în iluminare, ți-ai pierdut pur și simplu timpul degeaba.

Esența profundă a meditației este de a fi atât de tăcut încât să nu existe nici o agitație a gândurilor în interiorul tău, încât cuvintele să nu se interpună între tine și realitate, încât întreaga plasă a cuvintelor să dispară, încât să rămâi singur.

Această singurătate, această puritate, acest cer senin al ființei tale este meditația.

Iar meditația este cheia de aur pentru toate misterele vieții.

Ești conștient de obiecte.
Trebuie să fii conștient și de propria ta subiectivitate. Când privești un apus de soare ești atât de captivat de frumusețea lui încât uiți cu desăvârșire că există o și mai mare frumusețe datorită căreia este cu puțință să cunoști frumusețea apusului de soare -

Ascultă ta. Însă atenția ta este îndreptată asupra
obiect - apusul, răsăritul, luna...

Renunță la obiect și încearcă să rămâi cufundat în
pura conștiință, în tăcere, în pace. Fii doar conștient.

Dacă ești curajos, ascultă vocea inimii. Dacă ești
un laș, ascultă vocea rațiunii. Însă pentru lași nu
există nici un paradis. Paradisul își deschide porțile
numai celor plini de curaj.

Fiecare este plin de iubire. Dacă nu există obstacole,
primăverile iubirii încep să se reverse în toate
direcțiile, fără nici o deosebire.

Fii recunoscător existenței, bucură-te de această
minunată viață care te înconjoară. Iubește -
deoarece ziua de mâine nu poate fi o certitudine. Nu
există nimic frumos pentru mâine. Trăiește intens,
trăiește total, aici și acum.

Nimeni nu dorește să stea gol-pușcă în stradă.
Este mai bine să fii nefericit - cel puțin ai cu ce
să te îmbraci, cu ce să te acoperi, chiar dacă e doar
nefericirea ta... în fond nu este nimic rău - și ceilalți
poartă același fel de veșminte. Pentru cei care pot
să-și permită, nefericirea este scumpă. Cei care nu își
pot permite acest lucru sunt de două ori nefericiți - ei
trebuie să trăiască un tip sărac de nefericire, nimic
mai mult.

Există deci nefericiți bogați și nefericiți săraci. Iar nefericiții săraci încearcă din răputeri să ajungă cumva în starea celor bogați. Acestea sunt singurele două alternative posibile.

A treia alternativă a fost pur și simplu uitată. E vorba de realitatea ta intrinsecă, în care nu există nici o urmă de nefericire.

Beatitudinea nu este ceva ce trebuie atins, ceva ce trebuie dobândit. Ea este deja acolo, ne-am născut cu ea. Noi nu am pierdut-o, ci doar ne-am îndepărtat de ea, întorcându-ne cu spatele la noi înșine.

Ea este chiar în spatele nostru - trebuie doar să ne întoarcem, s-o vedem, pentru ca revoluția să se petreacă.

Acumoaște lucrurile este un risc. Experimentul s-ar putea să vă ardă. Atunci când experimentezi, te diferențiezi de mulțime și călătorești singur în acest univers în care nu ai nici o călăuză, nici o hartă, nici o indicație.

Tot ce ai este setea ta, dorința ta.

Nu crea obsesii în viața ta. Trăiește mai degajat, joacă-te mai mult, fii mai puțin serios. Nu deveni rigid; aceasta este calitatea celor morți. Fii flexibil. Cultivă-ți un simț al umorului care să te protejeze de nopți întunecate, de găuri negre. Simțul umorului te va apăra. Și dacă din când în când vei putea râde din toată inima, din profunzimile tale -

acest lucru îți va dărui o prospețime, o vitalitate deosebită, o energie nouă cu care poți urni munții din loc.

Să nu te gândești niciodată că trebuie să te îndrepti către ceva anume. Gândește-te că trebuie să te transformi pe tine însuși aici. "Acolo" nu este decât o viclenie a minții, care încearcă să te păcălească. Mintea te face să fii interesat de lucruri aflate departe, altundeva, astfel încât să te îndepărteze de ceea ce este aici. Iar când atenția ta nu mai este "aici", ea este "acolo". Și nu poți fi niciodată acolo. Trecând de aici-colo te vei obișnui să privești întotdeauna în altă parte, astfel încât, oriunde ai ajunge, acel lucru nu se va mai afla în centrul atenției tale; ținta ta se va îndrepta spre altceva.

În India există un veche zicală: "Diya tale andhera" - "Spațiul aflat sub lampă este întunecat." Lampa își răspândește lumina peste tot în spațiu, dar chiar sub ea este întuneric.

La fel se întâmplă și cu ființa umană. Poți să vezi totul, să privești peste tot în jur, însă nu ești capabil să vezi unde ești, cine ești.

Anulează deci toate biletele pe care le-ai rezervat! Nu trebuie să mergi niciunde; simplul fapt de a te afla aici este pură beatitudine. Închide ochii pentru a vedea realitatea lui "aici". "Atunci" și "acolo" sunt pure ficțiuni. "Aici" și "acum" sunt singurele realități.

Motivul pentru care ființa umană nu e meditativă este următorul: întreaga societate obligă omul să adopte o atitudine mintală și nu una meditativă.

Te-ai născut ca un nimeni și vei muri ca un nimeni. Și între aceste două momente de absență a identității rămâi mereu un nimeni, păcălindu-te doar pe tine însuși că ești ceva sau altceva.

Necesitatea interioară de a crea este prima rază de lumină în noaptea întunecată a sufletului tău. Dorința de a crea este impulsul de a participa la lucrarea lui Dumnezeu. Nu există Dumnezeu sub forma unei persoane, însă există o imensă creativitate peste tot și sub toate aspectele. Pentru mine Dumnezeu nu este un creator. Dumnezeu este toată această creativitate - și ori de câte ori simți nevoia să crezi, simți de fapt nevoia să-l întâlnești pe Dumnezeu.

Acesta reprezintă impulsul de a deveni tu însuși un mic Dumnezeu, în drepturi depline.

Numai actul creației te poate mulțumi.

Rețineți un singur lucru: creativitatea are două aspecte. Unul ar fi acela că ea se naște din liniștea, din iubirea, din înțelegerea ta, din claritatea viziunii tale, din comuniunea ta intimă cu existența - în acest caz creativitatea este sănătoasă. Însă dacă ea nu este rezultatul meditației, liniștii, păcii, înțelegerii și iubirii tale, atunci se transformă într-un pericol. Ea poate să apară dintr-o minte confuză, dintr-o boală a spiritului.

Tot ceea ce se naște dintr-o minte tensionată te ajută doar parțial; se produce o anumită ușurare. Obsesia care se agită înăuntrul tău este aruncată în afară și va tortura pe altcineva. Ea poate chinui astfel multe ființe... deoarece atunci când există numai în interiorul tău, era o problemă personală. Tu ai făcut-o însă publică, și dacă ea provenea dintr-o formă de

nebunie sau de confuzie, te vei simți - desigur - mai bine, însă prețul plătit este prea mare. Poți contamina astfel milioane de oameni, timp de mii de ani. Tu te-ai ușurat, însă comportamentul tău nu este acela al unei ființe mature. Nu este un comportament normal, uman. Cântecel, picturile, dansul tău vor avea -toatecalitățile minții din care provin.

Înainte de a compune cântece, poezii, dansuri, creează o conștiință care să transforme totul într-o adevărată binecuvântare pentru umanitate, și nu într-un blestem.

Acesta este criteriul. Până când nu este o adevărată binecuvântare, aruncă tot ceea ce crezi la gunoi. Este adevărat că poți simți o ușurare, însă nu ai nici un drept să mai împovărezi și pe altcineva.

Dacă ești centrat numai pe minte, nu-ți rămâne altceva decât să înnebunești - aceasta este posibilitatea ultimă, punctul culminant al minții. În cazul în care nu vrei să înnebunești, vei face parte - pur și simplu - din categoria celor mediocri.

Prin "mediocru" înțeleg a face un compromis aici, un altul colo, ascultând puțin de această parte, puțin de cealaltă - rupt mereu în fragmente, neavând niciodată o individualitate, neavând niciodată un suflet.

Mintea și meditația nu pot exista împreună. Nici nu se pune problema coexistenței lor. Poți să fii centrat fie pe minte, fie pe meditație, pentru că mintea înseamnă gândire, iar meditația liniște.

Mintea înseamnă a bâjbâi în întuneric pentru a găsi poarta. Meditația înseamnă a vedea poarta direct, fără a mai orbecâi în beznă.

Toți marii artiști, oameni de știință, filozofi, mistici, poeți și pictori sunt niște neadaptați. Iar a întâlni o astfel de persoană neadaptată înseamnă a găsi o ființă a frumuseții, a curajului, a inteligenței autentice... o ființă care este întotdeauna gata să rămână singură împotriva întregii lumi. Situația în care se află o stimulează pentru a folosi tot ceea ce are mai bun.

Un astfel de om se găsește la cel mai înalt nivel al ființei, el funcționează astfel în mod optim; și este obligat să o facă, deoarece toată lumea este împotriva lui.

În întreaga istorie a omenirii poți să-i numeri pe degete pe aceia care au luptat împotriva lumii. Această luptă a fost cea care i-a transformat într-o lumină către ei înșiși.

Dacă vrei să te cunoști cu adevărat, trebuie să înveți arta de a rămâne în liniște. În momentul în care ești perfect liniștit, viața ta se transformă radical.

Există clipe frumoase și în momentul de față, însă ele sunt doar clipe - abia devii conștient de ele și au și dispărut. Tu le privești întotdeauna plecând, le vezi numai spatele; ele își pun încălțările și se pregătesc să te părăsească. Trebuie să fii ceva mai atent, ceva mai conștient.

Dacă trăiți ca niște sonnambuli, dacă sunteți adormiți, atunci viața voastră este previzibilă pentru că nu folosiți conștiința. Sunteți dominați de forțele inconștiente din interiorul vostru, forțe care nu au ochi - care sunt oarbe.

Acesta este motivul pentru care există științe ca astrologia, chiromanția, I Ching-ul și alte o mie și una de metode și de scripturi. Ele depind de mecanicitatea voastră. Orice act făcut inconștient este un act mecanic, căzut sub incidența legilor mecanice. Așa vă făuriți destinul.

Orice acțiune făcută conștient se situează dincolo de puterile funcționării mecanice, robotizate. Orice act întreprins cu luciditate se situează dincolo de puterile "destinului".

De aceea spunem că iluminatul este eliberat - el este eliberat de lanțurile destinului.

Viața unui om este în așa fel încât nu este niciodată completă. O mie și una de lucruri sunt mereu incomplete. Dacă ar fi fost ca moartea să aștepte să vă completați toate acțiunile, nimeni nu ar mai fi murit vreodată.

Dacă ar fi să aleg între bârfe și scripturi, preferința mea se îndreaptă către bârfe¹. Scripturile par triste, moarte, greoaie. Dacă ești obligat să le asculți, reușești - desigur - să faci acest lucru, însă nu este un dans al inimii tale.

¹Joc de cuvinte intraductibil: "gossips and gospels" (N.T.)

Bârfește cât mai estetic cu putință, cât mai religios cu putință! Și bârfește despre ceva frumos, despre ceva extatic.

Oamenii leneși n-au făcut niciodată rău nimănui - ei nu pot face rău. Lor nu le priește un deranj atât de mare.

Oamenii activi au creat pe Nadirshah, pe Genghis Khan, pe Tamerlan, Adolph Hitler, Stalin, Mussolini și Ronald Reagan. Lumea trebuie să se elibereze de acești oameni activi.

Nimeni nu a scris vreodată despre oamenii leneși, nu există nici o istorie a lor. Probabil au existat oameni leneși în această lume, însă nimeni nu a scris o istorie a lor. Ei sunt însăși sarea pământului.

Numai omul care știe cum să mediteze, cunoaște și arta de a asculta. Sau invers: omul care știe cum să asculte, știe și cum să mediteze, pentru că este același lucru.

Oamenii însetați de putere sunt bolnavi psihic. Ei suferă de un complex de inferioritate; ei resimt o rană profundă în interiorul lor. Ei au nevoie de putere pentru a demonstra că sunt cineva și pentru a vă convinge că nu aveți voie să-i considerați obișnuiți, ci extraordinari.

Și rețineți, aceasta este cea mai obișnuită dorință, de a fi extraordinar - este cea mai comună dorință, care apare la oricine.

Singurul om extraordinar este acela care nu are dorința de a fi extraordinar, și care trăiește pe deplin mulțumit cu faptul de a fi obișnuit.

Bineînțeles că sunt un ucigaș!
Și asta fără să fac nici cel mai mic gest, deci sunt un ucigaș dintr-o categorie aparte. La fel se întâmplă și cu molia care se îndreaptă spre lumânare - molia se îndreaptă dansând spre lumânare și moare din propria ei vină; lumânarea nu face nimic și - totuși - ucide molia.

Singurul rol al maestrului este de a crea o astfel de energie, o astfel de forță magnetică în care să fii atras pentru a dispărea încetul cu încetul. Atunci vine și clipa în care ești una cu întreaga existență. Asta este ceea ce numesc eu moarte adevărată.

Orice adevăr trebuie învăluit în ceva pentru a putea fi asimilat. Buddha spunea: "Atunci când ajungeți în punctul cel mai lăuntric, în intimitatea voastră, dispăreți - *anatta*, neființă, non-sine, ne-suflet. Veți fi doar un zero, și acest zero se va dizolva în zero-ul universal." Acesta este adevărul ultim, exprimat însă într-un mod foarte dur, incomod.

Ei bine, cine dorește să devină un zero? Oamenii vin aici pentru a găsi beatitudinea eternă. Ei sunt deja obosiți, nefericiți, chinuiți, suferind de tot felul de boli. Iar ei vin la Maestru, care le spune: "Singurul remediu este să deveniți un zero." - cu alte cuvinte, boala poate fi vindecată numai dacă pacientul este omorât. Aceasta este traducerea exactă.

Bineînțeles că boala va dispărea dacă pacientul va fi omorât, însă voi ați venit aici pentru a vă vindeca și nu pentru a fi omorâți!

Religia a dispărut cu cinci secole în urmă. Există un motiv temeinic, intrinsec, dar rațiunea principală e aceea că oamenii nu au găsit-o plăcută, atractivă, ispititoare. Ea era în fond nudă și adevărată, însă cine are nevoie de adevărul gol-goluț?

Trebuie să vă vorbesc mai întâi despre beatitudine, despre binecuvântare, despre o mie de lotuși înflorind în voi. Doar atunci considerați că merită să stați în liniște timp de o oră pe zi. Doar dacă o mie de lotuși se deschid și o mie de sori răsar în interiorul vostru, considerați că merită să găsiți o oră din douăzeci și patru.

Adevărul este însă neantul pur - nici un lotus, nici un răsărit de soare...

Din clipa în care ajungi în fața maestrului, începi să mori. Este un proces lent. E atât de lent încât nici nu îl percepi.

Devii conștient de el numai când ajungi într-un loc pe care îl numesc "punctul de neîntoarcere" - din care nu te mai poți întoarce, deoarece aproape trei sferturi din ființa ta a murit. Chiar dacă te întorci, oamenii vor crede că ești o stafie! Nimeni nu te va mai recunoaște.

Adevărul nu cunoaște jumătăți de măsură. El trebuie să fie în întregime pur; altfel e mai rău decât o minciună.

Dacă pui pe un taler al balanței un zero, iar pe celălalt iadul, oamenii ar prefera mai degrabă să meargă în iad - acolo pot găsi cel puțin un restaurant, o discotecă. Acolo se întâmplă ceva, deoarece toți oamenii simpatici au mers în iad. Numai cei uscați, numai așa-zișii sfinți, cu totul lipsiți de salvare, merg în paradis. Toți cei plini de farmec - poeți, pictori, sculptori, dansatori, actori, muzicieni - merg cu toții în iad.

Dacă există posibilitatea de a alege între zero și infern, orice ființă care are un dram de inteligență va alege, de bună voie, infernul. Cum să aleagă un zero...? Cel puțin din infern ai măcar posibilitatea de a ieși într-o bună zi; poți chiar să ajungi în paradis. În timp ce un zero nu lasă în urma sa nimic, nici măcar o copie xerox - a trecut, a trecut pentru totdeauna.

Ori de câte ori li se spune oamenilor să mediteze, întrebarea care urmează imediat este: "Asupra cărui subiect?", căci, din punct de vedere verbal, meditația este acțiune, activitate. La ce trebuie să se mediteze?

Meditația începe numai atunci când nu există nimic la care să se mediteze, când nu există nimic altceva decât pură luciditate - ești conștient, însă nu ești concentrat asupra nici unui lucru.

La început tăcerea pare a fi asemănătoare tristeții, deoarece ai fost întotdeauna activ, prins, ocupat - și deodată toată activitatea ta, toată treaba ta făcută ca să te afli în treabă, toată acțiunea ta, dispare. Ți se

pare că ai pierdut totul, că ai pierdut întreaga ta viață. Pare a fi tristețe.

Ai însă puțină răbdare - lasă această tristețe să se așeze. Acesta este începutul tăcerii.

Pe măsură ce tristețea se așează, vei începe să te bucuri de pacea ei, de lipsa de activitate, de absența agitației... și va veni și momentul în care îți vei da seama că a fost o confuzie; era tăcere, iar ție ți s-a părut a fi tristețe. Trebuie doar să te obișnuiești cu ea. Trebuie doar să te împrietenești mai profund cu ceea ce numești tristețe, și aceeași tristețe va deveni tăcerea ta profundă și rece.

Viața este plictisitoare - deci nu este nimic rău în faptul de a sta cu ochii închiși, deoarece nu este nimic de văzut. Rămâi așezat în tăcere, în pace.

Ai privit în afară și nu ai găsit nimic altceva decât o totală lipsă de sens. Dă acum o șansă lumii tale interioare: privește înăuntru. Și îți promit că aceeași ochi care nu au găsit nimic în afară vor găsi totul înăuntru, o permanentă binecuvântare.

Întâiul principiu al unei ființe cu adevărat religioase este acela de a se accepta pe sine așa cum este, fără nici o judecată; călătoria ta autentică poate începe numai din acest punct.

Munca mea este de a te face din ce în ce mai atent, iar când devii mai atent, devii conștient de mult mai multe probleme.

Acele probleme erau acolo și înainte.

Nu eu sunt cel care creează problemele tale; erai doar inconștient, nu le acordai nici o atenție. Problemele erau acolo.

Exact ca o casă lăsată în beznă, unde o mulțime de păianjeni își țes plasele, iar scorpionii și șerpii trăiesc fericiți, și în care este adusă o lumină. Nu lumina creează păianjenii, scorpionii sau șerpii; ea este cea care te face să îi observi.

Și este bine să îi vezi, deoarece atunci casa poate fi curățată; atunci poți să te ferești de șerpi.

Dacă ești atent numai la ceea ce se spune, ești un ducenic. Asculți cuvintele, și ratezi ceea ce este inexprimabil.

În clipa în care începi să ascuți ceea ce e dincolo de cuvinte, capeți inițierea ca discipol.

Îmbătrânirea este un proces specific tuturor animalelor. Creșterea este prerogativul ființelor umane. Însă numai câteva își cer acest drept.

Bucură-te de corpul tău, bucură-te de existența ta fizică. Nu este nimic păcătos în acest lucru. În spatele lui se află ascunsă creșterea ta spirituală, beatitudinea ta spirituală.

Numai când ești obosit de plăcerile trupului, numai atunci pui întrebarea: "Mai există oare și altceva?" Această întrebare nu poate fi doar intelectuală, ea trebuie să fie existențială: "Există și altceva?"

Iar când întrebarea este existențială, vei găsi în interiorul tău acest altceva.

Există altceva, care este cu mult mai mult decât ceea ce este în prezent. Zorba este numai începutul.

Odată ce Buddha, odată ce sufletul trezit, te ia în stăpânire, vei ști că plăcerea nu era nici măcar o umbră. Este atât de multă beatitudine... Acea beatitudine nu se opune plăcerii. De fapt, plăcerea este cea care te-a condus la beatitudine.

Nu este cu puțință nici un zbor de la Zorba la Buddha. Zorba este săgeata - dacă o urmezi așa cum trebuie, vei ajunge la Buddha.

Nu sunt un om al cuvintelor.

Deși am rostit mai multe cuvinte decât orice altă ființă din întreaga lume, susțin totuși că nu sunt un om al cuvintelor.

Cuvintele mele sunt la fel ca plasele aruncate pentru a prinde pește.

Mesajul meu este lipsit de cuvinte.

Viața este o taină.

Există oameni care nu sunt vegetarieni, care beau, care joacă cărți... și îi vei găsi atât de iubitori și de umani încât vei fi surprinși. Iar, pe de altă parte, există ființe care sunt strict vegetariene... Adolf Hitler era 100% vegetarian. Nu fuma niciodată, nu bea nici un fel de băutură alcoolică, se culca devreme, se trezea la prima oră - era un sfânt! Dacă îi urmărești doar stilul de viață, modul de a trăi, era un adevărat călugăr. Și a ucis șase milioane de oameni. Ar fi fost

mai bine să fie un bețiv, un carnivor și un fumător înrăit, însă un om de treabă.

Sunt pentru creșterea spirituală a omului, însă **S**înțeleg această creștere în contextul ei global. Nu este ceva separat, unidimensional; este un fenomen multidimensional. Este nevoie de o revoluție în structurile economice și politice ale societății; este nevoie de o schimbare imensă, de o transformare radicală în tot ceea ce ne-a dominat până acum.

Trebuie să ne rupem de trecut.

Numai atunci se poate naște un om nou, un om cu adevărat spiritual, o ființă de dimensiuni cosmice.

Ce este un mistic? - cineva care nu știe nici un răspuns, cineva care a pus toate întrebările și a aflat că nu se poate răspunde la nici o întrebare. Aflând acest lucru, a renunțat să mai pună întrebări. Nu pentru că ar fi găsit răspunsul; a aflat doar un singur lucru: faptul că nu există niciunde nici un răspuns.

Viața este o lucru tainic, nu o întrebare. Nu este un puzzle de rezolvat, nu este o întrebare care are nevoie de un răspuns; viața este un mister care trebuie trăit, o taină care trebuie iubită, un mister care trebuie celebrat.

Stiința nu are dreptul de a nega conștiința până ce **S** nu va fi explorat cerul interior al conștiinței umane și va fi concluzionat că este format numai din vise -

nu o realitate, ci o umbră. Ei însă nu au explorat, ci doar au presupus.

Materialismul este ipoteza, este superstiția lumii științifice, la fel cum Dumnezeu, raiul și iadul sunt superstițiile lumii religioase.

Există o singură teamă primară. Toate celelalte temeri sunt derivate din această teamă pe care fiecare ființă umană o poartă în interiorul ei - teama de a se pierde pe sine. Fie în moarte, fie în iubire, teama este aceeași:

Ți-e frică să te pierzi pe tine însuși.

Și cel mai ciudat lucru este că numai acele ființe care nu se posedă pe sine sunt bântuite de această teamă de a se pierde pe sine. Cei care se posedă sunt lipsiți de teamă.

Privește doar în jurul tău.

Privește oceanul, privește cerul.

Cum de reușești să nu fii simplu? Cum de reușești să nu fii plin de umilință?

În lume, toți sunt învățați că a-ți pierde mințile înseamnă a înnebuni. Nu este întru totul adevărat, deoarece nici un nebun nu își pierde vreodată mintea; în realitate, nebunul s-a pierdut în minte - mintea a devenit o junglă, iar el nu își mai poate găsi calea de ieșire. Nebunul nu și-a pierdut mințile, s-a pierdut în propria sa minte. Are mai multă minte decât a avut vreodată înainte.

Nebunul are mai multă minte decât tine. Minteaa ta nu este atât de scăpată de sub control, nu este atât de mare, atât de rapidă; este de mărime normală, controlabilă. Nebunul s-a pierdut pe sine în vastele, infinitele gânduri, dorințe, vise.

Prin urmare, maxima: "a-ți pierde mințile înseamnă a înnebuni" nu este corectă; ea trebuie schimbată. A te pierde în interiorul minții înseamnă nebunie.

Iar dacă înțelegi acest lucru, definiția normalității devine simplă: a ieși din interiorul minții la lumină, spre tăcere, în spațiul în care nu te mai deranjează nici un gând.

Ești doar un recipient al tăcerii, fără nici un val - aceasta este normalitatea.

Fiecare generație își transmite bolile generației următoare. Oamenii trebuie să fie atenți să nu transmită nici o boală pe care s-ar putea să o fi primit de la generația trecută.

Lăsați ca aceasta să fie linia moartă!

✱ **A**devărul este infecțios, și încă nu a fost descoperit nici un antidot pentru el.

Cei care au urechi pot auzi, însă nu e sigur că vor fi capabili să și asculte. Pentru a asculta este nevoie de ceva mai mult decât faptul de a avea urechi: e nevoie de un fel de tăcere, de seninătate, de pace; dincolo de urechi trebuie să se afle inima, nu mintea.

Mintea este cea care te face aproape surd, deși nu ești surd deloc; mintea însă trăncănește în permanență, e un mecanism automat. Închide uneori ușa camerei tale și începe să scrii tot ceea ce îți trece prin minte, fii atent la ceea ce se întâmplă în interiorul ei. Nu stiliza nimic, deoarece nu vei arăta nimănui ceea ce ai scris, scrie doar, cu exactitate, ceea ce îți trece prin minte. Vei avea o surpriză: în zece minute vei constata că nu ești întreg; mintea ta este aceea a unui nebun.

Încearcă să te descurci cumva, ascunde totul, nu permite nimănui să știe ce se petrece înăuntrul tău. Și devii atât de experimentat încât nu numai că nu le dai voie celorlalți să vadă ce se întâmplă în propria ta minte, dar nu mai vezi nici tu. Iar ea continuă aceeași trăncăneală.

Din cauza acestei minți, care este mereu prezentă, care face mereu zgomot... cu toate că nu ești surd, tu nu poți să asculți. Poți numai să auzi.

Faptul de a auzi este pentru toată lumea.
Acela de a asculta este posibil numai pentru cei care sunt tăcuți.

Există lucruri care pot numai să se întâmple, care nu pot fi făcute. A face este valabil pentru lucrurile obișnuite, lumești. Poți face ceva pentru a câștiga bani, poți face ceva pentru a fi puternic, poți face ceva pentru a câștiga prestigiu; nu poți face însă nimic în ceea ce privește iubirea, în ceea ce privește gratitudinea, în ceea ce privește tăcerea.

Este foarte important să înțelegi că făptuirea înseamnă ceea ce este lumesc, iar nefăptuirea înseamnă ceea ce este transcendent - este spațiul în care lucrurile se întâmplă, în care numai valul te aduce la țarm.

Dacă înoți, ratezi.

Dacă vei face ceva, vei da greș, deoarece orice făptuire este lumească. Foarte puține ființe ajung să cunoască taina nefăptuirii și să permită lucrurilor să se întâmple.

Dacă dorești lucruri mari - lucruri care sunt dincolo de puterea omenească, dincolo de mintea umană, dincolo de posibilitățile omului - va trebui să înveți arta nefăptuirii.

Istoria constă numai în veștile de zi cu zi, în veștile din jurnale, îngrămadite, superficiale. Ea nu adaugă nimic profund.

Deosebirea dintre vis și realitate este următoarea: Realitatea este ceea ce rămâne așa cum este. Visul este ceva care se întâmplă odată, și apoi dispare. Și nu depinde de tine să-l aduci înapoi, nu poți face nimic pentru a-l visa. În fiecare dimineață vei deschide ochii și camera ta va fi la fel ca înainte. În fiecare seară îți vei lăsa pleoapele - visele vor fi diferite.

Ceea ce rămâne la fel este real, iar ceea ce continuă să curgă, să se schimbe, ceea ce nu este sub controlul tău, este un vis.

Nu-ți pierde timpul în visare.

Dacă poți să renunți la Dumnezeu, ești matur. În ce mă privește, consider că douăzeci și unu de ani nu te fac să fii matur, adult. Un om devine matur numai datorită unui singur lucru, și acesta este renunțarea la Dumnezeu - deoarece Dumnezeu este un mănunchi de țepeni, de dorințe și speranțe. Este un opium; te menține drogat. Însă, în timp ce ești drogat, viața ta se va scurge încetul cu încetul, moartea îți va bate la ușă, și va fi prea târziu.

Pentru a afla adevăratul răspuns la întrebare trebuie să rămâi în tăcere, atent, fără să adormi, și să pătrunzi doar, încet-încet, în interior...

La început va fi din ce în ce mai întuneric, apoi se ivesc zorile, păsările cântă, soarele se ridică și ești liber.

Aripile tale sunt deschise pentru prima dată. Acum întregul cer și toate stelele îți aparțin.

Un om lipsit de Dumnezeu este un om autentic.

Oriunde este viață, oriunde este conștiință, este Dumnezeu. Iar când ai ajuns la experiența ultimă a conștiinței, devii un dumnezeu. Dreptul fiecăruia este de a deveni un dumnezeu - nu a-l adora pe Dumnezeu, ci a deveni un dumnezeu.

Există o uriașă diferență între a fi plin de încredere și a fi naiv; cu toate acestea, linia de demarcație este foarte subtilă.

A fi naiv înseamnă a fi ignorant. A avea încredere este cea mai inteligentă acțiune care poate exista. Iar simptomele pe care trebuie să vi le amintiți sunt

următoarele: ambii vor fi înșelați, ambii vor fi păcăliți, însă persoana care e naivă se va simți înșelată, se va simți păcălită, se va enerva, va începe să nu mai aibă încredere în oameni. Naivitatea ei se va transforma, mai devreme sau mai târziu, în neîncredere. Persoana plină de încredere va fi și ea înșelată, va fi și ea păcălită, însă nu se va simți rănită. Va fi, pur și simplu, plină de compasiune față de cei care au înșelat-o, care au păcălit-o, iar încrederea ei nu va fi zdruncinată. Încrederea sa nu se va transforma în neîncredere față de omenire. Acestea sunt simptomele.

La început, amândoi par a fi la fel. Însă, în cele din urmă, calitatea de a fi naiv se transformă în neîncredere, iar calitatea încrederii devine, din ce în ce mai mult, încredere, compasiune, înțelegere a slăbiciunilor omenești. Încrederea e atât de prețioasă încât ființa este gata să piardă totul, însă nu și încrederea.

A mintește-ți un lucru: nu trebuie să părăsești acest pământ până nu l-ai făcut ceva mai frumos, mai încântător, mai iubitor.

Pentru mine aceasta e singura forță, singura putere - aceea de a transforma viața, de a transforma conștiința. Acceptă-l în pace și bucurie oriunde ai fi, oricum ai fi, oricare ar fi modul de a folosi, în mod creativ, energiile tale.

Noi nu căutăm nici un paradis, undeva prin cer. Dacă paradisul există, vom ajunge acolo; trebuie însă ca mai întâi să transformăm acest pământ într-un paradis; aceasta va fi pregătirea noastră. Dacă putem

trăi într-un paradis pe pământ, atunci oriunde ar fi paradisul, el ne aparține.

A mintește-ți un lucru: Până când adevărul nu este propria ta experiență, orice ai crede despre adevăr e o simplă credință.

Și toate credințele sunt minciuni, iar credincioșii sunt niște orbi.

Așa cum văd eu lucrurile, mintea însăși este bolnavă. Și până când nu o părăsești, nu poți ajuta săraca minte să se însănătoșească. Te identifici prea mult cu ea.

Faptul de a nu fi identificat cu mintea este calea cea mai scurtă către propria ta ființă. Iar ființa ta este întotdeauna sănătoasă, ea nu știe ce e boala. Nu poate ști, nu e în firea ei să știe.

Așa cum mintea nu poate ști ce e pacea, tot astfel ființei tale îi este cu neputință să experimenteze tensiunea, anxietatea, angoasa. Nu se pune problema de a vindeca mintea, problema este să îți îndrepți întreaga ta energie, întreaga ta atenție, de la minte la ființă.

Meditația te ajută să faci trecerea. Această uriașă schimbare de direcție a atenției tale, a lucidității tale, este ceea ce numesc eu psihologia trezirii.

Fiecare trebuie să găsească ceea ce e aproape de inima sa. Mă adresez unui public numeros, format din oameni de mai multe categorii.

Trebuie să găsești ceea ce vi se potrivește. Dacă începeți să faceți tot ceea ce vă spun, veți fi puși într-o mare încurcătură.

Faceți numai ceea ce este confirmat de inima voastră.

Nu îți folosești în totalitate potențialul pe care îl ai; îl folosești doar parțial, o foarte mică parte, un fragment. Și dacă nu îți folosești potențialul în totalitate, nu vei fi niciodată împlinit.

Aceasta este nefericirea, aceasta este cauza neliniștii tale.

Ești născut pentru a fi mistic. Până când nu ești mistic, până când nu ai ajuns să cunoști existența ca pe un mister - dincolo de cuvinte, dincolo de gândire, dincolo de logică, dincolo de minte - nu ai acceptat provocarea vieții; ai fost un laș. Ai aripi, însă ai uitat acest lucru.

Odată ce ești iluminat, îți poți folosi mintea așa cum trebuie să fie folosită - ca pe un minunat calculator. Și pentru că ești iluminat, nu mai ești încețoșat de sentimente și emoții; ești senin, un cer fără nici un nor.

Seninătatea minții este geniul ei. Și fiecare minte este genială, în lume nu există un alt fel de minte.

Iubirea mea este pur și simplu iubire - nici mai mult, nici mai puțin. Nu pot să-mi dau seama cum aș putea să iubesc mai puțin. Am încercat - însă mi-e

rușine să recunosc că nu am reușit, sub nici o formă, toată viața. Nu am fost în stare să iubesc mai puțin, și nici nu pot să iubesc mai mult. “Mai mult” sau “mai puțin” sunt expresii care nu aparțin lumii spirituale. Ele aparțin lumii materiei.

Cuvântul “materie” are o etimologie sanscrită - *matra*, și înseamnă “ceea ce poate fi măsurat”.

Ceea ce poate fi măsurat nu este iubirea mea.

Ceea ce nu poate fi măsurat, ceea ce nu poate fi mai mult sau mai puțin, ceea ce trebuie împărțit cu voi...

Căci toată această existență este făcută dintr-o țesătură numită iubire. Odată ce îți înțelegi propria realitate, înțelegi, în mic, realitatea întregii existențe - este făcută dintr-o materie numită iubire.

Trăim într-un ocean de iubire, fără să-l simțim.

Tineți minte acest cuvânt: “datorie”. Iubirea nu are nimic de a face cu datoria. Ea face o mulțime de lucruri, însă aceste lucruri îi plac - nu este vorba de nici o datorie.

În toate limbile din întreaga lume, se petrece un fenomen straniu: oamenii folosesc expresia “a te îndrăgosti”¹. În toate limbile, fără nici o excepție, oamenii spun: “M-am îndrăgostit.”

De ce însă această cădere?

De ce să nu te înalți în iubire?

¹În text, “falling in love”, a te îndrăgosti. *Falling* înseamnă cădere, prăbușire (N.T.)

Dacă dorești o relație plină de iubire, trebuie să uiți de orice politică a puterii. Poți fi un simplu prieten, neîncercând nici să-l domini pe celălalt, nici să te lași dominat de el. Este posibil numai dacă în viața ta a pătruns deja savoarea meditației; altfel e imposibil.

Faptul de a iubi o ființă umană este unul din cele mai dificile lucruri din lume, deoarece din clipa în care începi să îți arăți iubirea, celălalt începe să se simtă din ce în ce mai puternic. Știe că ești dependent de el sau de ea. Poți fi înrobît - din punct de vedere psihologic, spiritual - și nimeni nu dorește să fie sclav. Însă toate relațiile umane se transformă în robie.

Iubirea are nevoie de o viziune clară.

Iubirea trebuie să fie purificată de toate lucrurile urâte aflate în mintea ta - gelozie, furie, dorința de a domina...

Bărbatul și femeia trebuie să trăiască împreună pe Pământ. Însă ei nu au învățat cum să fie împreună și, în același timp, să nu își piardă individualitatea; nu au învățat cum să fie împreună într-atât încât să fie aproape o singură ființă, dar fără să deranjeze această unitate cu lucruri lumești.

Bărbatul și femeia se pot ajuta reciproc - iar dacă ajutorul pe care și-l acordă este corespunzător, nu va mai fi nevoie ca bărbatul să fugă în munți, în peșteri, în mănăstiri. Nu va mai fi nevoie, căci nu poți găsi un loc mai potrivit decât propriul tău cămin. O atmosferă plină de iubire, oameni care te înțeleg, oameni care îți înțeleg tăcerea și meditația, toate acestea vor merge mână în mână cu iubirea ta.

Chiar dacă, în munți, reușești să meditezi, vei avea numai o aripă. Nu vei fi în stare să zbori către soare. Cealaltă aripă ai lăsat-o în lume; ți-ar fi putut fi de un extraordinar ajutor, iar tu - la rândul tău - ai fi putut să-ți oferi ajutorul.

Dacă partenerii sunt inițiați împreună în meditație, ei se căsătoresc cu adevărat pentru întâia oară. În ceea ce privește alte certificate care atestă căsătoria, ele nu sunt valabile din punctul meu de vedere. Pentru mine există numai certificatul pe care existența ți-l dă - acolo unde iubirea și meditația se ajută una pe alta, se sprijină una pe alta, și deschid porțile cerului pentru zborul tău: zborul a ceea ce este singur către ceea ce este singur.

Este ciudat că femeile se luptă pentru libertate, iar bărbații stau pur și simplu, părând neputincioși. Faceți ceva! Și voi trebuie să fiți liberi. O mișcare de eliberare a bărbaților este la fel de necesară ca aceea de eliberare a femeilor.

În realitate, ambele mișcări trebuie să fie două aripi ale unei singure mișcări de eliberare.

Nimeni nu e făcut pentru un altul. Însă îți ia ceva timp să înțelegi acest lucru... câteva femei în viața ta, câțiva bărbați în viața ta, și înțelegi că e vorba de același joc.

Chipurile se schimbă, corpurile se schimbă, însă jocul rămâne același - și e un joc plictisitor! Nu numai plictisitor ci, dacă lași toate luminile aprinse, chiar dezgustător.

Ciudate lucruri... Chiar și acest joc al sexului este o dovadă suficientă că omul nu a fost creat de Dumnezeu, căci dacă Dumnezeu a creat așa ceva, atunci se pare că e un mare șmecher! Ar fi putut să se gândească la ceva mai bun. Însă așa sunt alcătuite lucrurile - ca fiecare să se rușineze de el, ca oamenii să prefere întunericul, să stingă lumina.

Iubirea scapă de orbire numai dacă provine din meditație. Altfel ea este oarbă. Și până când iubirea nu poate să vadă, este lipsită de orice valoare. Ea îți va crea din ce în ce mai multe probleme, căci două ființe oarbe, ale căror așteptări sunt nejustificate, nu numai că vor dubla problemele vieții, ci le vor multiplica.

Fii deci tăcut și atent. Fii plin de iubire.

Iubirea nu se amestecă în viața nimănui și nici nu permite nimănui să se amestece în propria viață a ființei respective.

Iubirea dăruiește individualitate celorlalți, însă nu duce la pierderea propriei individualități.

Numai dacă iubirea se naște din armonie vom cunoaște o viață fericită, o viață plină de împlinire, în care iubirea devine din ce în ce mai profundă, căci ea nu depinde de nimic din afară; ea depinde de ceva lăuntric. Nu depinde de nas și de lungimea acestuia, ci de senzația interioară a două inimi ce bat în același ritm.

Ritmul poate crește, poate atinge noi profunzimi, noi spații. Sexul poate fi o parte a iubirii, însă iubirea nu este sexuală. Sexul poate să apară în această iubire, sau să dispară în ea. Iubirea este însă cu mult mai mult decât sexul.

Pentru o viață mai transparentă, pentru o viață mai ludică, trebuie să fii mai flexibil. Trebuie să îți amintești că libertatea este cea mai înaltă valoare, iar dacă iubirea nu îți dăruiește libertate, atunci nu este cu adevărat iubire.

Libertatea este criteriul: Tot ceea ce îți dăruiește libertate este bun, și tot ceea ce îți distruge libertatea este rău. Dacă poți să reții acest mic criteriu, viața ta va începe să se așeze, încetul cu încetul, pe făgașul cel bun, în toate domeniile - relațiile tale, meditația ta, creativitatea ta, tot ceea ce ești tu.

Iubirea este un lucru cu totul nou în viața omului. Animalele se reproduc, însă ele nu iubesc. Nu veți găsi nici un Romeo și Julieta, Laila și Manju, Shiri și Farhad, Soni și Mahival, printre bizoni. Nici un bizon nu este interesat de astfel de chestii romantice - ei sunt foarte practici: se reproduc.

Iar natura este pe deplin mulțumită cu bizonii, amintește-ți mereu acest lucru. Natura s-ar putea să încerce să distrugă omenirea, însă nu va încerca să distrugă niciodată bizonii, măgarii sau maimuțele. Ei nu reprezintă deloc o problemă.

Iubirea este un fenomen cu totul nou, și ea a apărut odată cu conștiința umană. Va trebui să o învățați.

Noua omenire va trebui să creeze atmosfera adecvată în care bărbatul și femeia să fie prieteni, tovarăși de drum, întregindu-se unul pe altul. Călătoria devine astfel o bucurie, călătoria devine un cântec, călătoria devine un dans.

Iar dacă bărbatul și femeia aflați într-o deplină armonie pot da naștere unor copii, acei copii vor fi "supraoamenii" la care am visat de mii de ani.

Supraomul poate fi însă creat numai din întregirea armonioasă a energiilor bărbatului și femeii. Atunci el se va naște iluminat.

În trecut oamenii trebuiau să caute iluminarea. Dar dacă un copil se naște dintr-un cuplu aflat într-o deplină armonie, într-o deplină iubire, el se va naște iluminat. Nu poate fi altfel.

Iluminarea va fi începutul său; el va transcende iluminarea chiar de la primul pas. Va căuta noi spații, noi ceruri.

Bărbatul și femeia sunt două părți ale aceluiași întreg; lumea lor ar trebui - de asemenea - să fie o unitate, iar ei ar trebui să împărtășească toate calitățile, fără nici o deosebire: nici o calitate nu ar trebui să fie considerată feminină sau masculină.

Când faci dragoste, partenera ta este cu adevărat prezentă? Partenerul tău este cu adevărat prezent? Sau realizezi doar un ritual, ceva ce trebuie făcut, o datorie care trebuie împlinită?

Dacă dorești o relație armonioasă, trebuie să înveți să fii mai meditativ. Doar iubirea nu este de ajuns.

Iubirea singură e oarbă; meditația îi redă vederea. Meditația îi dăruiește înțelegere. Și odată ce iubirea ta este atât iubire cât și meditație, deveniți tovarăși de drum.

Atunci nu mai este o relație obișnuită între soț și soție.

Atunci devine o relație plină de simpatie pe calea descoperirii misterelor vieții.

Oamenii iau totul atât de în serios, încât totul se transformă până la urmă într-o povară. Învață să râzi mai mult!

În ce mă privește, râsul este la fel de sacru ca rugăciunea.

Sinuciderea nu este nimic altceva decât cea din urmă nemulțumire, cea mai urâtă nemulțumire împotriva existenței.

Viața este o școală, și până nu ai învățat lecția, va trebui să te întorci mereu în aceeași clasă. Odată ce ai învățat lecția, odată ce ai trecut examenul, chiar dacă dorești să te întorci în acea clasă, vei vedea că ușile îți sunt închise.

Trebuie să treci la un nivel diferit, la un nivel mai înalt al ființei.

Am trecut de la o formă la alta.

Omul este ultima formă.

Dincolo de om este o conștiință liberă de formă, o conștiință oceanică.

Iluminarea înseamnă pur și simplu realizarea propriului sine universal. Toți cei care ating realizarea au aceeași savoare - ochii lor radiază aceeași lumină, gesturile lor au aceeași grație, ființa lor are aceeași frumusețe.

Dacă atunci când întâlnești un iluminat ești receptiv, i-ai întâlnit pe toți iluminații din întreaga istorie a omului; nu numai pe cei din trecut, ci și cei care vor exista în viitor.

În conștiințele iluminate, trecutul prezentul și viitorul sunt dizolvate într-o singură clipă.

Credința este ceva foarte palid.

Fiecare este credincios - unul este hindus, altul mahomedan, altul creștin. Credința are toate mărimile, formele, culorile - îți poți alege. Și nu trebuie să plătești nimic.

De obicei primești credința odată cu laptele mamei, scutită de orice taxă.

Viața trebuie să fie o căutare - nu o dorință, ci o cercetare; nu o ambiție de a deveni una sau alta, președinte sau prim-ministru, ci o permanentă căutare pentru a afla:

“Cine sunt eu?”

Este foarte ciudat faptul că oameni care nu știu cine sunt încearcă să devină cineva. Ei nici măcar nu știu cine sunt în această clipă! Nu sunt familiarizați cu propria lor ființă, însă își doresc să devină.

Devenirea este boala sufletului.

Ființa ești tu însuși.

Copiii sunt născuți din tine, însă ei nu îți aparțin. Ei aparțin viitorului, despre care tu nu știi nimic. Tu ești apusul, copiii tăi sunt răsăritul - iar între voi se află distanța unei nopți întregi.

Dacă îți iubești copiii, nu le da nici o credință. Ajută-i astfel încât în ei să crească încrederea. Dacă nu știi ceva, nu îi minți niciodată, deoarece mai devreme sau mai târziu își vor da seama că ai mințit - iar atunci când copilul află că tatăl l-a mințit, că profesorul l-a mințit, că preotul l-a mințit - orice posibilitate de apariție a încrederii este distrusă. El nu ar fi putut să-și închipuie, că a fost mințit de oamenii pe care i-a iubit - și i-a iubit total, deoarece iubirea unui copil este totală...

Un copil inocent, care este complet dependent de tine, nu trebuie păcălit niciodată; nu trebuie să îi spui niciodată lucruri despre care va afla că nu le știa. Dacă ești un părinte adevărat, sincer, onest, ar trebui să spui: "Încă mai caut; încă nu am găsit."

Sădește în copilul tău dorința de a căuta, de a explora. Ajută-l în călătoria sa și spune-i: "S-ar putea să găsești înaintea mea. Nu mă uita atunci; ajută-mă să găsesc și eu. Acum însă, nu știu."

Atunci copilul tău nu va fi lipsit de respect; nu va ajunge într-un punct în care să spună că nu ai fost cinstit cu el, că l-ai mințit.

Iar copilul te va respecta foarte mult, deoarece ai transformat inocența sa, nelămurirea sa, într-o căutare. În felul acesta vei face din el un explorator, nu un credincios.

Tot ceea ce spun este atât de simplu, atât de evident. Nu se pune problema de a înțelege; simpla ascultare este suficientă. Iar dacă e dificil, înseamnă pur și simplu că nu ai ascultat.

Uită de înțelegere.

Transpune întreaga ta energie în ascultare, iar înțelegerea va veni de la sine, așa cum te urmează o umbră.

Nimeni nu aude vocea inimii. Iar mintea trăncănește atât de mult, încât chiar dacă inima mai spune uneori câte ceva, ceea ce spune nu ajunge la tine. Nu poate ajunge. Bazarul din capul tău este atât de zgomotos, încât inimii îi este absolut imposibil.

Încetul cu încetul inima renunță să mai spună ceva. Neluată în seamă de atât de multe ori, ignorată mereu, ea rămâne tăcută.

Mintea este capul de afiș în societate, altfel am fi trăit într-o cu totul altă lume: mai iubitoare, mai lipsită de ură, cu mai puține războaie, fără apariția armelor atomice. Inima nu va fi niciodată de acord cu aplicarea unor metode distructive.

Inima nu este niciodată în slujba morții. Inima este întotdeauna în slujba vieții - este însetată de viață, bate pentru viață.

Fiecare întâlnire cu o ființă iluminată este o întâlnire cu o oglindă. Te vezi așa cum ești cu adevărat - nu masca, ci chipul original, nu personalitatea, ci ființa universală.

Întâlnirea cu o persoană iluminată creează o rezonanță, o anumită vibrație care ajunge până în profunzimile ființei tale.

Ego-ul nu există.
Iar tu ești atât de identificat cu ego-ul încât moartea acestuia, dispariția acestuia este simțită ca și cum ar fi propria ta moarte.

Dar lucrurile nu stau deloc astfel, ci dimpotrivă; la moartea ego-ului vei cunoaște propria ta realitate, ființa ta esențială.

Dacă mă poți privi, dar nu în calitate de corp... dacă îmi poți pătrunde privirea, dacă îmi poți simți prezența, dacă ceva este atins în inima ta, atunci vei ști cu siguranță că viața pe care ai trăit-o până acum a fost falsă.

Însă odată ce ai cunoscut numai puțin din adevăr, nu mai poți da înapoi. Atunci nu mai există decât o cale: care duce înainte.

Ceea ce tu ai văzut în ochii mei, alții vor vedea, în curând, în ochii tăi. Ceea ce ai simțit în prezența mea, va fi simțit, curând, de alții, în prezența ta. Deoarece tot ceea ce am eu, ai și tu. Doar că tu nu ai despachetat încă, valizele tale sunt încuiate.

Existența este un extraordinar experiment în a deveni conștient, iar omul este culmea acestui experiment. Există probleme, există dificultăți - însă ele sunt provocările, ele ne susțin atenția. Ele nu sunt

- în cele din urmă - împotriva noastră, însă sunt probabil necesare pentru a ne ține treji.

Toate religiile v-au corupt mintea, deoarece nu v-au învățat cum să privești, cum să înțelegi; în loc de aceasta, ele v-au oferit concluzii - de exemplu că furia este ceva rău. Iar în clipa în care condamni ceva, ai adoptat deja o poziție din care judeci. Ai emis o judecată; acum nu mai poți să fii atent.

Luciditatea are nevoie de o stare lipsită de judecată. Și toate religiile i-au învățat pe oameni diverse judecăți: acest lucru este bun, celălalt e rău, acesta este un păcat, aceasta o virtute - acesta este materialul cu care au fost umplute mințile oamenilor de mii de ani. Indiferent de ceea ce vezi, emiți o judecată. Nu poți doar să privești - pur și simplu, nu poți fi o simplă oglindă, fără să spui nimic.

Înțelegerea apare atunci când ești ca o oglindă, care reflectă tot ceea ce se întâmplă în minte.

Eu nu te învăț nimic care să aparțină moralei. Eu nu spun: "acest lucru este bun, acesta lucru este rău, acesta e moral, celălalt imoral" - toate acestea sunt copilării.

Eu te învăț un singur criteriu: luciditatea. Dacă faci ceva fiind lucid, atunci acel lucru este bun, deoarece atunci când ești lucid nu poți face nimic rău. Și în absența lucidității poți face ceva foarte bun, ceva apreciat de toată lumea, însă eu consider, cu toate acestea, că este rău, deoarece nu ești lucid. Probabil că acționezi având o motivație greșită.

Meditația nu este ceva mintal.

Meditația este ceva care aparține ființei tale. Pătrunde doar puțin în interiorul ei... și deodată totul este diferit.

Corpul va continua așa cum este obișnuit, însă tu vei ști că nu ești corpul. Oamenii vor muri, însă tu vei ști că moartea este imposibilă. Vei muri și tu - însă meditația te pregătește pentru moarte, astfel încât să pătrunzi cântând și dansând în tăcerea ultimă, lăsând forma în urmă și dispărând în ceea ce este lipsit de formă.

Mintea este partea cea mai de jos a conștiinței tale. Este bună, dacă e privită din punctul de vedere al lumii, însă nu este de nici un folos dacă dorești să începi o călătorie interioară.

Căutarea religioasă autentică nu este o cale a găsirii, ci a pierderii - ideea de a găsi mai păstrează ceva din lăcomie. Ideea de a găsi adevărul, de a-l găsi pe Dumnezeu sau ceea ce este ultim, păstrează încă un sâmbure de lăcomie.

Adevăratul mistic, adevărata persoană religioasă, găsește calea de a se pierde pe sine, calea de a nu fi - deoarece acei câțiva aleși care au atins starea în care nu sunt, au experimentat cel mai mare extaz posibil, au experimentat beatitudinea.

Pelerinajul este de la "a fi" la "a nu fi".

Când răspund întrebărilor voastre nu înseamnă că am un răspuns pe care, pur și simplu, vi-l dau. Nu am nici un răspuns.

Eu ascult pur și simplu întrebarea ta și las tăcerea mea să îți răspundă; prin urmare, în răspunsurile mele poți găsi multe contradicții. Nu sunt însă răspunzător de ele, căci eu nu am răspuns niciodată.

Tăcerea este cea care răspunde mereu, în diferite momente, unor persoane diferite, în moduri diferite. Așa cum ascultați voi răspunsul, tot așa îl ascult și eu.

Nu aveți în fața voastră nici un vorbitor.

Aici se găsesc numai ascultători.

Channeling” este pur și simplu un nume nou al unei maladii mai vechi. În trecut se numea “a fi posedat de un spirit”.

Omul modern nu s-a născut încă. Oamenii de pe pământ sunt cu toții foarte bătrâni, antici. Faptul de a întâlni un contemporan este o raritate absolută.

Unul aparține unei religii fondate acum zece mii de ani, altul aparține unei religii vechi de două mii de ani - acești oameni nu sunt contemporani. Ei trăiesc în timpurile moderne, însă nu sunt moderni.

Și acest lucru a creat o imensă problemă: tehnologia, progresul științific, au nevoie de omul modern pentru a le folosi. Iar omul modern nu există. Tehnologia este disponibilă, știința la fel, însă ființele care le-ar putea folosi în mod creativ sunt inexistente.

Rezultatul este dezastruos, căci acestor oameni, care nu sunt contemporani, știința le-a dat instrumente tehnologice, mașini, și acest lucru e periculos. Este ca și cum ai da o sabie în mâinile unui copil: va

răni pe cineva sau se va răni pe sine; el nu este obișnuit să mânuiască sabia, nu este antrenat să facă acest lucru.

Omul a rămas în urmă, iar tehnologia l-a depășit cu mult. Nu știe ce să facă cu ea, și indiferent ce va face cu ea, va fi greșit.

Stiu că nu ai depășit meschinăria, gelozia, lăcomia, furia. Însă nu vorbesc despre faptul de a le depăși pentru simplul motiv că, în cazul în care începi să lupți împotriva meschinăriei tale, vei rămâne meschin; dacă începi să lupți cu gelozia ta, vei rămâne gelos.

Un proverb de demult spune: "Alege-ți întotdeauna cu mare grijă dușmanul"- deoarece te vei bate cu el, și în acea luptă vei deveni exact ca el, deoarece va trebui să folosești aceleași metode, aceleași mijloace.

Dușmanii sunt foarte prețioși.

Nu vreau să te lupți cu lucruri mărunte. În loc să privești către pământ, unde se află meschinăria, gelozia și furia ta, efortul meu este acela de a-ți arăta stelele și de a te ajuta să știi că ai aripi. Și îndată ce începi să te îndrepti către stele, aceste lucruri mărunte vor dispărea de la sine.

Fiecare râu se îndreaptă neconținut către ocean. Problema este doar cu aceia care s-au transformat în poduri, care au devenit închiși, care nu mai sunt fluizi, care au uitat că acesta nu e destinul lor, ci este o moarte. A deveni un pod înseamnă a te sinucide, deoarece nu mai are loc nici o creștere, nu mai există spații noi, nici experiențe noi, nici orizonturi noi -

doar vechiul pod, putrezind singur, din ce în ce mai încărcat de mâl.

A fi un căutător înseamnă a renunța la această stare statică și a deveni un râu schimbător, în mișcare, în curgere.

Nu are importanță când ajungi la ocean.

Începutul este sfârșitul.

Întreaga frumusețe este la început, căci odată ce te-ai pus în mișcare, sfârșitul, căderea în ocean, este absolut sigură. Începutul depinde de tine; era libertatea ta, de unde și frumusețea oricărui început.

Căderea în ocean va fi extraordinar de extatică, însă aceasta nu depinde de tine. În mâinile tale se află doar începutul, și ai prins curaj; ai făcut saltul de la o situație statică, moartă, la o ființă vie... plină de viață, cântând și dansând.

Cui îi pasă când vei întâlni oceanul? Începutul este suficient, mai mult decât suficient, deoarece căderea în ocean se va produce cu siguranță.

Ori de câte ori înțelegi că ți-ai ratat viața, primul principiu la care trebuie să te întorci este inocența. Renunță la cunoaștere, uită de scripturile tale, uită-ți religiile, teologiile, filozofiile.

Naște-te din nou, devino inocent - lucruri care depind de tine. Purifică-ți mintea de tot ceea ce nu este cunoscut direct de tine, de tot ceea ce este împrumutat, de tot ceea ce provine din tradiție, convenție, de tot ceea ce îți este dat de alții - părinți, profesori, școli. Eliberează-te de ele.

Devino din nou simplu, devino din nou un copil.

Iar acest miracol este posibil prin meditație.

Meditația este pur și simplu o ciudată metodă mchirurgicală, care te separă de tot ceea ce nu este al tău și lasă numai ceea ce este ființa ta autentică.

Ea arde totul și te lasă gol, singur sub razele soarelui, în bătaia vântului. Este ca și cum ai fi primul om care a coborât pe Pământ - care nu știe nimic, care trebuie să descopere totul, care trebuie să fie un explorator, care trebuie să facă o călătorie.

Calea e foarte simplă.

Calea este de a ieși din minte de cât mai multe ori pe zi cu puțință. Ori de câte ori ai timp, părăsește pur și simplu mintea.

Câteva lucruri te pot ajuta. Dacă nu poți fi în tăcere numai prin simplul fapt de a rămâne așezat, dacă simți prea multă energie pentru a face ceva și nu faci respectivul lucru, atunci întreaga energie se transformă într-un joc al minții, atunci este mai bine să începi cu ceva creativ. Dacă te interesează muzica, poți cânta, lăsându-te cuprins de muzică. Dacă îți place dansul, dansează, lasă dansatorul să dispară.

Sau orice altceva - dacă te pasionează olăritul și faci vase frumoase, îndreaptă-ți întreaga energie către acest lucru. Căci ori de câte ori energia ta este total implicată în ceva, mintea nu mai primește nici un fel de energie și devine liniștită de la sine.

Iar faptul de a întreprinde ceva pentru a rămâne ocupat, astfel încât energia ta să se îndrepte către acea activitate și să devină tăcută, este necesar numai la început.

Curând vei fi în stare să rămâi în tăcere, nefăcând nimic, iar mintea va deveni în întregime tăcută.

În acea clipă vei cunoaște eternitatea vieții, vei cunoaște frumusețea acestei delicate existențe din jurul tău, și - de asemenea - uriașa comoară a propriei tale ființe.

Meditația are două părți: prima este purificarea. Urmează să inviți cel mai important oaspete. Curăță deci întreaga casă, purific-o, aranjeaz-o, dă un aspect estetic propriului tău interior.

Catharsisul este foarte bun și necesar, însă e incomplet. După purificare începe adevărata muncă. După ce ai curățat pământul de buruieni și ierburi sălbatice, vine timpul să plantezi semințele florilor și să aștepti primăvara.

Este necesară numai puțină atenție pentru a vedea: Viața este - cu adevărat - un uriaș hohot de râs. Cei care devin tăcuți și fericiți se alătură acestui hohot de râs.

Mesajul meu este râsul.

Nu vă cer să vă rugați, vă cer să găsiți momente, situații, în care să puteți râde din toată inima.

Râsul va deschide o mie și unul de trandafiri în interiorul tău.

Lucrurile sunt simple. Minte dorește însă ca ele să devină complicate, deoarece până când nu sunt complicate, mintea nu este de nici un folos.

Minte este folositoare numai când ceva este complicat - atunci este nevoie de minte. Când lucrul

respectiv este simplu, mintea nu este absolut deloc necesară.

Iar viața este atât de simplă, încât dacă cineva are suficient curaj să o trăiască, mintea poate fi abandonată complet. Iar faptul de a renunța la minte și a trăi o viață spontană este ceea ce numesc eu sannyas.

Dacă dorești să ai de-a face cu realitatea, nu trebuie să fii nici stupid, nici șmecher. Trebuie să fii inocent. Prin urmare, indiferent ce aduci aici - scepticism, ateism, teism, comunism, fascism, sau orice alt nonsens, medicamentul meu este același.

Nu are importanță cu ce fel de prostii este plin capul tău când vii aici. Îți voi tăia capul, fără să fac nici o distincție. Nu are importanța cine stă pe capul tău - preocuparea mea principală este faptul de a-l tăia! Sunt doar un tăietor...

Viața este simplă.
Noi o complicăm făcând lucruri nefirești. Există o singură religie, și aceea este natura. Dă-i voie naturii să te ia pe deplin în posesie; lasă-te să fii una cu natura.

Ființa umană totală nu s-a născut încă. Au existat bărbați și femei, însă nu au existat niciodată ființe omenești.

Singura mea preocupare este aceea de a aduce pe Pământ ființa umană totală - cu toate minunatele calități ale femeii și cu întregul spirit de aventură,

rebeliune și curaj al bărbatului. Iar bărbatul și femeia trebuie să fie părți ale unui același întreg.

Mintea este ca un copac: întrebările cresc, la fel ca și frunzele. Dacă tai o frunză, copacul o va înlocui cu alte trei frunze, cel puțin. Așa procedează un grădinar pentru a îndesi frunzișul.

Mintea este foarte productivă din punctul de vedere al întrebărilor. Ea produce numai întrebări. Iar fiecare răspuns va fi schimbat de către minte în sute de întrebări.

Nici un răspuns nu va reuși să oprească mintea.

Gândirea aparține minții.
Înțelegerea aparține transcendenței. Ca urmare, primul lucru care trebuie notat este că, pentru a atinge înțelegerea, persoana nu trebuie să posede o gândire foarte subtilă. Dimpotrivă, ea trebuie să folosească ne-gândirea.

În starea de ne-gândire apar și înfloresc mugurii înțelegerii.

Gândurile tale trebuie să înțeleagă un lucru: că nu ești interesat de ele. În clipa în care ai atins acest punct, ai câștigat o extraordinară victorie.

Privește pur și simplu.

Nu le spune nimic gândurilor.

Nu le judeca. Nu le condamna.

Nu le spune să plece.

Lasă-le să facă tot ceea ce au de făcut.

Permite-le orice acrobație; privește doar, bucură-te. Este numai un film frumos.

• Iar în cele din urmă vei fi surprins: privind doar, vine o clipă în care gândurile nu mai sunt acolo, nu mai este nimic de privit.

Ai atât de mult timp - în autobuz, în tren, în pat. Îi văd pe oameni că joacă cărți, fumează, sau merg la cinema. Și sunt întrebați: "De ce faceți toate aceste lucruri?"

Răspunsul lor: "Omorâm timpul."

Oamenii au atât de mult timp încât îl omoară! Ei nu îi pot găsi nici o altă întrebuințare.

Vă rog, păstrați doar acele momente pe care vreți să le omorâți, pentru meditație. Nu doresc nici o altă schimbare în viața voastră. Nu vă cer mult: pur și simplu nu vă ucideți timpul. Și acel timp pe care îl ucideți până acum... lăsați acel timp să vă ucidă!

Întreaga artă a meditației constă în a-ți aduce aminte
cine ești.

Indicațiile că ești pe calea cea bună sunt foarte simple: tensiunile tale vor începe să dispară, vei deveni din ce în ce mai temperat, vei deveni din ce în ce mai calm, vei găsi frumusețea în lucruri despre care nu ți-ai fi imaginat niciodată că pot fi frumoase.

Cele mai mici lucruri vor începe să aibă o extraordinară însemnătate. întreaga lume va deveni din ce în ce mai misterioasă pe zi ce trece; vei cunoaște din

ce în ce mai puțin, vei deveni din ce în ce mai inocent - ca un copil care aleargă după fluturi sau care adună scoici pe plajă. Vei simți că viața nu e o problemă, ci un dar, o binecuvântare.

Aceste indicații vor continua să crească dacă ești pe calea cea bună. Dacă ești pe o cale greșită, se va întâmpla exact contrariul.

A mintește-ți: suntem oricând în mâinile morții, deci nu amâna ceea ce este esențial. Ceea ce este esențial trebuie să fie făcut acum.

A întreba și a căuta sunt două lucruri diferite. Întrebările sunt doar curiozități. Căutarea e un risc, o peregrinare, o explorare.

O întrebare este satisfăcută ușor de orice răspuns logic, rațional. Căutarea nu este satisfăcută de răspunsuri logice sau raționale; căutarea este la fel ca setea.

Poți repeta mereu că, din punct de vedere științific, H_2O înseamnă apă, însă acest lucru nu îți va potoli setea. Este un răspuns, un răspuns pe deplin corect; dacă cineva întreabă ce este apa, dacă pune această întrebare, răspunsul este foarte simplu.

Dar dacă cineva întreabă de apă deoarece îi este sete, atunci H_2O nu îl va putea ajuta în nici un fel. Atunci numai adevărata apă îl va putea ajuta.

A scultă cu o atenție totală. Nu te lăsa niciodată la cheremul memoriei, căci amintirea este un obstacol. Dacă încerci să faci ambele

lucruri deodată, atunci unul din ele începe să ia notițe - dacă nu în mod vizibil, atunci în interiorul minții.

Nu, nu este nevoie să crezi nici un obstacol - ascultă doar. Dacă ceva e adevărat, inima ta va primi acel lucru în interiorul ei. Iar inima nu are nici un sistem de memorare. Sistemul de memorare aparține minții.

Orice pătrunde în inimă îți schimbă însă acțiunile, îți modifică comportamentul, te transformă. Aduce cu sine o transformare.

Nu te va face mai informat, ci te va transforma. Te va transforma într-o ființă nouă.

Tu nu ești ambalajul, ci conținutul.
Renunțarea la ambalaj și descoperirea conținutului este întregul proces al iluminării.

Meditația începe să te ducă dincolo de timp, deoarece te va trece dincolo de moarte. Vei fi surprins să afli că în sanscrită există un singur cuvânt atât pentru moarte cât și pentru timp: "kal". "Kal" mai înseamnă și "mâine" - mâine nu este decât moarte, nimic altceva; viața este astăzi.

Pe măsură ce devii mai liniștit... Tensiunile tale sunt povara pe care o porți. Când ele nu sunt prezente, ești lipsit de orice greutate.

Iar conștiința, care este realitatea ta, nu are nici o limitare spațio-temporală.

Trupul tău trece de la copilărie la adolescență, la bătrânețe și moarte - aceste schimbări i se întâmplă numai corpului. Acestea sunt schimbări ale mobilierului

în casă... zugrăvitul casei, schimbarea arhitecturii ei. Însă ființa care trăiește în casă - stăpânul casei - este neafectată de toate aceste schimbări.

Stăpânul este conștiința.

Corpul este numai casa.

Așadar, în clipa în care intri în meditație, ai atins în interiorul tău ceva din universal - ceva care nu are vârstă, ceva care nu este limitat nici de timp, nici de spațiu.

Riscă, fii un jucător - ce poți pierde?
Venim cu mâinile goale, ne întoarcem la fel. Nu ai nimic de pierdut.

Este o mică viață, care îți este dăruită ca să înveți.
Antrenează-te pentru toate plăcerile.

Prin naștere nu ți s-a dat totul. Prin naștere ți s-a dăruit doar ceea ce îți este necesar pentru a supraviețui; tot restul e sub formă de sămânță. Dacă ești interesat în evoluția conștiinței tale până pe cea mai înaltă culme, atunci depinde de tine.

Natura te înzestrează numai pentru supraviețuire - nu și pentru trăire, bucurie, tăcere, extaz, iubire. Natura se descurcă numai cu instinctul - ce nevoie mai este de iubire? De ce să creeze complicații?

Iubirea va trebui să o găsești, conștiința va trebui să o cultivi.

Va trebui să te transformi într-un grădinar al propriei tale ființe - ființa ta este grădina ta.

Va trebui să schimbi înțelesul pe care îl dai iubirii. Nu este ceva ce încerci să obții de la celălalt. Și așa s-a întâmplat întotdeauna în iubire - fiecare încearcă să obțină de la celălalt cât mai mult cu putință. Fiecare încearcă să ia și, evident, nimeni nu dă nimic.

Iubirea nu este ceva care trebuie luat.

Iubirea este ceva care trebuie dăruit.

Însă nu poți dărui decât atunci când ai.

Experiența orgasmului îți dăruiește nu numai cea mai înaltă plăcere de care este în stare trupul, ci și intuiția că aceasta nu este totul. Ea deschide o poartă.

Îți atrage atenția asupra faptului că îți îndreptai inutil privirea în afară, în timp ce adevărata ta comoară era înăuntru.

Meditația a fost descoperită de ființe care au avut experiențe orgasmice profunde. Meditația este un produs secundar al experienței orgasmice. Nu există nici o altă cale de a găsi meditația. Însă orgasmul te aduce, în chip firesc, într-o stare de meditație: timpul se oprește, gândirea dispare, ego-ul nu mai este. Pentru prima dată înțelegi: nu ești corpul și nici mintea; ești ceva care le transcende pe amândouă - o energie conștientă.

Și odată ce pătrunzi pe tărâmul energiei conștiente, începi să ai cele mai frumoase experiențe din viață, cele mai transparente, cele mai colorate, cele mai poetice, cele mai creative. Ele te împlinesc și te fac să te simți mulțumit, pe de o parte - mulțumit în ceea ce privește corpul, mintea și lumea.

Pe de altă parte însă, ele creează o imensă nemulțumire divină. Deoarece ceea ce ai experimentat este minunat, însă tocmai această experiență te face să fii sigur, fără să ai nici un motiv, că în fața ta se găsesc experiențe și mai importante. Înainte nu știai nimic despre orgasm, nici măcar nu ai visat că există; acum îl cunoști. Acesta va fi un stimulent pentru căutarea ta: poate că există ceva mai savuros, mai beatific, mai psihedelic decât îți poate oferi consumul oricărui drog psihedelic.

Această căutare conduce ființa către meditație.

Clipă de clipă, vom vedea.
De ce să facem repetiții? Când clipa se va prezenta, conștiința ta o va întâmpina și îi va răspunde.

Însă oamenii se pregătesc atât de mult, încât aproape toată viața lor este pierdută în pregătiri.

Avea o personalitate este ipocrizie. A fi un individ este dreptul vostru, dobândit prin naștere.

Meditația transformă.
Ea te ridică pe nivelele mai înalte ale conștiinței și îți schimbă în întregime modul de viață. Îți transformă reacțiile în răspunsuri, iar transformarea este atât de radicală, încât devine de necrezut că persoana care ar fi reacționat altădată cu furie, răspunde acum cu profundă compasiune, cu iubire.

Meditația este o stare de a fi, la care se ajunge prin înțelegere.

Numai în somnul nostru suntem separați.
În clipa în care suntem treji, suntem una.

Dacă bărbatul are dreptul să-și realizeze visele, femeia are, de asemenea, același drept. Iar când ați hotărât să fiți împreună, faptul de a nu călca în picioare visele celuilalt devine o datorie sacră.

Nimic nu doare mai tare decât atunci când un vis este strivit, când o speranță moare, când toate marile idei, din care credeai că va fi alcătuită viața ta, par a fi imposibile din cauza acestei femei, sau a acestui bărbat, care strică atmosfera, care îți distruge pacea, care îți tulbură tăcerea. Iar când toate aceste lucruri sunt distruse, nu poți fi creativ. Poți fi doar distructiv, poți fi numai violent.

Viața are bogății extraordinare, care rămân necunoscute oamenilor, deoarece aceștia nu au timp. Ei sunt angajați în permanentă într-o dispută sau alta - cu celălalt.

Celălalt conține întreaga lume.

Și cea mai mare nenorocire care ți se întâmplă atunci când te lupți cu celălalt este că uiți, încetul cu încetul, de tine. Întreaga ta atenție se îndreaptă asupra celuilalt, iar când atenția se îndreaptă asupra celuilalt, ești pierdut.

Faptul de a te refugia în Himalaya nu te va ajuta, deoarece chiar și în Himalaya mintea ta va rămâne aceeași, numai că nu vei mai avea ocazii să îți dai seama de acest lucru. Și este mai bine să-ți cunoști dușmanul decât să nu-l cunoști, deoarece

cunoscându-l există posibilitatea unei schimbări. Faptul de a nu ști este foarte periculos.

Când se pune diagnosticul unei boli, aceasta este pe jumătate vindecată. Când diagnosticul nu este pus, apar adevăratele probleme. Problema nu este medicamentul, ci diagnosticul.

Cele mai fericite iubiri din lume sunt acelea în care îndrăgostiții nu se întâlnesc niciodată. Ei țin cele mai romantice, cele mai frumoase povești - nici o ceartă, nici o cicăleală, nici o dispută. Iar ei nu realizează niciodată: "Această femeie nu este pentru mine și nu sunt bărbatul potrivit pentru această femeie." - ei nu se apropie niciodată suficient pentru a afla acest lucru.

Dar, din nefericire, majoritatea îndrăgostiților se căsătoresc. Acesta este cel mai nefericit accident din întreaga viață.

S-ar putea să fie necesar să îți schimbi partenerii de multe ori în viață. Nu este nimic rău în asta. În realitate, schimbându-ți partenerul de mai multe ori în viață, vei fi îmbogățit...

Iubirea nu cunoaște gelozia, iubirea nu cunoaște nemulțumirea. Iubirea este o profundă înțelegere. Iubești pe cineva - asta nu înseamnă că și celălalt, la rândul lui, trebuie să te iubească. Iubirea nu este un contract.

Înțelegerea înseamnă iubirea.

Și nu vei fi în stare să înțelegi ce este iubirea din așa numitele legături sentimentale pe care le ai.

Lucru destul de ciudat, vei înțelege iubirea pătrunzând profund în meditație, devenind mai tăcut, mai unificat, mai destins. Vei începe să emani o anumită energie, vei deveni iubitor, și vei găsi minunatele calități ale iubirii.

Nu există ratare în viață. Depinde numai cum iei lucrurile. Dacă dorești prea mult - vrei să ajungi prea sus, și nu poți - atunci ești frustrat și ai senzația de eșec. Dacă însă nu dorești nimic și ești pe deplin mulțumit, oricum ai fi, viața este o victorie clipă de clipă.

Pentru oameni, cuvintele devin realități. Amintește-ți întotdeauna să folosești cuvinte cu înțeles corect.

Pe măsură ce devii mai sensibil, viața devine mai mare. Nu mai este un mic pod; devine oceanică. Nu este limitată la tine, la soția ta și la copiii voștri - nu mai are nici o limită. Toată această existență devine familia ta; și până când toată existența nu devine familia ta, nu ai știut ce este viața - deoarece nici un om nu este o insulă; suntem cu toții în legătură.

Suntem un vast continent, conectați în milioane de feluri. Iar dacă inimile noastre nu sunt pline de iubire pentru întreg, viața noastră se scurtează în aceeași măsură.

Meditația te va face mai sensibil, și îți va da o extraordinară senzație de apartenență la această lume. Este lumea noastră - stelele sunt ale noastre, iar noi nu suntem străini aici. Aparținem existenței.

Suntem o parte a ei, suntem inima ei.

Faptul de a judeca este urât.
Ridică ființa ta cât mai sus. Nu distruge această posibilitate judecându-i pe alții ca inferiori. Îți faci un rău imens ție însuși, nimănui altcuiva.

Orice întrebare pusă de o ființă umană va fi o întrebare a tuturor ființelor umane, indiferent dacă îți dai sau nu seama de acest lucru. S-ar putea să nu realizezi; poate că nu a sosit încă timpul pentru tine, poate vei întreba peste un an. Poate că întrebarea a fost reprimată atât de profund încât ai uitat în întregime de existența ei.

Dă-mi voie însă să-ți reamintesc: Nu există nici o singură întrebare care să nu fie și a ta.

Răspunsurile mele nu sunt, de fapt, răspunsuri.
Răspunsurile mele sunt ucigași - ele omoară pur și simplu întrebarea, o îndepărtează, nu îți oferă un răspuns de care să te agăți.

Aceasta este de fapt diferența între un profesor și un maestru: profesorul îți dă răspunsuri pe care să le poți păstra, rămânând însă ignorant - frumos decorate la suprafață, biblioteci pline de răspunsuri, însă în profunzime, sub stratul superficial, un abis al ignoranței.

Maestrul îți ucide, pur și simplu, întrebările.

Maestrul nu îți dă nici un răspuns, el îți alungă întrebarea.

Dacă toate întrebările pot fi alungate...

Ascultă cu atenție la ceea ce spun:

Dacă toate întrebările pot fi alungate, ignoranța ta este nevoită să dispară, și ceea ce rămâne este inocență.

Iar inocența este o lumină pentru ea însăși.

Privește: viața nu este ceva greu. Viața se transformă într-o problemă atunci când ea vrea să o apuce pe un drum, iar mintea te trage pe un altul; în interiorul tău apare o stare conflictuală, ești fragmentat. Nu poți să o iei în nici o direcție, deoarece jumătate din tine încearcă să urmeze o altă direcție.

Viața devine pe deplin simplă de îndată ce începi să funcționezi de la un nivel ce depășește propria ta minte.

La început, pentru oricare explorator, întreaga căutare este aceea de a găsi un spațiu mai presus de minte.

Odată ce ai găsit un mic spațiu aflat dincolo de minte, orice dualism dispare, toate tensiunile, toate anxietățile, dispar. Și, lucru cu totul straniu, mintea - pe care nu o controlai niciodată - ți se predă.

Mintea este o adevărată catastrofă, dacă încearcă să fie stăpână.

Însă ca servitoare, ea este un minunat dar din partea naturii. Trebuie însă găsit stăpânul - iar acesta nu e prea departe, este deasupra minții.

Numai un singur pas.

Ajungi în inimă și este atât de frumos, atât de încântător, încât ai dori să rămâi acolo. Va trebui însă să pleci.

Iar despărțirea va fi puțin dureroasă, însă durerea va fi uitată imediat - deoarece asupra ta se va revărsa o binecuvântare din ce în ce mai mare.

Și în curând vei învăța următorul lucru: nu este nevoie să fii îndurerat atunci când părăsești un adăpost de o noapte. Te obișnuiești, știi că peregrinarea este nesfârșită. Comoara este din ce în ce mai mare, nu pierzi nimic. Dacă ai încerca să te oprești undeva, ai pierde.

Nu există deci nici o oprire, nici un punct... nici măcar punct și virgulă.

Va trebui să înveți să te bucuri până și de dulcea durere de a părăsi locurile frumoase pentru altele, și mai frumoase.

Ignoranța este începutul înțelepciunii. Înțeleasă așa cum trebuie nu reprezintă ceva negativ. Este numai o tabula rasa, o stare de purificare. Nu este scris nimic. Va trebui să îți scrii propria ta sfântă Biblie, Coran sau Gita, va trebui să naști.

Ignoranța este o matrice.

Ea conține căutarea adevărului - și dacă nu cazi victima cunoștințelor, ignoranța reprezintă un început promițător.

A ști, cu certitudine, că: "nu știu", este primul pas al înțelepciunii.

Ai cunoscut ceva de o imensă importanță: ai cunoscut propria ta inocență.

Adevăratele clipe de iubire rămân nerostite. Când simți cu adevărat iubirea, însuși sentimentul creează în jurul tău o emanație, care exprimă tot ceea ce nu poți rosti, care exprimă tot ceea ce nu poate fi spus niciodată.

Fiecare relație amoroasă este periculoasă, deoarece este necesară o pierdere de sine. Când există o anumită distanță, totul este perfect. Îndrăgostiții se gândesc la atât de multe cuvinte pe care le vor rosti atunci când își vor întâlni iubitul, iubita! Însă când se întâlnesc devin brusc posomorâți. Simpla apropiere creează o schimbare - mintea care trăncănește mereu se oprește, și apare teama. Dacă iubirea e autentică, teama apare neapărat.

Dacă iubirea ta nu este acea iubire obișnuită, biologică, instinctivă, dacă nu este o parte a ego-ului tău, dacă nu este un joc al puterii pentru a domina pe cineva - dacă iubirea ta este o pură bucurie, bucurându-se de faptul de a fi cu celălalt fără nici un motiv, o pură bucurie - luciditatea va urma această iubire pură, ca o umbră. Nu trebuie să îți faci griji în legătură cu luciditatea.

Există doar două căi: fie devii conștient, iar iubirea urmează ca o umbră, fie devii atât de iubitor încât luciditatea apare de la sine. Sunt două fețe ale unei singure monede. Nu este nevoie să-ți faci probleme în legătură cu cealaltă față; fii atent la una din ele, cealaltă nu poate scăpa. Cealaltă față trebuie neapărat să se arate.

Mintea nu poate exista fără probleme; problemele sunt hrana ei. Conflict, luptă, lipsă de armonie - și mintea se simte perfect, este la ea acasă.

Tăcere, armonie - și mintea începe să se teamă, deoarece armonia, tăcerea și pacea nu sunt altceva decât moartea minții.

Dacă nu poți râde, vei rata multe lucruri în viață, vei pierde multe mistere.

Râsul te transformă într-un copil inocent, râsul te unește cu existența - cu oceanul involburat, cu stelele și tăcerea.

Abordarea mea este foarte simplă:
Trebuie să fii atent și să nu lași inima să îți domine rațiunea, la fel cum trebuie să fii atent pentru a nu lăsa rațiunea să îți domine inima. Funcțiile lor sunt diferite. Rațiunea trebuie să opereze în lumea obiectelor, iar inima trebuie să opereze în lumea conștiinței omenești. Iar în clipa în care se suprapun, se produc încurcături.

Atunci când ești furios, ai observat? - corpul tău ia o anumită postură. Când ești furios nu îți poți ține mâinile deschise; în furie - pumnul. Când ești nervos nu poți zâmbi, nu-i așa?

Atunci când e străbătut de diverse emoții, corpul trebuie să ia o anumită poziție.

Lucruri mărunte - dar care sunt strâns legate în interior.

Ego-ul este doar o absență a lucidității. Camera este plină de întuneric; dorești ca întunericul să dispară din cameră. Poți face tot ceea ce ține de voința ta - să îl împingi, să îl destrami - nu vei reuși. Și, lucru ciudat, vei fi învins de ceva ce nu există. Mintea ta, epuizată, va spune că întunericul e atât de puternic încât nu stă în puterea ta să îl risipești, să îl izgonești. Această concluzie nu este însă corectă; este tipic germană, dar incorectă.

Trebuie doar să fie adusă o mică lumină.

Nu trebuie să alungi întunericul. Nu este nevoie să te lupți cu el - acest lucru este pur și simplu stupid. Adu numai o lumină, și întunericul dispare. Nu pentru că ar pleca - el nu poate pleca, în primul rând pentru că nu există. El niciodată n-a fost înăuntru, deci n-are cum să iasă.

Lumina intră, lumina iese; lumina are o existență obiectivă. Poți să aprinzi o lumânare, și întunericul dispare; poți să o stingi și se face întuneric. Pentru a opera asupra întunericului trebuie să faci ceva cu lumina - este ciudat, este illogic, însă ce poți face? Așa stau lucrurile.

Iubirea mea este exact ca lumina - nu este mai mult pentru unul, mai puțin pentru altul. Cu toate acestea, pentru un orb ea nu va exista. Pentru unul care nu vede așa cum trebuie, va fi slabă. Iar pentru unul care poate vedea cu o anumită claritate, va avea o intensitate diferită.

Este aceeași lumină, însă ea depinde de cât de mult poți tu primi.

Dacă ești total deschis, o poți primi în întregime.

Nu trebuie să dorești nimic.

În clipa în care ajungi într-o stare lipsită de dorință, existența te folosește așa cum are nevoie: ca mistic, maestru, muzician, dansator, flautist - sau ca nimeni; toate sunt însă binecuvântări.

Ceea ce îți dăruiește existența fără ca tu să dorești este întotdeauna cel mai mare extaz care poate exista.

Meditația este pur și simplu o înțelegere.

Nu este faptul de a sta liniștit sau de a cânta o mantra. Este o problemă de înțelegere a activității mintale subtile.

Pe măsură ce înțelegi această activitate a minții, în interiorul tău apare o intensă luciditate, care nu aparține domeniului gândirii. Luciditatea apare în ființa ta, în sufletul tău, în conștiința ta.

La vârsta de patrusprezece ani ființa este matură din punct de vedere sexual - mintea începe să funcționeze într-un cu totul alt fel. Aceasta este vârsta biologică a omului: acum poate face copii. În ceea ce privește biologicul, omul și-a atins vârsta.

Acesta este motivul pentru care vârsta psihologică a omului rămâne la patrusprezece ani; de acum încolo biologicul nu mai este deloc interesat de dezvoltarea ta psihologică, până când nu devii tu însuși interesat. Natura te-a adus până într-un anumit punct pentru propriile ei scopuri, pentru reproducere; munca ei s-a încheiat. Depinde acum numai de tine dacă dorești să fii un explorator, să crești din punct de vedere psihologic, să îți dezvolti luciditatea. Dacă

dorești o experiență spirituală, atunci totul e în mâinile tale; acum depinde de tine, natura și-a încheiat lucrarea.

Și pentru că natura s-a oprit, 99,9% din oameni s-au oprit odată cu ea. Ei nu au evoluat; numai impulsul naturii a fost cel care i-a adus până la vârsta de patrusprezece ani.

Povestea plăcerilor - fizice, biologice, psihologice - începe la patrusprezece ani și, dacă nu intervine nimeni și ți se dă voie să le experimentezi, la vârsta de patruzeci și doi de ani vei fi liber de ele. Asta nu înseamnă că te vei retrage din lume. Înseamnă doar că soția îți va deveni prietenă, soțul îți va deveni prieten. Veți înțelege amândoi că era o anumită forță biologică, acum cheltuită, și că nu e nevoie să îl hărțuiți inutil pe celălalt. Acum este mai bine, ca în locul acestei hărțuieli, să stați în meditație.

Și afirm următorul lucru: dacă totul se întâmplă firesc, atunci faptul de a ajunge la vârsta de patruzeci și doi de ani va aduce o imensă schimbare în viața ta. Vei rămâne în lume, însă absolut detașat. Aceasta este adevărata renunțare - nici o obsesie, nici o reprimare. Inima este ușoară, înăuntrul ei nu mai este nici o mizerie.

Ura este distructivă, te distrugi pe tine însuși. Iubirea este un extraordinar respect de sine. Poți urî orice și pe oricine; poți urî ura însăși, însă în oricare din cazuri te vei simți sleit. Ura îți drenează energia, te lasă gol, consumat.

Iubirea te umple de energie, de energie abundentă - care nu numai că te vindecă, ci și creează o aură în jurul căreia pot fi vindecați și alții.

Faptul că ura este ceva rău sau imoral, nu este o problemă religioasă. Este o problemă de inteligență: ura este stupidă, iar iubirea este inteligentă.

Ai văzut vreodată doi câini luptându-se? De cele mai multe ori, ei vor lătra unul la altul, vor sări unul pe altul, și crezi că va urma o luptă sângeroasă - însă nu se întâmplă nimic. Ei evaluează care din ei este mai puternic, și odată ce ambii au acceptat că unul este mai puternic decât celălalt, lupta nu mai este deloc necesară. Atunci unul din câini își lasă coada jos, dând astfel semnalul: "Oprește-te. Ai câștigat, sunt învins, și putem rămâne buni prieteni."

Câinii sunt mai inteligenți decât politicienii.

Când îl critic pe politician, eu nu vorbesc de politicianul din afara voastră, ci de acela din interiorul vostru.

Politicianul din exterior este doar o manifestare, o manifestare colectivă a politicienilor dinlăuntru vostru. Voi căutați, cu toții, într-un fel sau altul, să aveți mai mult, să posedați mai mult, să fiți puternici, să dominați, să fiți deosebiți: V.V.I.P. - un V.I.P. nu mai este suficient.

Când critic politicienii, eu critic structura politică a minții voastre...

Sunt nevoit să-i critic pe politicieni, căci ei sunt ceea ce voi ați vrea să fiți. Președinți, primi miniștri,

guvernatori, ambasadori - asta este ceea ce doriți să fiți, însă e numai o sămânță în interiorul vostru. Voi însă nu puteți vedea în sămânță toate florile și toate culorile. Eu vă critic ca și cum politicianul din voi ar fi ajuns la putere.

Compromis înseamnă că te afli pe un teren nesigur. Decât să faci un compromis, mai bine găsește-ți fundamentul, rădăcina, individualitatea. Găsește o sinceritate a simțirii, sprijinul inimii tale. Atunci, indiferent care sunt consecințele, nu are importanță.

Până când nu creezi, vei continua distrugerea de sine. Este aceeași energie. Ești în posesia acestei energii, ești un generator de energie, care este creată în permanență din cosmos. Ce vei face cu ea? Dacă nu creezi, vei fi distructiv și vei încerca să distrugi.

Ai venit pe lume fără nimic, așa că un lucru e sigur; nimic nu îți aparține. Ai venit complet gol, însă plin de iluzii. Acesta este motivul pentru care fiecare copil se naște cu pumnii strânși, crezând că aduce cu sine comori - iar mâinile sale sunt pur și simplu goale. Și toți mor cu mâinile deschise. Încercați să muriți cu pumnii strânși - nimeni nu a reușit până acum. Încercați să vă nașteți cu mâinile deschise - nimeni nu a reușit nici acest lucru.

Copilul se naște cu pumnii strânși, închizând în ei comorile pe care le aduce în lume, însă mâinile sale sunt goale. Nimic nu îți aparține, deci ce anume te

neliniștește? Nu ți se poate fura nimic, nu ți se poate lua nimic.

Tot ceea ce folosești aparține lumii. Și într-o bună zi va trebui să lași totul aici. Nu vei putea să iei nimic cu tine.

Conștiința nu este corpul tău, nici mintea ta, nici inima ta.

Prin urmare, atunci când o persoană moare, ea moare pentru tine, nu pentru ea însăși.

Pentru ea însăși, schimbă numai casa, se mută poate într-un apartament mai bun. Însă datorită faptului că vechiul apartament a fost părăsit, și deoarece îl cauți în vechiul apartament și nu îl găsești acolo, crezi că bietul om a murit. În realitate, ar trebui să spui: "Sărmanul de el, a dispărut! Nu știm încotro s-a dus."

Dialectica vieții arată că persoanele care fac un efort semnificativ pentru iluminare, nu vor reuși tocmai datorită efortului lor. Într-o zi vor trebui să renunțe, și în acea clipă de destindere se produce o deschidere - nu mai ești tu acela care acționezi, ceva se întâmplă înăuntrul tău.

Același lucru este adevărat și în legătură cu descoperirile științifice - legea este aceeași. Un om de știință lucrează ani de zile la un proiect, făcând tot ceea ce era cu putință să facă; renunță apoi la întreaga idee. Deodată se deschide o fereastră, și ceea ce căuta depunând un efort atât de mare, i se pune la dispoziție fără ca el să facă nici un efort.

În realitate, există o serie de motive profunde; ori de câte ori faci un efort, devii tensionat; când ești tensionat, câmpul gândirii tale se îngustează. Și ești atât de ambițios, atât de plin de dorințe, atât de grăbit să câștigi ceva, încât totul este foarte confuz.

Dar pentru a afla ceva - fie științific, fie religios - trebuie să fii tăcut, o luciditate tăcută, nefăcând nimic, nedorind nimic, necăutând nimic.

Însă întreaga perioadă în care ai căutat fără a găsi, a creat o anumită sămânță în interiorul tău. În această clipă de destindere, acea sămânță începe să devină un mugure.

Nu este nevoie să știi unde mergi.
Nu este nevoie să știi de ce mergi. Tot ceea ce este nevoie să știi este faptul că mergi plin de veselie; dacă faci acest lucru, nu poți greși.

Viața este frumoasă, deoarece sunt atât de multe lucruri care nu pot fi explicate. Dacă viața ar fi formată numai din lucruri care ar putea fi explicate, ar fi un dezastru.

Gândește-te o clipă:

Dacă totul ar putea fi explicat, atunci nu ar mai fi nici un mister, nu ar mai fi nici o poezie, nu ar mai fi nici un secret. Atunci totul ar fi monoton și plictisitor.

Viața nu e plictisitoare, deoarece există dimensiuni în care îți poți continua explorarea fără să ajungi la nici o explicație. Poți experimenta foarte multe și, cu toate acestea, ceea ce poate fi exprimat nu poate fi transpus în cuvinte.

Viața nu este ce pare a fi.

Viața este cu mult mai vastă decât pare, este incomparabil mai vastă.

Trebuie însă să vă întoarceți privirea către voi înșivă.

Fiecare individ trebuie să exploreze în felul său propriu. Nu există autostrăzi, cu indicatoare care să-ți arate cât de departe ești de țintă. În explorarea spirituală trebuie să mergi și să-ți creezi drumul pe măsură ce îl străbați; nu există nici o cale gata făcută, astfel încât nu ai nimic altceva de făcut decât să o parcurgi.

Și am senzația că acest lucru este extraordinar de beatific și de extatic. Nu sunteți ca un tren. Pe șine nu puteți străbate jungla, munții, și alte locuri. Trenul este un prizonier.

Un râu nu este însă prizonier. Iar drumul său este lung. El vine de la mii de mile, din Himalaya, și ajunge în cele din urmă la ocean - fără hartă, fără îndrumări, fără călăuze; nu-i nimeni pe drum care să-i spună pe ce cale să se îndrepte... căci fiecare pas este o răspântie.

Însă, lucru ciudat, fiecare râu ajunge la ocean în mod liber, găsindu-și propria sa cale.

Este nevoie de fiecare, așa cum este.

Și fiecare este necesar, așa cum este. De aceea ești născut într-un anumit fel.

Nu încerca să te îndepărtezi de firea ta.

Meditația este numai un act de curaj pentru a fi tăcut și singur.

Nașterea ți se întâmplă, tinerețea ți se întâmplă, iubirea ți se întâmplă, bătrânețea ți se întâmplă, moartea ți se întâmplă - tot ceea ce este esențial ți se întâmplă, și tot ceea ce este neesențial îți este lăsat, ca să faci tu.

Nu îți pierde deci toată viața cu ceea ce nu este esențial.

Și ceea ce este mai puțin esențial e necesar, însă amintește-ți că esențialul nu trebuie dat uitării.

Și nu trebuie să faci nimic în legătură cu acest lucru; trebuie doar să fii receptiv, deschis, vulnerabil, disponibil, astfel încât atunci când chemarea vine din transcendent, să fii gata să spui, din toată inima:

“Da, sosesc.”

Indiferența față de minte este meditație.

Mintea este problema. Când mintea este absentă, atunci e liniște, deci cum ar putea exista o pace a minții?

Și orice “pace a minții” este ceva înșelător; înseamnă doar că zgomotul a încetat până într-un punct în care crezi că e tăcere. Și nu ai nimic cu care să o poți compara.

Iluminarea nu este cauzată de efort. Efortul cauzează destindere. Ai făcut atât de multe, încât pur și simplu renunți.

Însă dacă nu faci efort, nu poți renunța.

Nașterea este numai o oportunitate.

Fie poți învăța să trăiești o viață frumoasă, fie te târăști către cimitir. Depinde de tine. Există persoane pentru care viața este doar inerție, în timp ce pentru altele până și moartea este un dans.

Vreau să spun că dacă îți transformi viața într-o artă, moartea ta va fi o capodoperă - cea mai înaltă culme, cu o frumusețe intrinsecă.

Occidentul a inventat cafeaua instant, însă Occidentul nu știe cum să o bea. Iluminarea nu e altceva decât modalitatea corectă, meditativă, de a-ți bea cafeaua.

Existența este hilară! Dacă ai ochi să vezi aspectele Ei hilare, vei fi surprins: în viață nu există deloc spațiu pentru seriozitate. Toți alunecă pe coji de banană - trebuie doar să ai intuiție pentru a vedea.

Funcționarea inimii și a minții sunt în întregime diferite; nu doar diferite, ci diametral opuse. Minte creaază sisteme filozofice, teologice, ideologice - toate sunt probleme la care nu ai nici un răspuns. Inima așteaptă doar. La momentul potrivit, răspunsul înmugurește de la sine.

Inima nu pune nici o întrebare și, cu toate acestea, primește răspunsul.

Minte are o mie și una de întrebări dar, cu toate acestea, nu primește nici un răspuns, deoarece nu știe cum să primească.

Nenorocirea omului este aceea că încearcă să facă imposibilul; încearcă să forțeze inima să slujească mintea, ceea ce este imposibil.

Acesta este haosul tău, confuzia în care te afli.

Tristețea are propria sa frumusețe. Are o extraordinară profunzime, propriul ei calm, tăcere, delicatețe. Este o experiență minunată. Nu încerca așadar să o ocolești. Dacă o ocolești, ocolești poarta către tăcere.

Bucură-te de ea, primește-o cu brațele deschise, îmbrățișează-o.

Cu cât a accepti mai mult, cu atât mai mult se metamorfozează ea în tăcere.

Iar tăcerea devine, încetul cu încetul, o muzică lipsită de sunete.

Există o demarcație foarte delicată, foarte fină, între ignoranță și inocență. Un copil este ignorant, nu inocent. Iar în clipa în care renaști din punct de vedere spiritual, devii din nou ca un copil. Amintește-ți că spun: "ca un copil." Nu îți spun să devii un copil - devii ca un copil, inocent.

Deosebirea dintre ignoranță și inocență este extrem de fină, însă persoana ignorantă încearcă în permanență să nu fie ignorantă - acestea sunt simptomele - încearcă să adune cunoștințe.

Persoana inocentă încearcă să fie mai inocentă. Dacă au mai rămas ceva urme ale cunoașterii în jurul ei, încearcă să le înlăture.

Ea dorește să fie complet purificată.

Ignoră pur și simplu, rămâi deoparte, lasă mintea să facă tot ce pofteste. Când mintea se simte nedorită, când vede că nu mai ești interesat de ea, că nu mai are nici un sens să strige, că nici nu o mai ascuți, că nu ești nici măcar curios să știi ce se întâmplă în interiorul ei - se oprește.

Vreau să te accepți pe tine însuși așa cum ești. Așa a vrut existența să fii. Nu ești propriul tău creator; este deci firesc ca întreaga răspundere să-i revină existenței, este nevoie de o persoană ca tine - altfel nu ai exista.

Existența are nevoie de tine așa cum ești.

Cuvântul "păcat" înseamnă, la originile sale, uitare. El nu are nimic de-a face cu păcatul, așa cum am ajuns noi să-l interpretăm.

Uitarea de sine este singurul păcat.

Iar amintirea de sine este singura virtute.

Viața este un experiment minunat pentru a rezolva probleme. Cu cât rezolvi mai multe probleme, cu atât devii mai inteligent.

Faptul de a fugi nu reprezintă o soluție.

Dacă dorești viață, viață din abundență, atunci fii gata să mori.

Să mori în fiecare clipă, astfel încât să renaști în fiecare clipă, este întreaga taină a religiei.

Se spune că până și un râu, gata să plonjeze în ocean, tremură de frică. El privește în urmă, la întreaga călătorie, la crestele munților, la traseul șerpuit din păduri, la oamenii întâlniți, iar în fața sa vede numai un vast ocean, în care odată intrat nu rezultă nimic altceva decât o dispariție totală. Nu există însă nici o altă cale.

Râul nu se mai poate întoarce.

Nici tu nu o mai poți face.

Faptul de a te întoarce este imposibil în existență; poți doar să înaintezi. Râul trebuie să-și facă curaj și să pătrundă în ocean. Și numai după ce se varsă în ocean teama va dispărea, căci numai atunci va afla că nu dispare în ocean ci, mai degrabă, devine oceanul.

Pe de o parte este o dispariție, pe de alta este o imensă reînviere.

Maestrul îți ia numai lucruri pe care nu le ai, însă pe care te amăgești că le posezi. Și îți dă mereu lucruri pe care le ai, însă de care ai uitat complet că reprezintă natura ta intrinsecă.

Tot ceea ce ai este această viață mărunță, și în această viață mărunță știi două lucruri: nefericirea și durerea vieții, precum și căi și metode de a uita acea nefericire și durere. Le numești distracție, amuzament: faptul de a merge la film, la circ. Acestea sunt metodele tale de a uita de viața ta. Acolo participi, pentru două sau trei ore, la o altă lume.

Îți este, desigur, destul de greu să-ți imaginezi o persoană iluminată...

Ori de câte ori te gândești la iluminare, problema este că nu înțelegi că ființa iluminată nu mai este un ego. O poți insulta, însă nu o poți răni; o poți înșela, o poți condamna, însă în ființa ei nu va apărea nici o schimbare.

Chiar dacă o omori, ea va rămâne la fel.

Îți este greu să înțelegi cum poate o ființă iluminată să stea fără să meargă la circ, la film ... și tot felul de stupidități de acest fel.

Au existat însă atât de puține ființe iluminate, încât nu se știe prea mult despre ele. Și multe lucruri sunt astfel încât până când nu le experimentezi, nu le înțelegi.

Pentru persoana iluminată, tot ceea ce se petrece în jurul ei este un circ. Nu este nevoie să-și cumpere bilet - pentru ea problema este cum să părăsească circul! Ea nu dorește să intre la film, dorește să iasă!

Este adevărat că, în învățăturile mele de început, iluminarea părea mult mai ușoară. Trebuia să fie așa, deoarece nu doream să abandonăți.

Acum am credința că, și în cazul în care vă spun adevărul, nu veți mai fugi:

Iluminarea nu este ușoară.

În clipa în care îți deschizi ușile, parfumul florilor pătrunde fără să facă nici un zgomot. Razele soarelui intră. O boare ușoară se strecoară. Ai deschis ușa întregului univers.

Faptul de a fi deschis către maestru este doar un pretext. Îți va fi teamă să te deschizi față de întregul

univers - va fi prea mult. Maestrul te convinge că nu este nevoie să-ți deschizi toate ușile, toate ferestrele: "Deschide numai o mică fereastră, pentru mine."

Însă odată ce deschizi chiar și o mică fereastră, întregul cer pătrunde înăuntru.

Întreaga mea iubire și tot respectul meu este pentru persoana care se acceptă în întregime. Ea are curaj. Ea are curajul de a rezista întregii presiuni la care o supune societatea; această presiune are la bază fragmentarea în părți opuse - bun și rău, sfânt și păcătos. Este o ființă cu adevărat curajoasă, care se opune întregii istorii a omului, moralității, și declară cerurilor realitatea sa, oricare este aceasta.

Și, cel puțin cu maestrul, discipolul trebuie să fie complet transparent și clar, astfel încât maestrul să poată începe să lucreze cu realitatea lui, nu cu ceea ce este fals. Deoarece tot ceea ce faci cu această parte falsă este pură pierdere.

Numai eul tău real este capabil să crească, să ajungă la înflorire.

Dacă dorești să schimbi lumea, nu începe prin a schimba lumea - aceasta e calea greșită pe care omenirea a urmat-o până în prezent: a schimba societatea, a schimba structura socială, a schimba asta sau cealaltă, însă a nu schimba individul.

Acesta este motivul pentru care toate revoluțiile au eșuat. Numai o singură revoluție poate reuși, dar ea nu a fost încercată până în prezent; este revoluția individului. Schimbă-te pe tine însuși!

Fii atent, și nu contribui cu nimic care să transforme această lume într-un infern. Și caută să-ți aduci o contribuție care să o transforme într-un paradis.

Acesta este singurul secret al unei ființe religioase. Iar dacă fiecare individ încearcă să facă acest lucru, va fi o revoluție fără nici un fel de vărsare de sânge.

Faptul de a plânge este misterios. Asta nu înseamnă că ești trist, nu neapărat. Nu este ceva care să se opună celebrării, veseliei, râsului; nu.

Lacrimile au un rol foarte ciudat: ori de câte ori inima ta este atât de plină încât nu poți să te exprimi prin mijloace obișnuite, lacrimile reprezintă o ieșire de urgență. Ele pot deci avea orice semnificație.

S-ar putea să fii foarte fericit, atât de fericit încât râsul să pară prostesc, în timp ce lacrimile se potrivesc perfect. Lacrimile tale vor arăta că fericirea ta nu este una obișnuită - este atât de profundă încât folosești o metodă de urgență.

Doi prieteni care se întâlnesc după o perioadă lungă, după mulți ani, s-ar putea să nu simtă nevoia de a vorbi; cuvintele ar putea părea profane. S-ar putea să le placă doar să se îmbrățișeze și să plângă unul în brațele celuilalt. Ei rostesc multe cuvinte... o mulțime de amintiri, o mulțime de întrebări; momente indecise de trăire, de iubire. Lacrimile vor ajuta la înlăturarea lor.

Amintește-ți: dacă mă simți în inima ta, atunci te însoțesc. Oriunde te îndrepti, te urmez - și o fac fără bilet, deoarece nu s-a descoperit nici o metodă

de a afla dacă o persoană călătorește cu cineva ascuns în inima sa.

Muzica s-a născut din experiențele profunde ale meditației; este o dimensiune a meditației. Meditând poți deveni sensibil față de muzică, însă și reciprocă este valabilă: dacă ești absorbit în întregime de muzică, inima ta va fi atinsă nu numai de muzică, ci și de meditație.

Muzica este sunet. Meditația este lipsa sunetului. Cea mai pură muzică este aceea în care sunetul nu distruge momentele de absență a sunetului ce apar în intervalele dintre sunete. Pe măsură ce muzicianul devine din ce în ce mai rafinat, el poate reuși să creeze sunete, iar între două sunete vă poate oferi experiența absenței sunetului.

Acea absență a sunetului atinge inima.

Mintea este un obicei. Chiar dacă există clipe în care inima cântă și întreaga ființă este plină de bucurie, mintea nu poate renunța la vechile ei obiceiuri.

Va întreba, cu siguranță, ce se întâmplă.

Nu poți lăsa oare ca lucrurile să se întâmple fără a întreba: de ce? ce?

Înțelegi oare motivul pentru care mintea pune astfel de întrebări?

Mintea pune aceste întrebări deoarece vrea să controleze modul tău de viață, vrea să știe tot ceea ce se petrece. Nu trebuie să se întâmple nimic care să fie mai presus de ea; totul trebuie să fie sub controlul ei.

Mintea este un mare controlor. Și dacă totul rămâne sub controlul ei, va fi o nenorocire, deoarece nu ți se va putea întâmpla nimic semnificativ.

Tot ceea ce este semnificativ, tot ceea ce este magnific, se găsește dincolo de minte.

Iar mintea nu poate răspunde niciodată la întrebări precum: de ce? ce? cum?

Trebuie să înveți un lucru: nu este nevoie să dai satisfacție minții în legătură cu fiecare experiență.

Experiențele inimii, experiențele ființei, experiențele transcendentului nu trebuie să reprezinte semne de întrebare. Nu trebuie să întrebi de ce, trebuie să te bucuri de ele.

Nu trebuie să întrebi ce se întâmplă, căci dacă insiști asupra acestor întrebări, ceea ce se întâmplă nu va mai continua. Aceste întrebări nu-ți sunt prietene, aceste întrebări nu-ți sunt de folos.

Lasă mintea să întrebe numai atunci când ceva nu merge așa cum trebuie. Ești bolnav, ai o durere de cap, ai crampe la stomac - lasă mintea să întrebe; acesta este domeniul potrivit pentru gândire.

Iluminarea nu are nimic a face cu mintea; ea are a face cu starea de luciditate a minții. Ea nu pătrunde în detaliile minții, în ce constă ea, cum funcționează ea, care este mecanica ei.

Luciditatea este pur și simplu neidentificarea cu mintea; în starea de conștiință, mintea este lăsată în urmă, precum un mecanism.

În clipa în care mintea este lăsată complet în urmă și există numai pură luciditate, numai luminozitate, atunci este iluminarea.

Te accept așa cum ești, însă aceasta nu înseamnă că doresc să rămâi așa cum ești. Te iubesc așa cum ești, însă te iubesc pentru că ai un potențial atât de mare în interiorul tău, o posibilitate atât de mare de creștere, încât cu numai un mic efort vei deveni o lumină pentru tine însuși.

Indiferent ce ai fi, bucură-te! Există însă cu mult mai mult, așa că nu te opri.

Te afli pe prima treaptă a scării - este perfect, căci dacă nu ai fi pe prima, cum ai putea să urci pe a doua și cum ai putea ajunge la cea din urmă treaptă?

Nimeni nu este un păcătos.

Da, există oameni care comit greșeli, însă nimeni nu este păcătos. Și fiecare are dreptul de a comite greșeli - deoarece aceasta este singura cale de a învăța. Și fiecare trebuie să orbacăie în beznă. Nu este ceva care îți este specific; oricine cade din când în când, și este un bun antrenament.

Tot ceea ce existența îți pune la dispoziție este spre binele tău. Folosește-l, și păstrează-ți ochii ațintiți către stelele din depărtare - ele îți aparțin.

Oricât de departe ar fi, ele nu se află dincolo de puterea ta de a le atinge.

Este bine, este un fapt norocos, că nimic nu te satisface complet, că nimic nu te satisface pe deplin. Asta înseamnă că nu stagnezi, că trebuie să fii mereu în mișcare.

Încetul cu încetul vei înțelege faptul că nu există casă, că mișcarea însăși este casa ta; că nu există nici un sfârșit al peregrinării, că peregrinarea însăși este sfârșitul.

Este foarte dificil de înțeles, deoarece suntem obișnuiți cu o anumită logică; dacă dorim să mergem undeva, mersul reprezintă numai un mijloc, iar faptul de a ajunge este finalitatea.

În ceea ce privește însă viața universală, nu există nici un loc în care să poți spune: "Am ajuns și acum nu există nimic mai departe."

Este de neconceput să găsești un loc care să fie sfârșitul, care să aibă un gard și o placă pe care să scrie: "Aici se termină lumea."

Și chiar dacă poți găsi un astfel de loc, aș dori să sari gardul - deoarece trebuie să fie ceva dincolo de el. Gardul nu poate sta de la sine, trebuie să fie ceva dincolo de el. Cineva glumește ridicând un gard și atârând acolo o tablă: "Aici se termină lumea". Nu te lăsa păcălit.

NIMICUL este sabia mea.

Este atât de fină, încât nici nu o poți zări. Iar munca este atât de delicată; nu poate fi făcută cu instrumente grosolane.

Vezi sabia "nimicului" în mâinile mele?

Este acolo.

Oamenilor li s-au spus atâtea prostii timp de secole întregi - ca și cum spiritualitatea ar fi un fel de geografie, și ca urmare ți se dau hărți, ți se oferă îndrumări: Urmează îndrumările care trebuie și vei atinge ținta.

Dar, vai, lucrurile nu sunt chiar așa simple. În existență nu există nici un fel de hărți, nici un fel de

indicatoare stabile, deoarece fiecare individ este atât de unic încât ceea ce ar putea fi o indicație pentru unul s-ar putea dovedi o rătăcire pentru altul; ceea ce ar putea fi medicament pentru unul, s-ar putea să fie otravă pentru altul.

Indivizii sunt atât de diferiți...

Nu se pot oferi nici un fel de indicații generale.

Îți spun multe lucruri fără să ți le spun. Creez pur și simplu atmosferă, spunând multe alte lucruri, iar în această atmosferă poți auzi ceea ce nu este spus.

Aceasta pentru că există câteva lucruri care pot fi rostite numai în șoaptă, nu țipate. Iar altele nu pot fi spuse nici măcar în șoaptă, pot fi doar sugerate: numai atunci sunt frumoase.

Ești desigur surprins, ca orice persoana inteligentă și atentă: de ce în această societate lucrurile continuă să se întâmple așa cum nu ar trebui?

Războaiele, răzcoalele, vărsările de sânge sau armele nucleare nu sunt necesare. Jumătate din populația Pământului moare de foame, iar voi pregătiți din ce în ce mai multe arme de distrugere. Este pur și simplu anormal.

Problema e însă că toți acești oameni anormali au același interes. Președinții și primii miniștri tuturor națiunilor, tuturor țărilor, au același interes. Dacă națiunile dispar, dispar și ei la rândul lor - ce se va întâmpla cu puterea lor?

Doresc să fii absolut egoist, astfel încât să poți înflori în toată gloria ta. Înflorirea ta va stimula înflo-

rirea altora, flacăra ta va aduce lumină, viață și foc multor alte ființe.

Acest lucru nu poate fi însă făcut direct. Nu este treaba ta. Este pur și simplu impactul vieții tale transformate.

Se pare că stă în firea lucrurilor ca oamenii care vor avea o contribuție decisivă în privința conștiinței umane să vină înainte de vreme - deoarece oamenilor le trebuie o sută, două sute de ani, pentru a-i înțelege. Dacă ar veni la timp, oamenii i-ar înțelege imediat, iar ei s-ar dovedi depășiți. Ei trebuie să vină înainte, astfel încât, până când mintea umană, conștiința umană atinge punctul în care ei pot fi înțeleși, mesajul lor să fie disponibil.

Nu întreba ce se întâmplă.
Lasă să se întâmple și vei afla. Ceea ce spun eu nu e nimic: ceea ce se va întâmpla va fi de mii de ori mai mult.

Amintește-ți că orice experiență în curs este, la început, un mare șoc. Ești zguduit din temelii. Tot ceea ce ai crezut că e adevărat, nu mai e adevărat. Tot ceea ce ai luat drept real este numai vis, și tot ceea ce ai ignorat pare a fi realitatea ultimă. Schimbarea e atât de mare și atât de rapidă încât este firesc ca ființele umane să se teamă.

Frica apare însă numai datorită ignoranței tale în ceea ce privește experiența.

Omul este mort dacă viața nu îi aruncă nici o provocare. Provocarea este cea care dovedește că trăiești - simplul fapt de a respira, căldura corpului și bătăile inimii nu dovedesc că trăiești, ele probează doar că trupul e în viață. Faptul că ești sau nu în viață este o cu totul altă problemă.

Trăiești numai atunci când stelele din depărtare îți aruncă provocarea pentru o peregrinare. Realități necunoscute, adevăruri nemaiauzite, frumuseți nemai-văzute... când acestea devin lumea ta reală, viața ta este plină de bucurie, de dans și de cântec.

Calea iubirii este aceea în care nu există nici o așteptare. Iubirea există numai atunci când există o totală acceptare și nici o dorință de a schimba ceva.

În viață, tot ceea ce este important, pur și simplu se *întâmplă*. Lucrurile pe care trebuie să le faci sunt lipsite de importanță - folositoare, necesare, însă neesențiale pentru ființa ta.

Unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să le înveți în viață este de a distinge între aceste lumi diferite: lumea în care lucrurile sunt făcute și cea în care ele se *întâmplă*. În mintea ta ele sunt amestecate.

Există lucruri care pot fi doar făcute - nu poți aștepta pur și simplu ca existența să le facă pentru tine. Și există lucruri care, orice ai face, vei rata. Numai când eșecul este total, numai când renunți, ele se *întâmplă*.

Ele se *întâmplă* din transcendent.

O ființă completă este deschisă atât spre acțiune cât și spre întâmplare. Amintește-ți însă: tot ceea ce faci este momentan, și tot ceea ce faci îți este inferior, nu poate fi mai presus decât tine. Acțiunea nu poate fi mai presus de cel ce o înfăptuiește.

Iar în *întâmplare*, tot ceea ce se petrece este mai presus de tine; vine spre tine de sus. Se revarsă asupra ta ca o ploaie de flori, de binecuvântări.

Așa că, dacă un om poate separa ceea ce "face" de ceea ce se "întâmplă", viața sa va avea o anumită claritate, o intensă inteligență și o extraordinară posibilitate de împlinire.

Cu mine, problema care se pune este că sunt o ființă perfect cinstită.

Pentru a-i provoca pe oameni trebuie să fii ofensiv. Pentru a crea un fundament nou, pentru o nouă omenire, trebuie să distrugi mult din trecut - și nu poți fi altfel decât dur.

Dacă mă refer numai la concepte abstracte, care nu reprezintă nici un pericol pentru societatea existentă, pentru interesele legitime, voi fi respectat - aceiași oameni care acum îmi sunt dușmani, vor începe să vorbească despre mine ca de un mare sfânt - însă nu le voi fi astfel de nici un ajutor celor care sunt cu adevărat însetați.

Nu mă preocupă deci omenirea în ansamblul ei. Problema mea este aceea că trebuie să ajung la fiecare ușă și să bat cel puțin o dată.

Dacă cineva va înțelege, atunci nu va rata.

Dacă nu va înțelege, atunci nu e nici o problemă - oricum nu va înțelege. Așadar tot ceea ce se face este bine planificat și deliberat. Nu este accidental.

Cea mai importantă muncă pentru sannyas-ini este aceea de a păstra mesajul pur și nepoluat - și de a aștepta.

Viitorul va fi mai receptiv, mai primitiv. S-ar putea ca noi să nu mai fim aici, însă putem face în așa fel încât să schimbăm conștiința pentru secolele care vor veni. Iar interesul meu se îndreaptă nu numai către omenirea contemporană, ci și către omenirea ca atare. Păstrați puritatea mesajului, aur de douăzeci și patru de carate. Și în curând, acei oameni pentru care ați construit templul vor veni - deși e trist atunci când construiești templul; nimeni nu vine. Iar atunci când lumea va începe să vină, nu vei mai fi acolo.

Trebuie însă să înțelegeți un lucru: facem parte dintr-un râu curgător al conștiinței. Poate nu veți fi aici în această formă, poate veți fi aici într-o alta...

Amintiți-vă însă să nu îmi cereți niciodată să fiu mai moderat, mai respectabil, mai în acord cu masele. Nu pot fi astfel. Și nu este vorba de încăpățănare din partea mea. Este doar faptul că adevărul nu poate face nici un compromis. Nu a făcut niciodată; aceasta ar fi păcatul suprem.

Caută să-ți imaginezi o lume în care oamenii sunt meditativi. Ar fi o lume simplă, însă extraordinar de frumoasă. Ar fi tăcută. Nu ar exista crime, nu ar exista tribunale, nu ar exista nici un fel de politică.

Ar fi o fraternitate plină de iubire, o mare comunitate de oameni pe deplin mulțumiți, pe deplin împăcați cu ei înșiși. Nici măcar Alexandru cel Mare nu le-ar putea dărui ceva în plus.

Adevărata celebrare ar trebui să provină din viața ta, în viața ta. Iar celebrarea autentică nu poate fi realizată conform calendarului, care îți va spune că la întâi noiembrie vei sărbători. Este ciudat; tot anul ești nefericit, iar de întâi noiembrie ieși din starea ta de nefericire, dansând. Fie nefericirea e falsă, fie întâi noiembrie este fals; nu se poate ca ambele să fie adevărate. Și odată ce întâi noiembrie a trecut, te întorci în gaura ta neagră, fiecare la nefericirea sa, fiecare la neliniștea sa.

Viața ar trebui să fie o permanentă celebrare, un festival de lumini, pe tot parcursul anului.

Rolul meu este numai acela de a-ți aduce aminte. Vreau să fiu pentru tine doar o oglindă, astfel încât să îți poți vedea chipul original. Iar dacă poți vedea în mine un buddha, atunci nu este nici o dificultate în a vedea și în tine un buddha - poate mai leneș, mai somnoros, mai rătăcit.

Un buddha este însă un buddha.

Nu are importanță dacă piulițele și șuruburile i s-au slăbit puțin; le vom strânge.

Starea de buddha este propria ta fire.

Nu vreau să adori astfel de ființe. Vreau să devii și tu un buddha. Aceasta este singura adorație corectă.

Dacă iubești un buddha, fii tu însuși astfel.

Viața e o călătorie frumoasă, dacă este un proces de continuă învățare, de explorare. Atunci fiecare clipă e interesantă, deoarece fiecare clipă deschide o nouă poartă, în fiecare clipă te întâlnești cu o nouă taină.

Concentrează-ți întreaga energie asupra meditației. Devino tăcut, privește-ți gândurile mișcându-se pe ecranul minții. Urmărindu-le doar, într-o bună zi vor dispărea.

Nu te grăbi.

Nu poți face nimic altceva decât să privești și să aștepti.

Aminteste-ți mereu aceste două cuvinte: *privește și așteaptă*.

Când vine clipa, atenția ta este perfectă, gândurile dispar, iar dispariția lor înseamnă deschiderea întregii existențe.

Aceasta este ceea ce numesc meditație.

Întreaga existență este un verb, nu un substantiv - nu o piatră, ci o floare. Și nu există sfârșit, niciunde, deoarece nu a existat nici început.

Ideea începutului și sfârșitului este doar o proiecție a minții tale. Altfel ne aflăm întotdeauna în centru - niciodată la început, niciodată la sfârșit, întotdeauna în mijloc - și vom rămâne în centru pentru totdeauna.

Nu am nici un principiu pe care să-l respect; înțelege doar că este viața ta - bucură-te de ea, dă-i voie să-și cânte melodia în interiorul tău, permite-i să devină un dans în tine. Nu trebuie să faci nimic altceva decât să fii deschis.

Iar florile se vor revărsa asupra ta.

Când mintea e tăcută, timpul dispare, căci mintea este timp.

Iubirea este o floare atât de delicată încât nu o poți forța să fie permanentă. Poți avea flori de plastic; florile pe care le au oamenii de obicei - căsnicia, familia, copiii, rudele, totul e artificial. Plasticul are o singură calitate spirituală: este permanent!

Adevărata iubire este la fel de nesigură ca și viața ta. Nu poți afirma că mâine vei fi aici. Nu poți spune nici măcar că în următoarea clipă vei fi în viață. Viața ta se schimbă în permanență - de la copilărie la tinerețe, spre vârsta de mijloc, spre bătrânețe și moarte, se schimbă în permanență.

Iubirea autentică se va schimba la rândul ei.

Nu sunt un tiran. Mai întâi creez un vis frumos, iar apoi te scot, încetul cu încetul, din țesătura lui. Acum ai părăsit visul, însă apare o altă problemă: unde este calea? De fapt, totul a fost pus la cale de mine. Cât timp erai adormit, ți-am vorbit despre cale - "calea, calea mistică"- pentru a te trezi. Acum te-ai trezit și întrebi: "Unde este calea?"

Nu există nici o cale.

Era doar un truc pentru a te trezi.

Dincolo de iluminare este numai transcendența. Iluminarea este ultimul oaspete. Dincolo de ea toate limitele dispar, toate experiențele dispar.

Experiența atinge maximum în iluminare; este culmea a tot ceea ce este frumos, a tot ceea ce este nemuritor, a tot ceea ce este binecuvântat - însă este o experiență.

Dincolo de iluminare nu există nici o experiență, căci cel care experimenta a dispărut.

Iluminarea nu este numai culmea experienței, ea este și cea mai bună definiție a ființei tale. Dincolo de ea nu mai este decât nimicul; nu vei mai întâlni nici un punct pe care să trebuiască să-l depășești.

Experiența, cel care experimentează, iluminarea - toate au rămas în urmă. Faci parte din imensul nimic care este infinit.

Singurul rol al maestrului este acela de a te împinge, la fel cum o mamă își împinge puiul, care nu și-a deschis niciodată aripile pentru a zbura. Este firesc să-i fie teamă de cerul infinit. A trăit până atunci într-un cuib calduț, liniștit și sigur, mama avea grijă - iar acum aceasta vrea ca el să facă saltul și să zboare. Într-o bună zi, îl împinge. Și atunci când este împins din cuib, puiul simte, pentru o clipă doar, că se prăbușește la pământ, însă înainte de a cădea aripile i se deschid, și întregul cer îi aparține.

Și sunt ceruri peste ceruri.

Nu îți voi spune că propriul tău cămin se află pretutindeni, deși este adevărat. Îți voi spune că nu există nici un cămin.

Dacă îți poți continua peregrinarea cu această sinceritate - acceptând faptul că nu ai nici un cămin, și nici un loc în care să mergi, că drumul în sine este frumusețea, fericirea, binecuvântarea, totul... însăși calea - atunci și faptul că, oriunde te-ai afla ești acasă, este adevărat.

Oamenii sunt însă foarte șmecheri, chiar și cu ei înșiși. Au folosit adevărurile așa cum nu trebuie, au făcut în așa fel încât să le dea înțelesuri care să sprijine propriul lor mod de gândire.

Dacă spun: "Căminul este pretutindeni," ei se vor relaxa, indiferent unde s-ar afla, și atunci nu mai este nevoie să-și continue călătoria.

Prin urmare, spun: nu există casă, iar călătoria trebuie continuată la nesfârșit. Peregrinarea trebuie să fie un dans. Ia-ți chitara și continuă, însă nu te opri niciunde.

Asta nu înseamnă că nu te poți opri un timp. Există popasuri pentru caravane, însă nu există nici un cămin - rămâi pentru o noapte, însă dimineața va trebui să pleci.

Procesul nesfârșit este chiar viața.

Mișcarea este viață, schimbarea este viață. Rămâi un timp, dacă te simți obosit, însă rămâi doar atât cât să-ți refaci forțele, astfel încât mâine să poți pleca din nou.

Căminul este, într-adevăr, pretutindeni - însă acel cămin este doar un caravanserai.

Sunt nevoit să lucrez pe două nivele; unul e nivelul pe care trăiești tu, iar celălalt este nivelul pe care mă găsesc și la care vreau să fii și tu.

Trebuie să cobor din vârful muntelui în valea în care te afli; altfel nu vei asculta, nu vei crede nimic despre piscul înșorit. Va trebui să-ți iau mâna în mâna mea și să te conving - iar pe drum va trebui să îți spun povești care nu sunt adevărate!

Ele te țin însă ocupat și nu creezi nici un fel de probleme atunci când mergi. Continui să pășești, preocupat de povești. Iar când vei ajunge pe culmea dealului, vei descoperi motivul pentru care îți spuneam lungi povești, și vei fi recunoscător că le-am spus; altfel nu ai fi fost în stare să călătorești atât de mult, atât de sus.

Este ceva de reținut: toți maeștrii, din întreaga lume, au spus povești, parabole. De ce? Adevărul poate fi exprimat simplu, nu este nevoie de atât de multe povești. Noaptea e însă lungă, și trebuie să te țină treaz; fără povești, vei adormi.

Până la venirea dimineții este absolut necesar să fii preocupat de ceva, iar poveștile spuse de maeștri sunt cele mai interesante cu putință.

Adevărul nu poate fi rostit, însă poți fi condus în punctul din care să-l zărești. Problema e cum să fii condus până în punctul din care să-l poți vedea.

Tot ceea ce fac este să te ajut pentru a evolua către mai multă pace, către mai multă tăcere, către mai multă compasiune - calități foarte simple.

Nu îți cer să te supui unor discipline dificile - să stai în cap douăsprezece ore pe zi sau să nu mănânci

timp de douăzeci și una de zile pe an. Nu îți cer nici un fel de asceză. Îți cer numai să te bucuri de lucrurile mărunte. Indiferent ce mănânci, mănâncă cu plăcere; cu oricine ai fi prieten, bucură-te de această prietenie. Indiferent de ceea ce îți dăruiește viața, nu te plânge niciodată. Este întotdeauna mai mult decât meriți.

Fii întotdeauna plin de gratitudine.

Iar dacă poți învăța simplul fapt al gratitudinii, evoluția ta se va petrece de la sine.

Iluminarea se întâmplă atunci când ai uitat în întregime de ea. Nu privi nici măcar cu coada ochiului, ca să nu pierzi iluminarea care vine pe neașteptate.

Uit-o în întregime.

Bucură-te doar de viața ta simplă.

Și totul e atât de frumos - de ce să îți provoci singur neliniște și angoasă? Ciudatele probleme ale spiritualității... nu poți face nimic în legătură cu aceste lucruri.

Poți transforma viața ta obișnuită în ceva frumos și artistic, și tot ceea ce ai dorit din totdeauna începe să se întâmple de la sine.

Nu există un sfârșit, căci orice sfârșit înseamnă moarte. Iar viața nu cunoaște moartea - viața continuă mereu.

Viața este deci o simplă pregătire; este întotdeauna o pregătire pentru o nouă călătorie.

Poți să te odihnești puțin, însă amintește-ți:

Viața este doar un popas de o noapte într-un caravanserai.

Dimineața va trebui să plecăm, așa că odihnește-te bine, fii pregătit.

La răsăritul soarelui, călătoria noastră începe din nou.

Viața este din eternitate spre eternitate.

Notă

Pentru obținerea unor informații suplimentare cu privire la Osho, la meditațiile, cărțile și casetele sale, pot fi contactate următoarele centre Osho:

**Osho Commune International
17, Koregaon Park
Pune 411 001 (MS), India
Tel: +91(0)212 628562 / Fax: +91(0)212 624181
E-mail: osho-commune @osho.org**

**Osho America
PO Box 12517
Scottsdale, AZ 85260/USA
Tel: +1 (602) 905 2612 / Fax: +1 (602) 905 2618
Orders: 800 7777743
E-mail: osho america@osho.org**

**Osho International
24 St. James's Street
London SW1A 1HA /UK
Tel: +44 (0)171 925 1900 / Fax: +44 (0)171 925 1901
E-mail: osho int@osho.org**

CUPRINS

Biografia lui Osho.....	7
-------------------------	---

PARTEA ÎNTÂI.....	11
-------------------	----

Citatele folosite în prima parte a cărții sunt extrase din discursurile lui Osho ținute pe parcursul Turneului Mondial din anul 1986, și reunite în volumul **Gold Nuggets**. Discursurile complete se găsesc în următoarele cărți: *Light on the Path* - Talks in Himalayas; *Socrates Poisoned again after 25 Centuries* - Talks in Greece; *Beyond Psychology* - Talks in Uruguay; *The Path of the Mystic* - Talks in Uruguay; *The Transmission of the Lams* - Talks in Uruguay.

PARTEA A DOUA.....	141
--------------------	-----

Citatele folosite în partea a doua a lucrării sunt extrase din discursurile ținute de Osho în perioada august - decembrie 1986, la Bombay - India, și reunite în volumul **More Gold Nuggets**. Discursurile complete pot fi găsite în următoarele cărți: *The Rajneesh Upanishad*, *Beyond Enlightenment* și *Sermons in Stones*.

MAESTRI SPIRITUALI

5

Acestea sunt momentele adevărate - intervalele. Noaptea este pe sfârșite, în curând va răsări soarele. Încearcă să faci aceste intervale cât mai frumoase cu putință - pline de liniște, pline de gratitudine; gratitudine pentru existența care ți-a dat această șansă, gratitudine pentru toți cei care te-au ajutat. Și apoi așteaptă.

"Așteptarea" este cuvântul cheie.

Nu poți forța existența în nici un fel; trebuie doar să aștepti.

Lucrurile se întâmplă întotdeauna la momentul oportun.

Ai plantat semințele, ai udat grădina; acum așteaptă. Orice grabă e periculoasă. Orice lucru are nevoie de timp pentru a crește. Numai ceea ce este fals poate fi fabricat rapid ca într-un flux tehnologic. Realitățile însă cresc, și orice creștere are nevoie de timp.

Iar creșterea interioară este cea mai mare creștere din întreaga existență.

Osho

ISBN 973-97577-7-4

Editura Herald

26080
54.000